

העולם הזה

שער זה הוא הזמנה למישפט דיבה:

אהוד
אולמרט



השקדו



י"דחה טכס

פרס נובל לשלום?

נוכח השמועות שהגיעו מקאהיר בדבר כוונתו של ג'נרל מצריים, אנוואר אל-סאדאת, שלא להשתתף ביחד עם ראש-הממשלה מנחם בגין בטכס הענקת פרס-נובל לשלום, העומד להיערך בעשרה בחודש הבא באוסלו, אם לא ייחתם עד אז הסכם השלום, לא מן הנמנע כי הטכס יידחה.

נראה כי דווקא ישראל היא המעוניינת בדחייה, כדי לא להכיר את ראש-הממשלה, אם יואץ להשתתף לבדו בטכס. למרות שהנורווגים מקפידים מאד על עריכת הטכס במועד קבוע, מנסים עתה לברר אפשרות לדחייתו, עד אחרי שייחתם ההסכם וסאדאת יסכים אף הוא להשתתף בטכס.

בגין מעוניין

במיפגש צמרת

מקורביו של שר-החוץ משה דיין זועמים על ראש-הממשלה מנחם בגין. הם טוענים כי בגין דוחף במתכוון לערכת ועידת-פסיגה משולשת נוספת, בינו לבין הנשיאים קארטר ואל-סאדאת, שבה יוסרו, כך הוא מקוה, כל המיכשולים בדרך לחתימת הסכם השלום.

לפענת מקורביו דיין מעוניין בגין שהסכם השלום יראה כהישג אישי פרטי שלו, בעוד שאם היה ההסכם מושג בשיתוף ועידת וושינגטון היתה ההצלחה נזקפת לזכותו של ראש הממשלה הישראלי, שריהחוף דיין.

חנינה לנדוני

מישפט לינגראד?

יתכן כי שילטונות ברית-המועצות יעשו מחווה כלפי ישראל, בעיקבות ביקור המישלחת הישראלית בברית-המועצות. במישלחת משתתפים עורך-הדין אמנון זיכרוני, חברי-הכנסת יוסי שריד, אברהם מלמד, נפתלי פדר וזרופיק טובי, דובר רשות עוני בורשטיין. המיחווה הצפויה עשויה לרכז צורה של מתן חנינה לנדוני מישפטי-לינגראד.

בשיחה טלפונית ממינסק למערכת העולם הזה, גילה זיכרוני כי השילטונות הסובייטיים טוענים שרק כ-1.5% ממבקשי העליה לישראל אינם זוכים באשרת-יציאה. פעילי-עליה, שעימם נפגשו חברי המישלחת (מילבד אנשי רשות) טענו לעזמת זאת כי האחו גבוה יותר.

יחד עם זאת מעניקים המארחים למישלחת יחס כה לבבי, עד כי בורז כי זהו נסיון מכוון להפסיד את היחסים של ברית-המועצות עם ישראל, בעודה תומכת בחזית האנטי-סאדאתית בעולם הערבי. נרמז למישלחת כי חידוש רשמי של היחסים בין ירושלים ומוסקבה יתכן רק עם חידוש ועידת-פסיגה.

יעקובי חותר

לכהונת המזכ"ל

שר-התחבורה לשעבר בממשלת המערב, ח"כ גד יעקובי, מועיד את עצמו לתפקיד מזכ"ל ההסתדרות הבא במקומו של המזכ"ל הנוכחי ירוחם משל. יעקובי, שחתר בעבר לכהונת שר-האוצר, השלים כנראה עם כך שהמערך לא ישוב במהרה לשלטון ומבקש לעצמו את כסאו

של משל. בקרב אנשי רפ"י לשעבר במפלגת העבודה כבר מתנהלת עבודת הכשרת הקרקע דמוקרטיות של יעקובי.

המיכשול העיקרי בדרכו של יעקובי עלול להיות ירוחם משל עצמו. נראה שמשל יבקש לכהן בתפקיד קדנציה נוספת, למרות מיגבלת הגיל שלו, המונעת באופן פורמלי את בחירתו מחדש בעוד כשנתיים וחצי.

עיתונים לבנים -

כמחאה

בין ראשי איגוד עיתונאי ישראל מתגבשת החלטה לצאת למאבק במחאה נגד הגבלת חופש הביטוי מצד הממשלה, ובמיוחד כנגד ההכרזה על ישיבות הנמשלה בישיבות ועדת-השרים לענייני חוק וביטחון, שכתוצאה ממנה נמנעת מסירת מידע מדיני חשוב לציבור.

יו"ר האיגוד הארצי של עיתונאי ישראל, לוי יצחק הירושלמי, גילה בתוכנית הרדיו שאלות אישיות, כי נשקלת הצעה להוציא לאור את העיתונים היומיים במדינה ביום אחד עם עמוד ראשון שכולו לבן - כמחאה נגד הגבלת חופש העיתונות. היום שייבחר לפעולת מחאה זו יהיה כנראה יום שבו יצטרפו העיתונים לדווח על ישיבת ממשלה חשובה, או על צאתם ובראם של שרים.

תחודש פרשת

"מיהו יהודי?"

אם לא יקבל ראש-הממשלה מנחם בגין את תביעת מנהיגי המפד"ל, להוצאת אחד משרי התנועה הדמוקרטית מהממשלה, כדי לאזן את יחסי הכוחות הפנימיים בין מרכיבי הקואליציה השונים, עלולה המפד"ל לנקוט בפעולת-תגמול שתסכן אף היא את שלמות הקואליציה.

כמה מאנשי המפד"ל מתכוונים לעורר מחודש את פרשת "מיהו יהודי?" ולחייב את הממשלה לקבל החלטה בקשר לגיור כהלכה. על פי ההסכם הקואליציוני בין הליכוד למפד"ל, התחייב הליכוד להעביר את החוק למכיר רק בגיור על פי ההלכה.

כדי לא לעורר את המת הזרמים הבדתי אורתודוקסים ביהדות האמריקאית ולא להקשות על מנחם בגין, הקפואה המפד"ל עד כה ספקה זה בהסכם הקואליציוני. הוא יוצא מהמקרה ועודו לערום קשיים על המשך השתתפותה של התנועה הדמוקרטית בקואליציה.

נמשכת החקירה

בהקלטות פלאטו

עורכי העולם הזה מסרו השבוע עדות לחוקרי המטה הארצי של המישטרה, החוקרים את פרשת הקלטות השיחות שערך ח"כ שמואל פלאטורשון עם אישי ציבור שביקשו ממנו תרומות למערכות הבחירות שלהם בבחירות לרשויות המקומיות.

בעדויותיהם מסרו עורכי "העולם הזה"

ארליך - לראשות

ממשלת יפאן

נוכח קשייו של ראש-הממשלה מנחם בגין לאיש מחדש את התקיים בממשלתו, נפוצה השמועה בין שרי הממשלה הבדתיים הבאה: יש למנות את שר-האוצר, שימחה ארליך, כי ראש ממשלת יפאן.

ראש-הממשלה יפאן נכשן השבוע בבחירות הפנימיות במפלגתו, בגלל אי הצלחתו להוריד את שער היין היפאני. כתוצאה מכך נאלץ להתפטר מתפקידו כראש-הממשלה.

"יש רק דרך אחת להציל את יפאן", התלוצצו חבריו של ארליך בממשלה. "רק אדם אחד מסוגל להוריד את שער היין במהירות - שימחה ארליך!"

לניצב אישי-שנום, המנחה את החקירה נגד פלאטו, שאכן היו הקלטות כאלה ואם אומנם הן אינן אותנטיות, הרי שהן מזאת מחשבת של זיוף.

אין דובר לסוכנות

דובר משרד התחבורה יחיאל אמיתי, נאלץ לענות בשלילה לפניית יושב ראש הסוכנות היהודית אריה דולצ'ין לקבל על עצמו את תפקיד דובר הסוכנות. אמיתי, נאלץ לדחות את ההצעה משום שמזכ"ל משרד התחבורה אהוד שילה, סרב להרשות לו לצאת לסוכנות כ-"משאל" ממשרד התחבורה, ולכן לא יכול היה אמיתי להבטיח כי מקומו במשרד התחבורה ישמר לו.

אמיתי, אשר היה דוברם של שבעה שרי תחבורה, ממתין עד שימונה שר תחבורה, כדי לחדש את בקשתו לזכות לסוכנות בתנאים שווים.

מוכרד כץ

חזר לכלא

אחרי ששחרר ממעצר ממושך לפני כשלושה חודשים,

ישראלי בין

מחאבדי גויאנה?

בין יותר מ-1000 גויאנים הנתאבדות הקומוניסטיות בני-המדינה שבגויאנה, עלול להימצא גם ישראלי אחד. מייד פחתו של הצעיר, בן אחד הקומוניסטים במרכז הארץ, עושה עתה מאמצים נואשים לברר מה על כוונתו של בנם, שעזב לפני כשנתיים את הארץ ויצא לפיזו מסביב לעולם.

השדה של המישטרה, כי בנה עוזר להימצא בין אנשי הכת הקנאית בי גויאנה, התעורר אחרי שבאחד מ-1000 מכתביו האחרונים הביתה, שהגיע ליד ארץ לפני כמה חודשים, סיפר החבור כי השתתף בכנס של אנשי הכת בי גויאנה, שבארצות-הברית, ובי הוא עשוי לבקר ב"קייבוק" שהקימו אנשי הכת בגויאנה.

חזר אישי-העסקים הישראלי מנפרד כץ לכלא הגרמני, כדי לרצות עונש מאסר של עשרה חודשים שהוטל עליו בגלל התחמקות מתשלומי מס-הכנסה. כץ, המוגדר כ-"מלך הפיצות" של המבורג, הספיק בשבועות המעטים בהם שהה מחוץ למאסר, לחקור שני עסקים חדשים בעיר הנמל הגרמנית הגדולה, אחרי שמיפעדותיו נתפסו על-ידי שירותי המס בגרמניה ומנוהלות עתה בידי כונס נכסים.

הפסדי מיליונים

בטלפונים

משרד-התיקשורת מפסיד מדי יום רבבות לירות, כתוצאה מאי החלפת מכשירי הטלפון הציבוריים המופעלים עדיין באמצעות מטבעות של חצי לירה.

מא העולו תעריפי הטלפון ומחיר האסימון הועלה ללירה אחת. לא הצליחו סכנאי משרד-התיקשורת לשנות מאות מכשירים הפועלים עדיין במטבעות של חצי לירה. משרד-התיקשורת מעריכים כי עד היום הפסיד המשרד כתוצאה מכך כעשרה מיליון ל"י.

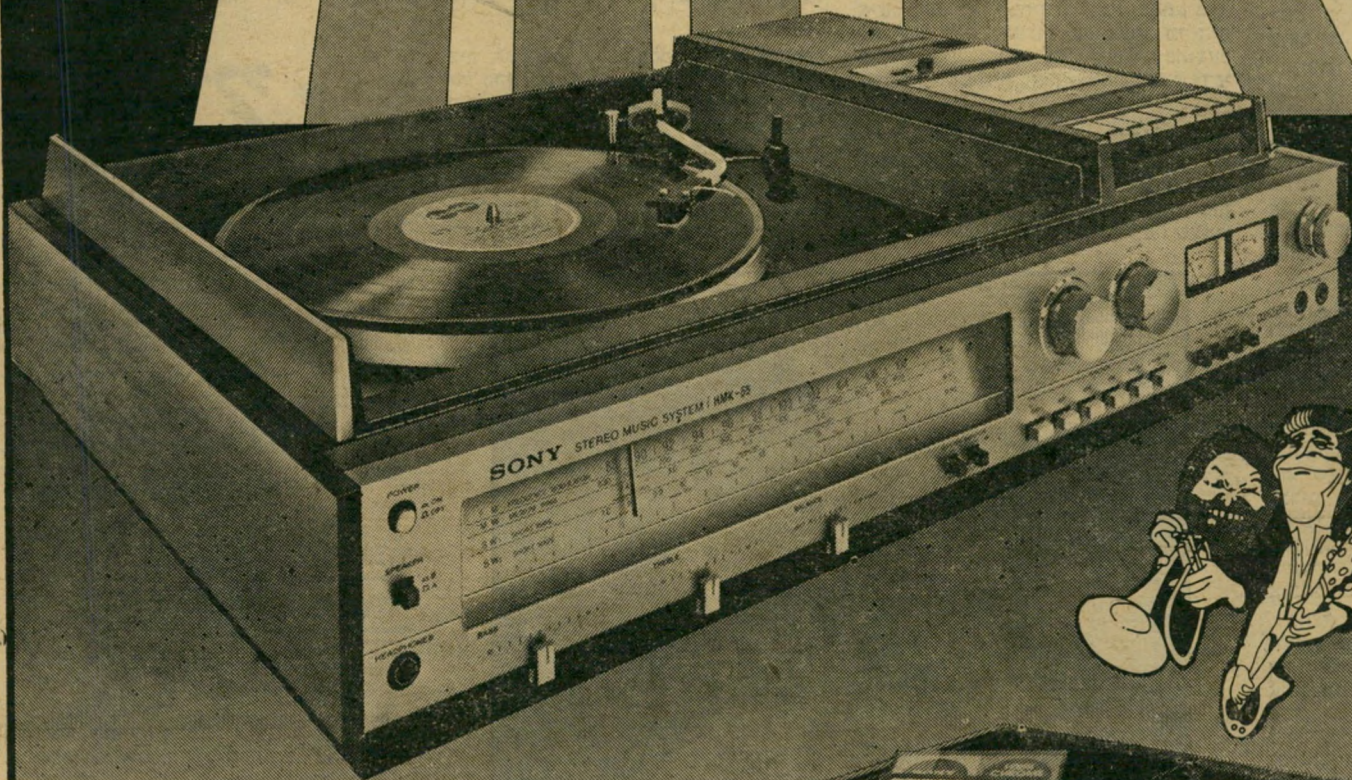
גאון - למצריים?

הזמר הישראלי יהורם גאון פנה באמצעות אמרגניו לשגרירויות מצריים בניקוסיה ובאתונה, בהצעה רשמית להתיר לו להיכנס למצרים כדי להופיע שם בשתי הופעות פומביות גדולות, שם, ההכנסות מהן יוקדשו למטרות צדקה.

גאון הציע שהופעותיו במצרים תערכנה על בסיס הדדיות, וכי אחרי הופעתו בקהיר יארגן הופעת אמן מצרי בארץ. הבקשות שהוגשו נתקבלו בשגרירויות, אולם נציגיו של גאון נענו כי ההחלטה על אישורן צריכה ליפול בקאהיר.

יש סיבה למסיבה!..

HMK



HMK-55

- MUSIC POWER 50 WATT
- R.M.S. 18 WATT
- כפיפון אוטומטי עם ראש מגנטי ומחט ירום
- טייפ קסטות DOLBY
- זוג דמונים SS-750

HMK-339

- MUSIC POWER 50 WATT
- R.M.S. 18 WATT
- כפיפון אוטומטי עם ראש מגנטי
- טייפ קסטות
- זוג דמונים SS-37

HMK-419

- MUSIC POWER 50 WATT
- R.M.S. 15 WATT
- כפיפון אוטומטי
- טייפ קסטות
- זוג דמונים SS-420

HMK-229

- MUSIC POWER 30 WATT
- R.M.S. 10 WATT
- כפיפון אוטומטי
- טייפ קסטות
- זוג דמונים SS-27



SONY



העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמוניחה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03/243386. תאריך: 136 מען מברק: "עזמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רח' בן-ציון 10. הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: צינקהורפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: ארי תבור • עורך תכנית: יוסי שנק • עורכת כותב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מח' המדע: רפי זכרני • המח' העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

דיו הנוספים של האלמוני. הם התנפלו על כהן, כשהם מזויינים באלות עבות ואי-רוכות, היכו אותו בכוח על ראשו. גם אחרי שגפלו מתעלף על הארץ, כשפצעיו הפתוחים שותתים דם, לא הפסיקו הבירי יונים את מכותיהם.

בו בזמן התחולל מאבק עז ליד הגיפ השני, האלמונים. שדיברו עיברית שוטפת.

בעוד שזושה ימים כ"ו בדצמבר, ימלאו 25 שנים לאחד המאורעות החשובים בהיסטוריה הסוערת של שבועון זה.

זה היה יומיים אחרי שהמערכת "הגנה" מאורע קודם. בסוף נובמבר 1952 הניחו אלמונים פצצה על אדן החלון של המעי רכת, ששכנה אז בקומת-מרתף. הפצצה התפוצצה ופצעה את העורך הגראפי של העולם הזה, קריאל ("דוש") גרדוש. הקאריקטוריסט הנודע, דוש נפצע בעיניו. היתה זאת פגיעה קלה. לולא היה לו מזל, היה עלול לאבד את מאור עיניו. הדבר קרה בשעת-ערב מאוחרת.

"מנגנון החושך"

בגיליון "העולם הזה" (841) מלפני 25 שנים פחות שבוע, תחת הכותרת — "מנגנון החושך" — אלון נגד חופש הדיבור, הופיעה הכתבה שחוברה בידי חברי המערכת יום אחרי המאורע, בהעדר הי עורכים.

זו השונה:

השעה היתה 11 בערב. כרגיל בימים הראשונים של השבוע, לא הסתיימה עדיין העבודה במערכת העולם הזה. החברים ישבו כפופים על מכונית-הכתבה, כתבו וערו כו את החומר לגיליון הבא.

בשעה זאת היה אורי אבנרי צריך למהר לפגוש חשבה, בלתי-צפויה. חדשות מרעישות — שהיו עלולות, אם תתאמתנה, לשנות לחלוטין את מיבנה-הגיליון — היו בו אותו לברר דברים בשעה כה מאוחרת.

הוא יצא על-מנת לנסוע בגיפ, קרא לשלום כהן (או ראשי-המערכת) שטרם סיים את עבודתו, וביקש אותו לצאת איתו כדי לדחות את מכוניתו, שסוללתה התקלקלה, בעזרת הגיפ השני של המערכת.

השניים התיישבו, כל אחד ליד הגה מכוניתו. ברגע זה הגיח מן האפלה אל-מוני, רמו לאבנרי לעצור את מכוניתו, אמר לו: "אני רוצה לדבר איתך על משהו".

עורכו של עיתון צפוי תמיד לטרדנים, שיספרו לו על הבעיות-החשובות-ביתר-בעולם, אפילו בשעות-הלילה המאוחרות. אבנרי לא התפעל, על כן, מההופעה המר-זוה, התכוון להמשיך בדרכו.

מאבק עז. ברגע זה פתח האלמוני את דלת הגיפ (שהיה בעל קאבינה סגור רחב). ניסה למשוך את אבנרי מתוכו חזר צה. שלום כהן, שראה בחשכה את המראה המבהיל, חשב ברגע הראשון שדקרו את אבנרי, קפץ מהגיפ לעזרתו.

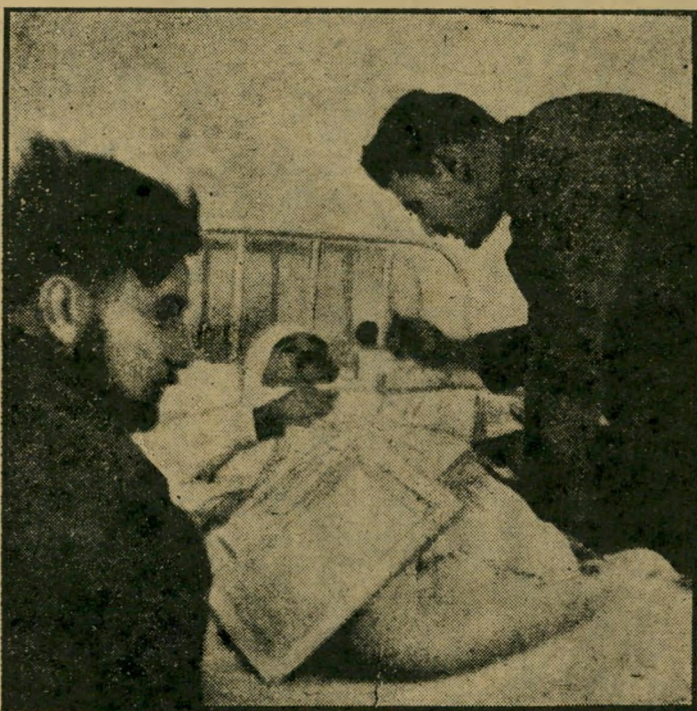
כאן עלו על במת המאורע שלושת ידי-

הם רצו מייד לעזרה. אך כשהגיעו למ קום, הבינו המתקפים שהיחס המיספרי השתנה לרעתם, החליטו לסגת. הם קצפו, אחד אחרי השני, לתוך גיפ אפור, סגור בברזנט, בעל חלונות-צלולוידי, שעמד עד כה בפניה חשוכה. אחד הצנחנים, גושן שויפי, ניסה למנוע מהבריון האחרון לעי לות לגיפ, תפס לאחור אכן בנהג הגיפ, ניסה למשוך אותו החוצה ולמנוע ממנו להמשיך בנסיעה. אך הנהג כיוון את ההגה בסמוך מאד למכונית-משא, שחנתה ברחוב, במטרה לפגוע בראשו של שויפי, בעוד שאחד מחבריו היכה באלה על ידו. שויפי נאלץ להרפות מן הגיפ, שטס בסערה דרוי מה, לרוע המול, לא הצליח איש מן הגור כחים הנסערים להבחין במיספרו של הגיפ.

הרוח, על הגובה. בחוש טיבעי ש-אינו מרשה להפקיר אדם בצרה, הרימו החיילים את שלום כהן, חסרי-החכמה, אל הגיפ, הובילוהו לתחנת-המיטרה בצפון, ואחריכן למגד-דיד אדום, אבנרי, שלא נפצע כה קשה, ירד חזרה אל מישרד-המערכת, הועיק את המיטרה ואת מגן-דיד-אדום.

המיטרה, שגבתה עדויות מחברי-המערכת ומדיירי הבית, העלתה חרס בידו: איש מהם לא הבחין בחשכה במתקפים, איש יכול היה להעלות על דעתו מי היה עלול לבצע מעשה כה קיצוני, כתוצאה מפגיעה, אמיתית או מדומה, מעל דפי העיתון.

שני הפצועים הועברו לטיפול בבית-החולים הססה. לא איבדו לרגע אחד את הרוח הטובה. בשעה שהובל על גבי אלונק קה לחדר-הניתוח, לא פסק שלום כהן מלהתריע בפני חברי המערכת, שעמדו



שהמה הררי, שלום כהן ואורי אבנרי בבית-החולים
מה אתם עומדים כאן? לכו לעבודה!"

מודאגים סביבו: "מה אתם עומדים כאן? לכו ותגמרו את העבודה!" הם צייתו לו, לבסוף.

מרדף בלילה

עך כאן לשון הכתבה הראשונה, שנכ-תבה בידי אורי סלע, אז עורך-מישנה של השבועון.

הפרשה היתה מיסטורית אז, ונשארה אפופת-מיסטורין עד היום.

קודם כל, לא ברור מה היתה מטרת התוקפים, מאחר שלא הצליחו לבצע את זממם. האם הם ביקשו לחטוף את אבנרי, למטרה מיסטורית כלשהי? האם הם ביקשו לעשות בו שפטים במקום אחר, או במקום זה?

משהו על גיבורי העלילה: השכנה ש-יצאה למירפסת דירתה ושהזעיקה את העוזי רה בצעקותיה, (ושבכך הצילה את אבנרי) היתה אשתו של מי שהיה אז חבר-הכנסת של חרות, יוסף שופמן. היא נפטרה מאז.

ש"ב ועוד

התעלומה העיקרית היתה ונשארה: מי ביצע את הפעולה השפלה, כפי קודת מי, ולשם מה?

קיוונו שיומנו של משה שרת, או ראש-הממשלה בפועל, ישפוך אור על הפרשה. אך מסתבר כי שרת לא ביקש מידידו, איסר הראל, הממונה על שרותי-הביטחון, לדווח לו על כך — או שלא רשם ביומנו. המאורע מוזכר ביומן רק בהקשר אחר — תגובת שרת על פעולת סיעת-חרות בכנסת, שנודעה לעזרת העולם הזה ושהעלתה את הנושא.

אופי הביצוע וההתרשמות המטושטשת של המותקפים מן המתקפים שיכנעו את המערכת או כי המבצעים היו חולייה צבאית, או כימעט-צבאית.

החדש הראשון נפל על יחידה 101, ש"כ קיומה היה ידוע אז רק למעטים (וגם למערכת זו). כמה שבועות לפני כן ביצעה יחידה זו את פעולת-קייביה הזכורה-לישימי צה, שבה נרצחו עשרות כפריים ערביים, גברים, נשים וטף. אורי אבנרי היה האדם היחידי במדינה שהעז או לתמוך ביקורת קטלנית על פעולה זו, במדור זה. כמה מחברי המערכת חששו שההתנפלות על אבנרי היא מעשה-נקמה של אנשי היחידה.

כחצי שנה אחרי ההתנפלות אוחדה הי-יחידה 101 (בפקודת אריק שרון) עם יחידת דת הצנחנים, שחבריה הצילו את אבנרי, אותו תת-אלוף, שהשתתף בחילוץ אבנרי, אמר לו בשיחה לפני כמה ימים: "לא יכול להיות שאנשי 101 ביצעו את ההתנפלות. חיינו עימם לאחר מכן במשך תקופה ארוכה, והם לא היו מצליחים להסי-תיר זאת מאיתנו".

כמה ימים לפני ההתנפלות נפגש אבנרי בפעם הראשונה עם שימרון פרס, אז המנכ"ל החדש (והבלתי-ידוע כימעט) של משרד-הביטחון. פרס הזמין את אבנרי כדי לשכנעו שלא לפרסם כתבה על פיצוץ האוניה פאטריה בנמל חיפה על-ידי ההג-נה בימי ההעפלה. מבצעי הפעולה לא רצו שהעניין יזכר, מפני שביגלל שגיאה בחישוב חומרי-הנפץ גרם הפיצוץ לאבדות רבות. אבנרי דחה את הבקשה, והכתבה פורסמה שבוע לפני הפיצוץ (העולם הזה 840). היו מספרו כי המעשה הוא נקמה על כך. (ראה עמוד 6).

רוב חברי המערכת סברו כי הפעולה בוצעה על-ידי שרותי-הביטחון הסמויים ("מנגנון החושך"). שהעולם הזה לחם ב-פעולותיהם הבלתי-יחוקיות, על כך מרמות הכותרת לכתבה שנתכבה אז על ההתנפ-לות.

גורמים עויינים ניסו להפיץ שמועות שונות: שהיה זה מעשה של העולם התח-תון (לא היו לכך שום תימוכין או מניעים), או נקמה פרטית באבנרי. העובדה היא המועלם לא נתפסו התוקי פים, שאיש לא התעמד לדין או אף נעצר. בעיני מערכת זו נשאר המעשה המיס-תורי סימן-דרך בנתב ארוך של מאבק, שכלל שלוש פצצות, חטיפה, שריפת-המע-רכת, ועוד התנקשות בחייו של אבנרי.

Handwritten signature or text at the bottom left.

„אגוזי של עלית - אגדה”



“כדורגלן השנה” עודד מכנס אומר:
 “אגוזי של עלית - אגדה !”
 - כדורגלן הגון לעולם לא יקח סמים ממריצים,
 אבל אם יש לו שכל
 הוא יאכל אגוזי או שניים
 לפני כל אימון ולפני כל משחק
 חתיכת אגוזי היא “פצצת-אנרגיה” קטנה המכילה:
 שוקולד, סוכר, גלוקוזה, שמני מאכל, אבקת-חלב,
 אגוזים, קרמל-חלב - אגדה !

תאכלו וגם אתם תאמרו -

טוב לי עם אגוזי של עלית

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

את אסון סניג'ה המעפילים, "פאטריה", בלוויית תמונות בלעדיות, שמורכמו לראשונה כגיליון זה *
בשער הגיליון: גבי כוכבה כנאליאל, מן המתחרות בתחרות אלוף האכילה 1953 שנערכה ביוזמת "העולם הזה".

ח"כ ליבנה מוחרם עלידי מפא"י בגלל וילה בח 4 חדרים *

המייג'ד הרוקד * ז'בוטינסקי לא ערך ברמיצוה לבנו ערי



"העולם הזה" 840
תאריך: 26.11.53

לגות עיקריות, מהן שלוש התומכות באיי חוד כלשהו עם מצריים, והרביעית אל אומה שתבעה עצמאות מוחלטת, ורמזה שתהיה מוכנה להצטרף לחבריה העמים. עוד לפני שהחלו הבחירות נשמעו האשי מות: שר-החץ הבריטי אנתוני אידן האשי שים את המצרים בשליחת פקידים רשמיים בכוונה להשיפע על הבוחרים הסודאנים, במתן שוחד ובהפעלת איומים. המצרים האשימו את אנגליה באיום על בני הי שבטים הדרומיים, שיעזו להצביע בעד מצדדי מצריים. הם אמרו להם שנמכרו אותם בשוקי העבדים אם שתי הארצות תאחדנה, הטיחו המצרים. הם גם האשימו את אל-אומה בחלוקת אלות מסומרות לפעיליה כדי, "לשכנע" בוחרים. הפעיל ביותר בכל הפרשה היה, כמובן, סלאח סאלם. אולם הריקוד שנדרש ממנו הפעם היה קשה הרבה יותר. ההוכחות להתערבות מצרית היו רבות מכדי שיוכל להכחישן.

אנשים

כשהודמנו השבוע איש גינוסר יגאל ארון ואיש נען ישראל גלילי לבית קפה ירושלמי, הוכיחו כי טרם איבדו את תיאבונם הכפרי: הם לא הסתפקו בארוחת-הבוקר העירונית (ביצה, גבינה, ריבה וקפה) שהוגשה להם, והורו למלצרית ל-הגיש להם אותה הארוחה עטם גוספת. כשהגיב שר-הפיתוח פנות-הגבנות דוב יוסף על הצעתו של חנן רובין, ח"כ מפ"ם יוצא-גרמניה, להקים ועדת חקירה בכל מיקרה ש-24 חברי-כנסת דורשים זאת, טען השר שלא ידוע לו על אף פרלמנט בו נהוג דבר כזה. השיב לו מגיש ההצעה בחריפות: "השר צריך להתרבל למחשבה, שלא כל דבר שאינו ידוע לו איננו קיים".
סיפר ח"כ חרות בכנסת הראשונה, ובנו של מייסד התנועה ומורה דרכה, ערי ז'בוטינסקי, עגול-הפנים ואפורי השיער, בתשובה לתמהים על עמדתו התקיי-סה נגד כפייה דתית: "אומרים לי שגבי היה אדוק, אבל הוא אפילו לא עשה לי בר מצווה, ומעולם לא ביקרתי בבית-כנסת".
כשנכנסה, בשבוע שעבר, שחקנית התיאטרון הקאמרי חנה (אחותי איילון) לנרון לכסית עם מטריה בידה, אות לגשם הראשון, חיפשה מקום לתלות אותה. שתי קן האוחל, גבה הקומה, יעקב כנעני, מצא לה מקום מתאים ותלה אותה על ה מאוורר הקבוע בתיקרה. כשראה זאת נתן (הטור השביעי) אלתרמן, המפורסם בלי-צנתו, ניגש בחשאי ללוח המפסיקים, והתי-ניע את המאוורר, לצחוקם הרים של כל הנוכחים ולתלונתה של חנה: "מי יקנה לי עכשיו מטריה חדשה?". למחרת, חזר על אותה בדיחה בעלה-לשעבר של חנה מרון, הארכיטקט יצחק ישר, שהפעיל את המאוורר ללא מטריה, והייך לעבר הנמלטים מרוחה-הכפור: "מה יש? זה בריא!"
מרחיקת-לכת יותר היתה השפעת הי-קור והגשמים על שלושה צעירים ירושלי-מים ידועים: המשורר אהרון (אלף) אמיר החל מגדל זקן-לחיים צר וגאה, הפיומנאי ירידיה (דידי) מנוסי החל חר-בש כומתת נערה ורודה-אדומה ** והצייר יוסף שטרן שהחל חובש כובע אוסטרלי צמוד-שוליים.

* בתקופת היותו חבר בכנסת, הגיש ז'בוטינסקי שאילתה, שאילתה: מדוע אין צוים שמיזון הכנסת כריכים עם בשרי חזיר.
** שאותה הוא חובש עד עצם היום הזה.

מות בדרשה להקפיא את השכר בארץ, ולהוריד באופן קיצוני את רמת-המחיה של העם.

במרחב

עסקים שחורים

לפי תארו הרשמי, סאג (רביסרן) סלאח סאלם הוא שר-ההסברה הלאומית, חבר מועצת ההפיכה המצרית **. בחוג מכריז ובקריקטורות נושא הסאג תואר נוקשת פחות: הרקדן. התואר דבק בו מאז התי-פרסם תצלום של הקצין הצנום והמקריח, שליחו המייחד של מוחמד נגיב, כשהוא רוקד עיזים עם בני שבט סודאני. אחרי הריקוד חזר סאלם לקאהיר, כי שבכיסו חווה חתום כדת וכדין על-ידי ראשי השבטים, בו הסכימו אלה להצטרף לחזית הלאומית האחידה שמצריים ביק-שה לארגן לקראת הבחירות הראשונות בי-סודאן, מאז נחשב סאלם כמומחה המצרי הבלתי-מעורער לענייני סודאן.
אל-מאהדי רא הבטיחה. הצלחתו הגדולה ביותר היתה כאשר הצליח לזמן יחד את שני המנהיגים המתחרים של הסודאן: סיד עבד אל-רחמן אל-מאהדי, בנו של מנהיג המרד הגדול משנת 1880 (מרד שדוכא בידי הגנרל גורדון, ופקודו, מי שנודע מאוחר יותר בתואר לורד קיצי-נר). אוהד אנגליה העומד עתה בראש מיפי-לגת אל אומה, שהתנגד לסיפוח מצריים ועלי אל מיראגני, ראש הנת המוסלמית כתמיה, מנהיג המיפלגה הלאומית המארי-חדת ואוהד מושבע של מצריים.
בוועידה מיוחדת, שנערכה בקאהיר, דרי-שו המצרים הקמת חזית מאוחדת, תוך חלוקת 97 המושבים של בית-הנבחרים לפי הסכם ידירותי, מבלי שיהיה צורך בבחירות. זה יהיה ניצחון מוסרי אדיר, הסבירו המצרים. "האנגלים לא יוכלו בי-שום אופן לטעון כי סודאן עדיין לא הגיי-עה לבגרות פוליטית".
כל אחד מאנשים. כאשר החלו הבחיי-רות לבית-הנבחרים, התחרו ארבע מיפי-

** סלאח סאלם נימנה עם קבוצת ה-קצינים שחוללו את המהפיכה במצריים, וביניהם גמאל עבד אל-נאצר ואנוור אל-סאדאת.

שם המאמר היה רמו לדיברי לוי אשכול, שהגן בשעתו על סקידי הסוכנות המוש-חתיים בפסוק התנ"כי "לא תחסום שור בדישו". אולם גם ליבנה לא יכול לתאר לעצמו שניקמת השוורים תהיה כה מהירה ותוקפנית.
ביום בהיר אחד קיבל מיכתב מהמוסד לביקורת של מפא"י, שבו הזהיר אותו הי-מוסד שלא יעבור מידתו בגבעתיים ל-בית החדש שהקים לעצמו בקריית-יובל, ליד ירושלים. טען המוסד: הבית, בעל ארבעת החדרים הריהוט היפה, אינו הי-לם איש-ציבור הצריך לשמש בצנע חיינו דוגמה לאחרים.
"יש אלפי חברים...". ליבנה רתח והפר את הפקודה, ודרש מיד ברור פומי-בי שבו יוכל להשמיע את דעתו בפני עדים. במקום תשובה לבקשתו קיבל מיכי-תב שני, שכלל את הדרשה לצאת מייד מן הבית, שעלה כ-25 אלף ל"י מכספי אביו האמיד.

הפעם יצא ליבנה מכליו, וטען: "יש אלפי חברים בצמרת מפא"י החיים בתנאים טובים ממני, אחדים מהם אפילו על חש-בון המדינה". כסופר וכהוגה-דעות הוא זקק לחדר-עבודה ולחדר-ארוחה. אין אלה אלא כלי-עבודתו, ממש כמו המחלשה של החקלאי או הפטיש של המסגר. לדעתו, עשה מעשה טוב בכך שהשתמש בכספו הפרטי לרכישת כלי-עבודה כאלה, במקום להשקיע אותו בעסקי ספסרות או להלוותו בריבית.

בהיותו משוכנע שההתקפה היא ההגנה הטובה ביותר, דרש ליבנה שוב ברור פומבי ברמת חייהם ורכושם של עסקני המיפלגה, והציע שכל המנהיגים יפרסמו מייד את רשימת כל רכושם. אולם המוסד לביקורת, ברוב זהירותו, לא ענה אפילו על דרישה זו. הוא פחד ליצור תקדים העלול להמיט שואה על שמה הטוב של המיפלגה.
השבוע ישב ח"כ אליעזר ליבנה עם אשתו ושתי בנותיו היפות בביתו החדש, בשכונה שאדמתה הוקצבה על-ידי הקרן הקיימת לישראל לעסקנים ולסקידיים גבוי-הים *. מנהיגי המיפלגה שבאו לבקרו אמרו לו שהוא צודק, אולם בינתיים גרמה לו מילחמת-השוורים נזק עצום. היא תפי-יע לו מאד להפצת השקפותיו, המסתכיי-

* לידו בנה גדעון רפאל, מראשי מישי-רד-החץ, בית דומה, ומולו נמצא מיגרש שהוקצב לאבא אבן.

הממשלה

סימו של פרק

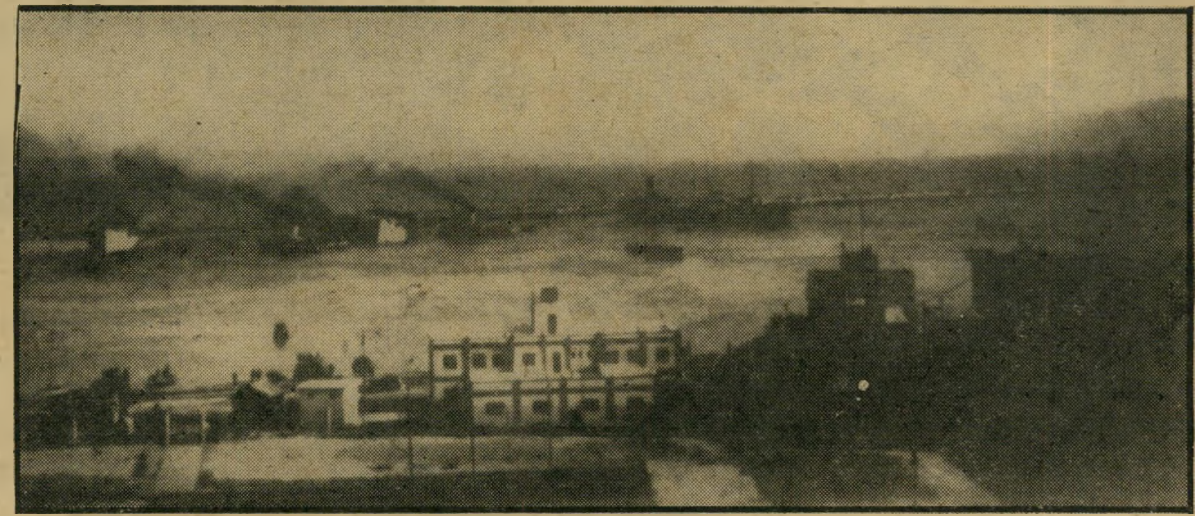
למרות השתדלותו של דויד בן-גוריון, הגיע המירוץ הגדול אל כסאו הנטוש לסיום בלתי-רצוי לו. משה שרת נתמנה כיו"ר.
כבר בסוף השבוע שעבר הבלית שרת ביטחון עצמי של מנצח. אני מועמד המיפי-לגה, אמר לעיתונאי שריאין אותו. "מוע-מד מנגנון המיפלגה" היה הגדרה טובה יותר.
צמרת מפא"י, שמעולם לא אהבה את דויד בן-גוריון, חששה כי פרישתו תהווה צעד ראשון לקראת חיסולה והקמת שיל-טון אישי **. לא הייתה מוכנה לציית לפקודתו ולהמליך תחתיו את לוי אשי-כול. אשכול עצמו חייד השבוע, אמר באיי-דיש: "אני לא צריך כאבראש!".
בשביל דויד בן-גוריון היתה זו מכה מכאיבה. כי משה שרת מסמל ומגלם את כל המסורת הארוכה של התנגדות עקי-שנית לדעותיו ולמעשיו. אשכול, כראשי-ממשלה, היה יכול לסמל את המשך שיל-טונו של בן-גוריון מאחרי הקלעים. משה שרת כראשי-ממשלה, מסמל את סיומו הגור-כחי של פרק בן-גוריון.

מיפלגות

ניקמת השוורים

ייתכן שח"כ מפא"י הלוחם-בשחיתות, אליעזר ליבנה, פיוס לעצמו מנגינה זו כשפירסם לפני חודשים אחדים בדבר, מאמר בשם "אל השוורים", שבו תקף בי-חריפות את השחיתות שפשתה במיפלגותו.

* אטון, "פאטריה" התרחש ב-25 בנובמבר 1940.
** הערכה זו של מערכת העולם הזה, אומתה שנים מאוחר יותר, כאשר בן-גוריון בראש סיעה שעימה נימנו נשיאי הסדינה הנוכחי יצחק נבון, שר-החץ הנרי כחי משה דיין, מזכיל מיפלגת העבודה הנוכחי שימעון פרס והסופר (סמילנסקי) יזהר, פרושו מחפא"י והקימו את רפ"י (רשימת פועלי ישראל).



השבוע לפני 38 שנה התרחש אסון "פאטריה" שצולמו בשעת ההתפוצצות ומיד לאחריה על ידי סרג'נט בריטי שעמד על הר-הכרמל. התמונה הרצי, צולמה 5 דקות לאחר ההתפוצצות, ובתבונה אפשר לראות את האוניה "פאטריה" כשהיא מתחזקה לנסות על צידה כתוצאה מן ההתפוצצות העזה.

אתה עשוי להיות **מיליונר**

1.000.000

כשתרכוש דירה באחד ממשרדי המכירות של **דירות גינדי**

אברהם גינדי



אתה עשוי לזכות בסך של **1.000.000 ל"י** (מליון ל"י) במזומן

בין 300 רוכשי דירות החל מתאריך 19.5.1978
תערך הגרלה, בה יזכה אחד הרוכשים בסך של
1,000,000 ל"י (מליון לירות) במזומן.

ההגרלה תיערך בנוכחות • נציג המכון למסחר הוגן • עו"ד ונוטריון • רואה חשבון החברה • נציג מודיעין אזרחי

רמת-כוכב פרוייקט יוקרתי בראשון-לציון

אזור מגורים אקסקלוסיבי על גבעה

דירות בנות
3½ - 4 חדרים
ודירות גג



• הפרוייקט יכלול בנייני כוכב ושכונת קוטג'ים.
• פיתוח סביבתי ע"י אדריכלי צמרת הכולל:
גני נוי, מדשאות, מרכז מסחרי מקומי ומתקני משחקים לילדים.
• כל בניין בעל תכנון ארכיטקטוני מרשים הכולל:
חדרי ארונות, שני חדרי רחצה, מטבח מפואר, חרסינה פרחונית במטבח ועוד.
• מי מפואר, חדר תרבות הכולל שולחן פינג-פונג ועוד.
• זנאי רכישה נוחים ל-24 חודשים • משכנתא לא צמודה.

דגם מבני כוכב
ברמת-כוכב

משרדי מכירות: **ראשון-לציון** משרד המכירות הראשי רח' הרצל 62 (ליד התחנה המרכזית ותחנת סוגול) חניה פרטית למבקרים במשרד.
פתח-תקוה רח' חיים עוזר 28 (מול העיריה) • **רמת-חשרון** רח' סוקולוב (יפתח בקרוב) • * תום המבצע לאחר מכירת הדירה ה-300



סריגי האן

ליפות שבאופנה

להשיג בחנויות המובחרות

קו אופנתי חדיש ובלעדי לחורף 1978/79

ירושלים והאיסלאם

● אחרי מות מוחמד, ועם כיבוש ארץ-ישראל על-ידי צבאות עומר, עלתה חשיבותה של עיר-הקודש בעולם המוסלמי. בשנת 638, לאחר כיבוש העיר, מצווה עומר לנקות את הריהובית ולהקים בו מיסגד.

● מועינה, חליף מצבת אומיה (660 לספ"ג), דרש דרשה במיסגד אל-אקצה ואמר: "הוי ירושלים! כל מה שנמצא בין חומותיך אהוב על אללה יותר מכל שכיות חמדה!"

עבד אלמליכ, בנה את המיבנה המונומנטאלי הקרוי "כיפת-הסלע" (קובית אלצארה), ושיכלל את מיסגד אל-אקצה. שני אתרי-קדושה אלו הפכו יקרים לכל מוסלמי, כאשר רק אתרי-הקדושה במכה במדינה עולים עליהם.

● במאה התשיעית, נהגו המוסלמים לסובב ולהקיף בטכסיהם הדתיים את "אבן השתיה", כפי שנהגו להקיף את אבן-הכעבה שבמכה.

● במאות ה-7 ועד ה-11, חוברו אלפי שירים, ספרי הסטוריה, גיאוגרפיה וספרות, המתארים את ירושלים וקדושתה לאיסלאם: אל-מוקדיסי, אידריס, מוג'יר אל-דין ואחרים, תיארו אותה ושרו אודותיה.

● במשך כ-1300 שנה, נבנו בירושלים המזרחית וסביבותיה אלפי מיבני ציבור ודת, אשר הטביעו חותמם על הקדושה והאווירה המיוחדת, המאפיינת את עיר-הקודש: חומות ושערים, כיפות ומינסגדים, מדרשות וזאוויות, בתי-קברות ובתי-מרחץ וכו'... כל אלה מוכיחים בעליל על מיקומה של אל-קודס בלב כל מאמין מוסלמי, החדור בהכרה דתית, כי: "כל מי שמתפלל לירושלים חמש תפילות ביום, מן השמיים מוחלים לו כל עוונותיו, והוא יוצא זכאי ורחף-מפשע ביום היוולדו". כל הרוצה להעמיק בנושא זה, ילך אל המקורות הרבים, בראש ובראשונה אל הקוראן ומפרשיו, ואל החוקרים המאוחרים יותר: ברסלבי, גויטין, וילנאי, לצרוסיפה, סיוון ואחרים.

דן יהב, תל-אביב



כיפת הסלע

עיר קטנה חסרת ייחוד...

● מוחמד, בתחילת דרכו, ציווה על מאמיניו לפנות בתפילותיהם לכיוון ירושלים, וזוהי "הקיבלה" הראשונה, המפורסמת בתולדות דת האיסלאם. רק מאוחר יותר שינה מוחמד את הכיוון לעבר מכה, תוך התנגדות עיקשת של מאמיניו (סורה 2, פסוקים 136-145).

"אמר שליחו של אללה: אין לך משימה נעלה מזו של ביקור בשלושת המינסגדים: המינסגד שבמכה, המינסגד שלי (במדינה) והמינסגד של בית אלמקדס (ירושלים)".

עתה, עם גמר החתימה על הסכמי-המיסגרת לשלום בקמפ-דייוויד והדיונים על חתימת חוזה-השלום, ניתן לשאול בריש גלי ובמלוא הכוונה השלב, מה יהיה מעמדה של ירושלים, במיסגרת חוזה-השלום?

מוסכם על רוב הסיעות בכנסת, כי אין לחלק את העיר שנית. עיר מחולקת היא עיר חצויה בלב ובנפש, וכן קשה לפתחה מבחינה מוניציפאלית, אך ניתן להריח הר על אלטרנטיבות מינהליות שונות.

אנוור אל-סאדאת, בבואו לביקור ההיסטורי בירושלים, אלה-עלה הרגל להתייחס על חשבתך בפליטה במינסגד אל-אקצה. האם היה זה תחבולה פוליטית גרידא, או אמונה עמוקה ושושית, הנטועה בליבו של כל מוסלמי?

יש הנוטים להמעט בערכה של ירושלים לבני העדות האחרות, ובפרט למוסלמים, בטענות של חיקוי, ביטול והזנחה:

"הערבים כאומה, או קבוצה לא גילו זיקה כלשהי לארץ-ישראל כארץ או לירושלים כעיר, היא לא היתה בעיני השליטים יותר מעיר קטנה חסרת ייחוד" (שמואל כץ, "מעריב" 6.10.78).

כדי שלא נשלה עצמנו, ולא ננתב את מהלכינו הפוליטיים לאפקים רגשיים, לאומיים-מיתוסיים, יש לבדוק בצורה רציונאלית קשרם של כמאה מיליון מוסלמים להרי-הבית, לעיר העתיקה ולירושלים המזרחית:

● בקוראן מובא סיפור "פרשת ליל המסע" (איסרא). מסביב לאגדה זו, התקדש חראם אל-שריף (הריהובית) בכלל ומינסגד אל-אקצה ("המינסגד הקיצור")

יש רשימה שחורה!

לם הזה, מר אורי אבנרי, לאחת הוועידות באיטליה, שהיו משותפות ליהודים ולערבים. מילחמת יום-כי-פור טרם נראתה באופק, וזקיפות-הקומה הלאומית היתה ברגיעי נראתה. מר גדעון לבי-ארי, שבתוכניתו "הטור השבועי" שימשה ככתב, הטיל עלי לשוחח עם מר אבנרי טלפונית בבולוניה, לצורך הקלטת השיחה ושי-דורה. ניסחתי שורה ארוכה של שאלות בכתובים, ואותן הצגתי לעורך "העולם הזה" בטלפון, בעוד סרט-ההקד-לטה מתגלגל באולפן. הראיון שודר לאחר עריכה די "התקפנית" שביצעתי בו.

כאשר חזר מר אבנרי ארצה, האשים בעיתוננו כי שאלותי לא נוסחו בידי, כי אם בידי משרד-החוץ. מה שמר אבנרי לא הבין היה כי לא נוקקתי למנסח-מטעם. בתוך מוחי ישב אחד כזה.

מרבית הילדים לומדים חיש קל מהוריהם שיש מעולל שלאם לשיטתם, כדברים שחלטו לומר אותם. הנוהיה והעולל נראים לגיטימיים לחלוטין בעיני הורים כשהם באים לכוון את ילדיהם לצורת הביטוי וההתייחסות המקובלות עליהם. יש גם הורים לא מעטים המכנים פעולה זאת כ"חינוכית". חלוקת המחשבות לכאלה שמו-תר להגות אותן ולכאלה שחל איסור מוחלט בהגיתן מאפשרת חיים ב"שלום כביכול", תוך דחיקה מתמדת של קונפליקטים אל מתחת לפני השטח. לרוע מזלם של נאמני שיטה זו צמצם בדרך כלל הקונפליקטים במקומות ובאופנים שאין צופים אותם מראש.

בעיית צידקתנו, כפרטים וכקבוצה (לאומית או אחרת), מעסיקה אותנו תמיד. נקודת-המוצא של כל אחד מאיתנו היא שהוא "בסדר". הרבה אנשים במהלך חיי הקצרים ניסו לשנע אותי בדברים רבים, מעט מאד ניסו לעשות זאת כדי להוכיח לי שהם "לא בסדר". כנהה של אם יהודית חונכתי לחשוב שאלוהים הבטיח לעמי את ארץ-ישראל, וכן אחר-כך באו כמה אנשים נפלאים, לפני כמאה שנה, לממש את ההבטחה. כשבגרת, מצאתי את עצמי, כאדם לא-דת, ניצב בפני בעייה מוסרית: האין אני חי במקום שנגזל בכוח-הזרוע מידי אחרים? בגרתי עוד קצת להבין שהשאלה אינה, קודם כל מוסרית, כי אם עובדתית. כלומר, אינפורמטיבית. ואז מצאתי את עצמי בעמדה שאפשר לנסח אותה כדלהלן:

2. שללנו מאנשים חופש א' ו' ותרבותי.

3. מה שהיה לה-היחס. נקודה.

כשאתה מוכן להתחייס לקדמת מסויימת, שאינה ערבה לאוזנך, מצחיקים אותך כל אלה שמתפתלים כדי להשתחרר מהצורך להתייחס אליה. הם נראים לך כמטורפים, שאינם מוכנים לבלוע את הגוללה המרה של אותה תחושה מופלאה ונפלאה, שאחנה מכניס מצוי-אות. כך גם נראים לי כל נושאי-הדגל של מה שאני מכנה "היסטריית דיוויס".

"היסטריית דיוויס" היא אותה התקוממות פני-מית שאתה חש למישמעם של דברים מסויימים בסיני-נון מסויים. "היסטריית דיוויס" היא הגורם לתחור-שם התוקפנית, שלא כל דבר אתה מוכן לשמוע". שאל את עצמך מה "אינך מוכן לשמוע", והרי לפניך מפת הבעיות הריגשיות, שלך כאדם. משום שלשמוע לא רק שלא עולה כסף, לשמוע גם לא יכול להזיק. נסיוני הקצר עלי חלדי לימד אותי דברים מעניינים לגבי מצאית הגיון מסויים בשטויות שנודמן לי לשמוע. אבי, למשל, כאשר לא רצה "לשמוע" דברים מסויימים מפי אמי, נהג טעון שאוביו דוברים מגרונה. כמה מזור איה לחזור ולהיתקל בסוג זה של הגיון אצל כמה עיתונאים בני-ידעתי, שהכתירו את "שעת שידור" בתואר של "שידורי פת"ח".

"שעת שידור" אצל כמאה בלויים-השרת ביולי 1978 אדם. עצם הפעתי על אדם בכל-התיקושה אינה נותנת לגי-טימציה כזו או אחרת לדבריו. זכותו לומר אותם חייבת להיות מעוגנת בחוק.

חוק רשות-השידור נולד בשלהי התקופה הבנגוריו-נית, והוא מעורפל כדי להצגה מצד אחד הצ-הרות ונוגעות-ללב ומשאיר מצד שני די שליטה בידי המערכת המנהלת את ענייני המדינה, שהאופוזיציה הלוהטת היא חלק בלתי-נירפד ממנה.

מיקרה הראיון עם מר דיוויס מוכיח זאת. למרות שלא עברתי כל עבירה מישמעתי מכל סוג אפשרי שבעולם, הורחקתי בגסות בידי מנגנון פחדני, החושש לעורו כימעט יותר מכפי שהוא חושש, כנראה, לחייו. שיקול-דעתי המיקצועי, שאמר לי דווקא להשמיע את דבריו של אורי דיוויס כדי לנסות להפיה רוח-חיים בוויכוח כאוב וכאוב שהוא בנפשנו, לדעתי, פשוטו כמש-מעו — לא נחשב שיקול במקום-העבודה, שוועידת-העוב-דים שבו נועד לייקרום של שביתות-שכר ונועות, וההנהלה שבו נועדה לשמור את קאדנצייתנו הנוספת הבאה, ותו לא.

אלמלא קיווייתי שמצב זה הוא ברחלוקף, לא הייתי טורח לכתוב את המאמר.

דויד ויזר, תל-אביב

1. סילקנו אנשים מעל אדמתם.

הושעתי מעבודתי כעורך-תוכניות בכיר ברדיו הממ-לכתי בעיקבות ראיון שקיימתי ושידורתי עם אדם בשם-אורי דיוויס. הדבר אירע בערך לפני שלושה חודשים, ומאו טרם "הושבתי על כני", כדברי עורך-הדיון שלי.

במשך עשר שנות עבודתי ברשות-השידור ולאחר הש-עייתי, על כל מה שהיה כרוך בה, הגעתי לכמה מס-קנות שיש בהן, לדעתי, עניין לציבור.

שנים רבות מדובר בארץ על "רשימה שחורה" מיס-תורית, אשר בה מצויינים שמות של אנשים מוקצים-מהמתי-מיאוס, שאין לטעות בהבאתם לשידור, רחמנא ליצלן. יכול אני להעיד כאן, כמקור מוסמך: רשימה זו לא הופעה מעולם על גבי נייר כלשהו ובכל זאת, קיימת היא גם קיימת. הכינד? להלן דוגמה. (במצוי-אות — הדברים הם קצת יותר מסובכים.)

לפני שעלה הליכוד לשלטון, ערכתי והשמעתי תוכ-נית תעודות ששיחורתי את סיפור הצטפתם ותלייתם של שני הסמלים השחורים של יפוד האצ"ל לפני קום המדינה. לתוך סיפור השיחור שילבתי ראיון עם ראש האופוזיציה דאז, מר מנחם בגין. השאלה ששאלתי את מר בגין היתה: "האם קיים הבדל מהותי בין איר-גונייה-המחרת הציונים, כמו האצ"ל והלה"י, לבין איר-גונייה-המחרת הפלסטיניים?" בתחילה סירב ראש-הממ-שלה הדיוס להשיב על השאלה, ורק לאחר שאמרתי לו כי ערערים רבים שואלים את עצמם את אותה השאלה בצורות שונות, הסכים להתייחס להשוואה כדי להפריך אותה מכל וכל. הימים היו עוד ימי שילטון המערך, ולא התעוררה כל בעייה בשידור התוכנית.

עברו "ימי המערך" ובאו "ימי המהפך", והנה כינה מישור בעיתונות העולמית את ראש ממשלתנו החדש "טרוויסט". התייצבתי אצל מנהלת מחלקת התוכניות התיעודיות, שבמיסגרתה פעלתי, הגברת אסתר ברזל, והצעתי לה לשדר את התוכנית, מאחר שזו הפ-כה לרלוונטית אף יותר משהיתה בעת שידורה. הגברת ברזל שמעה את הצעתי ואמרה שעליה להיוועץ בממו-נה עליה, מנהל הטיבת-האומר של הרדיו, מר אליהו כרמל. כעבור חודש בקירוב, בלי "נידודים" מצדי, נמסרה לי התשובה: "הזמן אינו מתאים". חשתי שהנה-לטה שהתקבלה היא מוטעית, אלא שבאותו זמן עדיין הקפדתי להיות "ילד טוב".

דוגמה נוספת: לפני שנים אחדות יצא עורך "העו-

כדאי לך לבחור דווקא מץ-צבע!

במץ-צבע, ניתן להתקין - BURST REVIVER ("אנטי מחיקון", לפי אפרים קישון) - אותו חלק אלקטרוני המבטיח לך קליטת תוכניות צבעוניות המשודרות בטלוויזיה, גם אם עברו "סינון" צבע באולפן - ומשודרות בטלוויזיות צבעוניות אחרות בשחור לבן, כגון: "תשע בריבוע", "האחים", "עוד להיט", "תיאטרון-הכורסא", כדורגל אנגלי, ועוד....

מץ-צבע הינה בעלת מכשיר הפעלה מרחוק - REMOTE CONTROL - לנוחיותך.

מץ-צבע קולטת עבורך את השידורים בצבעים הכרורים והטבעיים ביותר - ממש כמו בחיים.

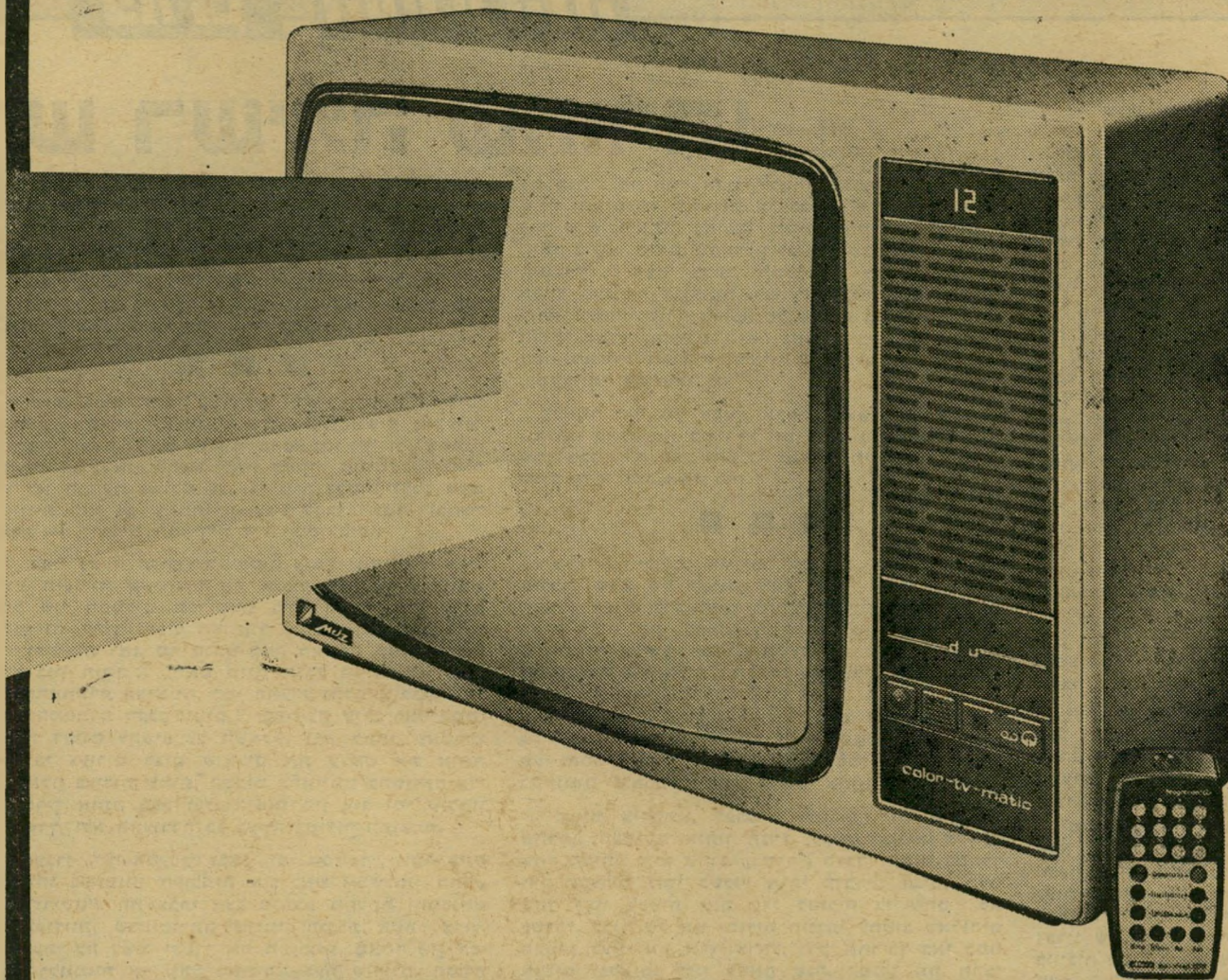
ניתן להשיג בגדלים "14" "16" "26".

אז למה לך להתאמץ?

אמץ את



צבע



מץ-צבע. מימד חדש בטלוויזיה צבעונית

פרטים אצל הסוכנים המורשים למוצרי מץ ברחבי הארץ ובבית מץ - רח' מודיעין 19 בני-ברק - רמת-גן.

כל הכבוד למנחם בגין ולממשלת ישראל. אל ממש לא יאומן כי יסופר. כמה קיתור נות של רפש שפכו על בגין בימי הבחירות? כמה פחד וחזרה נטעו יריביו בלב הציבור («אם תבחרו בליכוד — יוביל אתכם בגין» למחרת למליחמה?)? והנה הוכח בעליל כי זה האיש בגין, «הקשה».



«הקשוח», «הפאשיסט», «הטירוריסט» — הינו ככל האדם ואפילו מושלם בנפשו וברוחו יותר מכולנו. קרוב לוודאי שדווקא הוא עדי יזכנו בעזרת השם בשלום אמת וברקיעמא. ראוי הוא לפרס נובל לשלום, ויהא זה פיצוי מה על כל הסבל הסבל-נות והקש שאכל באופוזיציה במשך 30 שנות שירותו את עם.

אלם עם כל השמחה והתקווה, עלינו לנהוג כלפי הערבים כדברי חז"ל, «כבדהו וחשדהו». לצערנו יש הרבה אמת בחששות של רבים בארץ לגבי אמינות השלום עם הערבים. עיקר החשש ענוץ בעובדה ש'לאחר הנסיגה יהיו המצלים ערוכים ממש ובבול השוכן ליד חלונות בתינו. חס וחלילה, אם השלום המיוחל לא יחזיק מעמד, או בתנאים החרשים מי ישור את גודל הקורבן שנצטרך להקריב? הבה נקווה ונתפלל כולנו שאכן נזכה לשלום אמיתי וברקיעמא.

אמיה פרידברג, טוקיו, יפאן

למרות הצהרותיו הפומביות, משלים עם דחיית הסכם השלום ומחפש רק דרך כדי להטיל את האחריות לכך על יריבו. העובי דה שמנחם בגין הצליח לשכנע את חברי ממשלתו לאשר את סעיף הלינק' בחוזה השלום, למרות שרק שבועות קודם-לכן התנגדו לו, מעוררת את החשד כי ממשלת ישראל תהיה מוכנה להשלים עם כל תביעה ובלבד שישראל לא תואשם בפני ציון השיחות.

יעקב מירר, נתניה

סוס השלום

למנחם בגין ולאנאר סאדאת יש זמן. הם מוכנים להניח ליונת-השלום להמתין מאהרי הדלת עד שיגמרו את ההתנגחות וההתנצחות ביניהם. מה שקורה מזכיר את הסיפור המפורסם על אותו עגלון ש'ניסה להרגיל את סוסו שלא לאכול, כדי לחסוך בהוצאות לתבן, ובסופו של דבר איבד את הסוס. שמת מרעב. יונת השלום אולי אינה סוס. אבל גם היא מסוגלת למות מרעב. עובדה היא שכל השהייה נוספת בשיתוח וכל עיכוב גורמים ליתר ספקנות בקשר לעתידו ומהותו של השלום. ה'תמרונים הטאקטיים של שני הצדדים עור



לים כבר על העצבים. האם אין שני הע' מנהיגים מבינים שהם יוצרים בקרב שני העמים רתיעה מפני השלום הצפוי?

ערן גורדשטיין, תל-אביב

בלי שטיפת-מוח

בתגובה לתשובות שניתנו למכתביהם של הקוראים גורדוס ורון שהתפרסמו ב' מדור מכתבים (העולם הזה 2149), לא ברור לי מי העונה, אורי אבנרי עצמו או דוברו האישי. ברצוני להעיר על התשור' בות את ההערות הבאות:

● אני מתגורר בפאריס וקורא עתונות יומית ימנית (לה פיגארו) ושאלתי (לה מאטין). אין לחשוד בי כמי שנתון ל' שטיפת-מוח של הפאלאנגות או שידורי ישראל. העתונות הימנית הצרפתית היתה ב'דעה שהסורים טבחו בלבנונים לשם שבי' רה וכיבוש ללא אבחנה בין לוחמים ואזר' חים.

● הדעה שהביע לואי דה גירנגו (בד' מה לאבנרי). לפיה אשמים הנוצרים ב' פתיחת האש, גונתה עליידי מפלגתו שלו. הקואליציה האופוזיציה גם יחד. אין הוא היחיד הקרוב למקורות מידע על המתי' רחש בלבנון. אם אורי אבנרי היה במקום וראה במו עיניו את הנוצרים פותחים באש ראשונים, יצא נא להגנת גירנגו ו' יציג את העובדות.

● הטלוויזיה הצרפתית הממשלתית הציגה בדיווחים ישירים את הטבח שערכו הסורים בנוצרים. אין לחשוד בה שגם היא נתונה ל' שטיפת-מוח של מי שהוא.

● את התגובה לדברי מר רון אני מבין כך: אבנרי תומך (רטרואקטיבית) בקיום פלסטין עצמאית ושלמה הוא נגד החלוקה שהמימסד הימני-שמאלי ניסה לכ' פות. לגבינו מובן מאליו שלעם הפלסטיני יש זכות להגדרה עצמית. אך האם יש זכות כזאת גם לעדה דתית (דהיינו ה' יהודית) שהיא מיעוט בפלסטין? ומגני' לכותב שרוב היהודים בפלסטין רוצים ב'שיות נפרדת?

(המשך בעמוד 12)

הדגש השבוע יושם על השטח הכספי והרומני טי. קרוב לוודאי שתה' יינה לו הוצאות קט' שורות בנסיעות או ב' יתקונים של רכושך. ייתכן, מבחינה מסוי' מת, שהשבוע יתחיל באכזבה. האכזבה מ' קורה בצורך לשנות ולארגן מחדש תוכנית מוכנות עליהן עמלת קשות. ייתכן שייגרם הפסד כספי.



21 במרס - 20 באפריל

אתה נמצא בתקופה בה הכל נעשה אצלך באיטיות. אך אל דא' גה, השבוע שלפניך יהיה מלא חיים ו' ירענן אותך גם מב' חינה נפשית וגם גו' פנית. כדאי שתפריש הצידה טכום כסף קניי לקניית מתנות, כי ב' קרוב היו לך סיבות לתת אותן. אתה צפוי לקשיים כספיים בעתיד הקרוב.



21 באפריל - 20 במאי

אתה מנסה להפוך ב' כוח כל אדם הנמצא ב' חברתך למטומטם. פח' דרך וחוסר בטחונך ה' עצמי אינם מתיירים לך לחבב אדם מבלי להפוך אותו לנחות ממך, כפי שנדמה לך. אנשים עומדים על כוונותיך, ונותנים לך לעלות להם על הראש, ביגלל טובילב והתחשבות ש' אינך ראוי לה. חדל לנהוג בדרך נפסדת זו.



21 במאי - 20 ביוני



ההחלטה שהחלטת קשה מאד לביצוע. אך הכרחית. ניתוק קשרים וחזרה אליהם לא יביאו שום תועלת. נסה ליצור תנאים ש' ייקלו עליך לעמוד ב' משבר הבלתי נמנע. עבור לעיר אחרת, החלף מקום עבודה. אם מצבך מאפשר לך זאת — טע ל' חו'ל. אל תתייעץ על בעיותיך עם איש.



21 ביוני - 20 ביולי

מתרבים והולכים עוי' מנים לכך, שאתה עור' מד בפני מיפנה חשוב בחיני. קרוב לוודאי שאתה עצמך כבר חש בכך, ואפילו מנחש כי המיפנה יהיה לטובה ויורגש בעיקר במישור הכספי. אך — עדין לא ברור לי הצורך



21 ביולי - 20 באוגוסט

מנין יבוא השנוי. קיימים סיכויים רבים שדבר זה יתברר לך תוך הזמן הקרוב.

נקודת תורפה בלתי צפויה עלולה להתג' לות במצב בריאותך, מאחר שהמתח הנפ' שי בו אתה שרוי מצב' פיע לרעה על מצבך הגופני. השתדל לא ל' הרהר יותר מדי ב' מעיות מעורפלות. אל תפסח על ארוחות ו' אל תוותר על המנוחה הנחוצה לך. קבע לעצמך סדר יום קפדני, הכולל עיסוק רב.



22 באוגוסט - 22 בספטמבר

שתי התפתחויות לא נעימות ביותר עלולות לחול השבוע. ראשית, צפויים מאורעות שו' נים שירגיזו אותך ו' יפריעו לך מבחינה רגשית. שנית, לא תו' כל לטמוך על מזלך מבחינה כלכלית, מ' כיוון שצפויה לך הור' צאה כספית כבדה ובלתי צפויה. מצד שני — תמצא פ' צוי בהצלחה חברתית, בעיקר במחצית הראשונה של השבוע. רת מאזניים — השתדלי לא להיסחף אח' בת זוהר חיצוני שאין מאחוריו כלום.



22 בספטמבר - 22 באוקטובר

סמוך על שילךך הישר, בעיקר במחצית הראשונה של השבוע, השתדל להיות יותר מעשי ולבחון את הד' ברים כמות שהם, מב' בלי לעטפם בהילה דמי' יונית ורודה. ביומיים האחרונים של השבוע החוש קשר חזק יותר לדברים רחוקים. אפשר שיהיה זה מכה, בן מישפחה, או ידידה ותיקה, הנמצאת רחוק ממך. הדק את קשריך החברתיים תוך הדגשת הצד האינטלקטו' אלי שבאישיותך. שבוע נפלא לביוליים.



22 באוקטובר - 22 בנובמבר

אל תצפה לגדולות במישור הרומנטי, לא השבוע, ואף לא בשבוע הבא. צפויה אף נסיגה מסויימת ביחסין עם בן זוגך. אל תניח לדברים אלה להעכיר את רוחך ולהוריד לך את המו' ראל. אמנם אין הזמן נוח לאהבה, אך הוא מצויין לאירגון חיי חברה פעילים, שבי' מסגרתם תוכל להכיר אנשים בעלי עמדה ו' השפעה, שיעזרו בקידום הקאריירה שלך. ילדים יביאו לך השבוע הנאה רבה.



22 בנובמבר - 20 בדצמבר

מקומך אינו במרכז העניינים, כפי שאתה סבור, אלא בשוליים, ואם כי מתחשבים בדיעותיך ומכבדים אותך, לא יביאו המא' מצים שאתה עושה ל' קידום המקווה. הש' תדל למצוא נחמה ב' עבודת שיגרתית מוג' ברט, ובטיפוח היחי' סים ההדדיים בתוך ה' משפחה. מצב רוחך ע' שוי להשתפר במידה ניכרת ביומיים האחר' רונים של השבוע, ביג' לל בשורה משמחת מאד הקשורה באדם אותו אתה אוהב. הוא מעוניין לעזור לך.



21 בדצמבר - 20 בינואר

הבעיה הכספית הדוחקת המטרדיה אותך, תיפתר השבוע בעזרת דבר מה הקשור במספר ישיה. תקנות גדולות שטי' פחת במשך החודשים האחרונים, עלולות ל' התגלות. השבוע כה' זיה או אשליה עצ' מית, האכזבה תהיה גדולה, אם לא תש' כיל לראות סוף טוף את המציאות באור נכון. עליך להבין כי אנשים שנחשבו בעיניך לידידים מסורים אינם מוכנים לעשות למענך מאמצים.



20 בינואר - 18 במרס

געועים למקום רחוק, או לאנשים שהרחי' קו לנסוע, עשויים להעסיק אותך במשך רוב ימי השבוע. אט אט יתחלפו הגעועים בתקווה שיינתן לך ל' סוע לביקור באותו מ' קום המעסיק את הז' יותיך. נסה לברר מהם הסיכויים להפוך תיק' וזה או לעובדה ממשית. אל תניח לעצמך לש' קוע למצב של דכאון נפשי ואדישות, כי בכך אתה מוזיק לא רק לעצמך, אלא לאלה ה' תלויים בך. שים לב לדברי יידיים.



19 במרס - 20 במרס

פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה. כאחד השלבים בדרך למדינה פלסטינית עצמאית בכל פלסטין.

הייתי רוצה להאמין כמזכר שיש עם מי לדבר ויש עם מי לחיות בשלום. אך זה פשוט לא כך, וחבל.

דני גדרה, ברג, שווייץ

(המשך מעמוד 11)

שאלתי היא: מה עושה הכותב הנכבד במדינת ישראל?

דן וידור, פאריס, צרפת

אין עם מי לדבר

התחלתי לקרוא את העולם הזה בערך לפני כשנה. הרעיון המדיני העיקרי החריז על עצמו בעקביות ובעקשנות. שבוע אחר שבוע, אומר שיש עם מי לדבר ויש שצריך לשבת עם אש"ף ולהכיר בו, כשם שצריך להכיר במדינה פלסטינית בגדה וברצועת עזה.

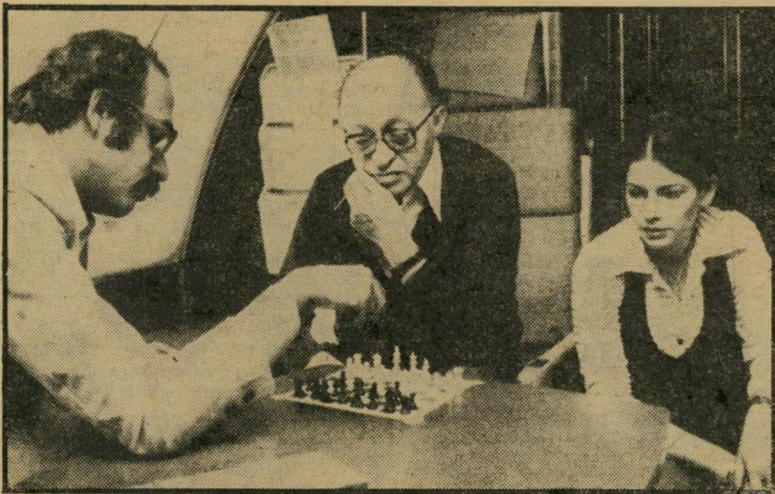
כל הרעיונות הללו מתבססים על הנחת יסוד אחת ויחידה, שפשוט איננה נכונה: שאש"ף והפלסטינים מוכנים להסתפק במדינה פלסטינית שתקום בגדה המערבית וברצועת עזה ולהיות עמנו בשכנות ושלום. האמנה הפלסטינית חיה וקיימת ולא שונה בה מאום. המטרה הסופית היתה ונשארה חיסולה של מדינת ישראל וי הקמת מדינה פלסטינית דמוקרטית בי שטחה. מנהיגי אש"ף חוזרים ומכריזים על אותו רעיון ללא שינוי. ההסכמה היקיימת אולי אצל חלק ממנהיגיהם להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, מוגדרת

אתה מותרת, בלי הגברת

במדור אנשים בעתונכם (העולם הזה 2151) ראיתי את תמונתו של ראש-הממשלה, לה, מנחם בגין, שזולם בעת מישהק שחמט עם אריק פולאט, עורך-החוץ של השבועון הגרמני שטרן, שנערך במטוס בעת טיסתו של ראש-הממשלה לארצות-הברית. מעניין, אבל בגיליון השטרן שי הגיע לידי התפרסמה אותה תמונה עצמה אבל בשינוי אחד: ליד ראש-הממשלה מופיעה גם בתו חסיה הנראית צופה בי עניין במשחק. מדוע הוצאתם אותה מי התמונה?

אמנון בורה, פרנקפורט, גרמניה

לא העולם הזה אלא השטרן הוא שקיצץ את התמונה. מסתבר כי בגלל תמו-



התמונה הראשונה: בגין משחק שח כשריילת צופה במישחק הדיילת נחשבה כבת



התמונה השנייה: בגין משחק שח ללא הדיילת לחוס על חסיה

נה זו נאלץ השטרן להדפיס שתי מהדורות של הגיליון בו פורסמה התמונה. בי מהדורה הראשונה הופיעה התמונה כשליד ראש-הממשלה יושבת צעירה הצופה במשחק, אותה זיהה השטרן כחסייה, בתו של מנחם בגין. רק במאוחר הסתבר כי הצעירה אינה חסיה, אלא אחת הדיילות במטוס אל-על. עורכי השטרן הפסיקו את ההדפסה, החליפו את התמונה באחרת, ממנה הוצאה האלמונית שלא יכלו לזהר תה. גיליון המהדורה השנייה ובו התמונה ללא הקיבוציות, הוא שהגיע למערכת העולם הזה.

במפורש כצעד טאקטי בלבד בדרך אל המטרה הסופית. להלן תרגום קטע. קטן אך חשוב. מי דבריו של איברהים סאוסה. נציג אש"ף בפאריס. בראיון שנתן לתחנת הרדיו אף רופה 1. ב-5 בספטמבר השנה: "זהו הנוסחה שלנו לשלום, ואני עומד להזויר על כך בתחנתכם כדי שכל מי שמאזין לה יידע בדיוק מה אש"ף רוצה. מטרתנו היא לייסד מדינה פלסטינית ריבונית וי עצמאית על כל סנטימטר של הטריטוריה הפלסטינית שתפונה מכוחות ישראלים. זה אומר שאש"ף יכיר או יקבל יסוד מדינה

9	8		7	6	5		4	3	2	1
	14			13		12		11		10
		19	18		17		16		15	
	23	22					21		20	
27			26				25			24
				30				29	28	
					32			31		
37		36		35				34		33
		42			41		40	39		38
			47			46	45	44	43	
				50				49	48	
					52			51		
60		59	58	57		56		55	54	53
			64		63		62		61	
		69		68	67			66		65
			73	72				71	70	
					75			74		
80		79		78				77		76
	87	86			85		84	83		82
			91			90		89		88
97			96				95	94	93	92
	103			102				101	100	99
					105					104

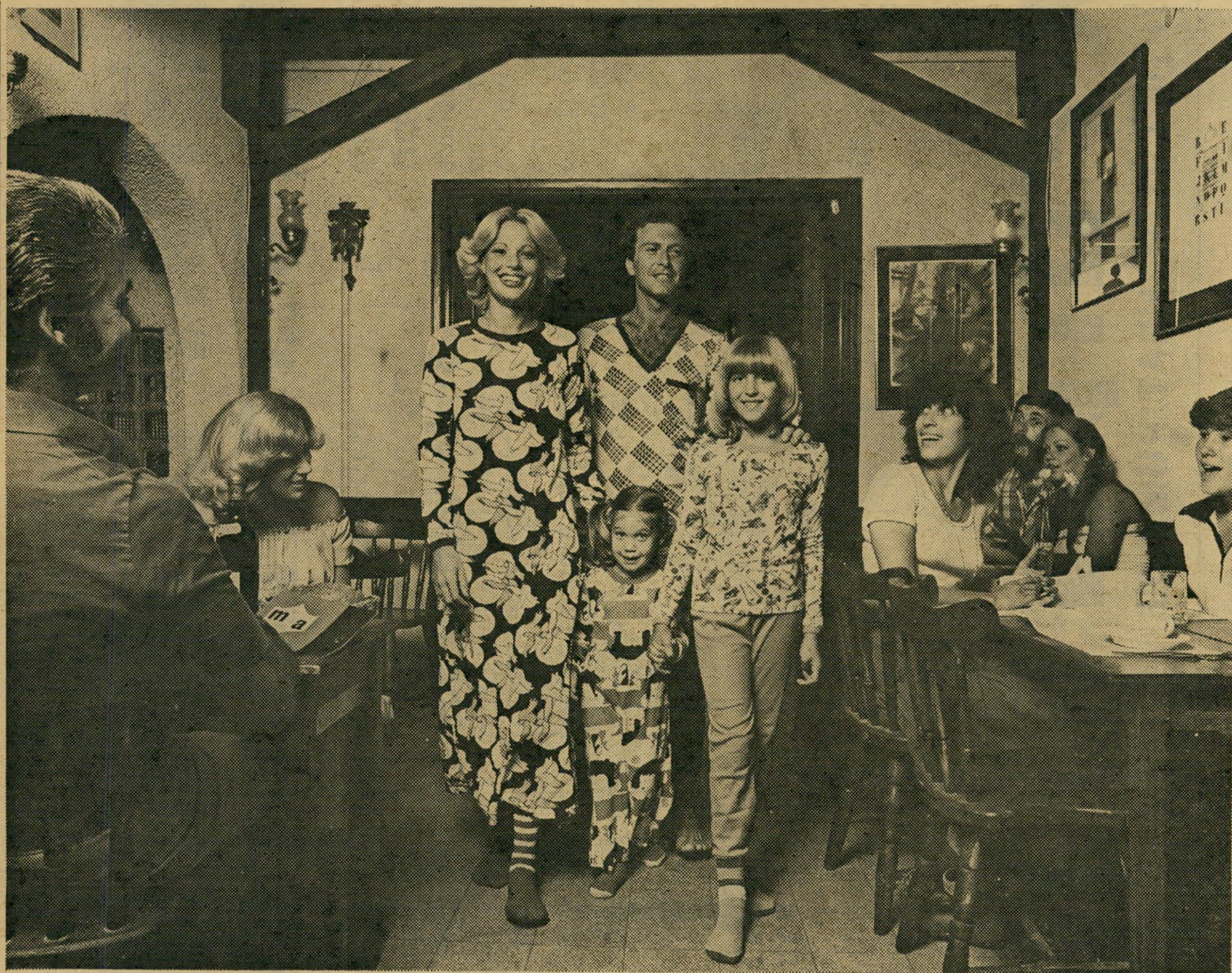
מאונך:

- שערכו רב; (2) כיתה דתית; (3) מילת שאלה; (4) מונח בתורת החשמל; (6) עבירך; (7) לא-מתורבת; (8) הווייה; (9) התקוממות; (12) כפה על; (15) ענפים; (16) מס-ערך-מוסף (ר"ת); (17) מידת לח קדומה; (19) דינאמי; (20) אבר-תנוע; (21) מיספר אחת ברשימה; (23) מכינויי ה"אלוהות; (24) ככה ולא אחרת; (26) מפה קטנה; (27) גיבעה קטנה; (29) גוש-עפר; (30) הזיון-לילה; (33) תרגול; (34) כנף העוף; (36) פרמנטי; (37) אוכל; (40) בהוכך; (41) משקה קל; (44) כיסאי-כבוד; (46) אדמה המצויה בגב; (47) הי איטי; (49) בצוותא; (50) פסיעה; (53) רבי-מג; (54) מהיה; (55) בור לאגירת מייגשם; (56) להבה; (58) רטוב במיקצת; (59) מן ההדרים; (60) מועך, כותש; (62) שביב; (63) מספיק; (66) מין כבש שצמרו מובחר; (68) איש מזור ומשונה; (71) עב; (73) מל"חין רומנטי; (76) חי ימי; (77) וסאל; (79) מן המזלות; (80) מקולות המקלה; (82) מילת-שיליה; (84) מונארך; (85) בור ל- שאיבת מים; (87) מן הגפיים; (90) סופר אמריקאי (ש"מ); (92) קיצוב במזון; (94) מידת יבש קדומה; (96) פתח; (97) נס; (99) מספיק! (101) מסולם הצלילים; (102) עלה בספר; (103) בעל-חוב.

מאוזן:

- מסוגלות; (5) שחקני-קלפים מיקצור עיים; (10) ידית; (11) מהלך בשחמט; (13) מן המצעים; (14) מיניסטר; (15) בתור-כה; (16) עיר קדושה למוסלמים; (18) לאן? (20) מזל; (21) משמשים לכיסוי גג משופע; (22) מסולם הצלילים; (24) כשם, כמו; (25) מן ההורים; (26) שפכטל; (28) שיר-לכת צבאי; (30) עצם, פריט; (31) בך-צבע; (32) מכשיר; (34) גוש-חול קשה; (35) ניסיון רב; (38) דווי; (39) מלכסיקון הכלבים; (41) בהשאלה; פתי; (42) מגופה; (43) לא קשה; (45) נגמר, אזל; (47) פקר-דה; (48) שיתקי! (50) ממרכיבי הקשת; (51) תחמושת הקשת; (52) עליך לגעת! (54) מלבוש; (57) מיכסה הפתח; (61) משאבת הגוף; (62) מתוח על מים סוער-רים; (64) שן המפתח; (65) מעונות השנה; (66) נחפז; (67) צאצא; (69) מחול אצילי; (70) העוף הגדול ביותר; (72) בננה; (74) מחברי התיזומורת; (75) היבב מאד; (77) גוף ראשון רבים; (78) פרח-נוי; (81) תר-נגול; (83) נישא; (85) צאצא; (86) אחי-הבעל או האשה; (88) כשבילי; (89) מילת-תפילה; (91) מצבת-זיכרון; (93) מוזיק ל-בגדים; (95) תנור; (96) כינוי; (98) חומת-מים; (100) הבל; (102) עליך לדעת! (103) חומת-מגן; (104) כפר אמנים בארץ; (105) עיר בארץ.

מזה הולך פדה?



Rotex

פיז'מות, כותנות לילה, חולצות, גרביים,
(לא רק תחתונים וגופיות)

רוטקס מתלבש עליך יופי.

מזגן תדיראן עם HEAT PUMP מבטיח חורף חמים וזול ו... קיץ ממוזג וקריר

מובטח לכם חורף חמים ונעים.

כשאתה מתעניין ברכישת מכשיר לחימום הדירה שאל על מזגן תדיראן עם HEAT PUMP רכוש אותו ואתה יכול לשכוח מחשבונות חשמל וגז מנופחים ומהתלות

בחסדי מחלק הנפט — לך יש מזגן תדיראן עכשיו, אתה מאורגן לחורף ול... קיץ.



את מזגני תדיראן ניתן לשכור עם אופציה לרכישה בעוד שנתיים במחיר של היום.

החימום החסכוני ביותר. פי 3 תפוקה מכל קילוואט חשמל

חימום בעזרת מזגן הוא הדרך החסכונית ובעלת הניצולת הגבוהה ביותר, המומלצת ע"י משרד האנרגיה והתשתית (ראה פרסומי משרד האנרגיה 1977) מכל קילוואט חשמל אתה מפיק עד פי 3 חימום.



HEAT PUMP שיטת החימום החדשה והחסכונית בעולם.

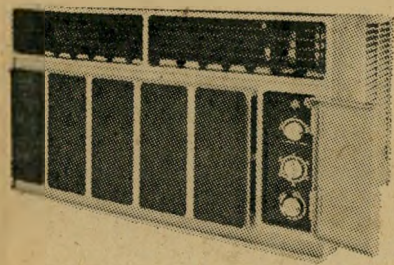
מזגן תדיראן המצוייד ב- HEAT PUMP מזרים לביתך אויר חמים בטמפרטורה הניתנת לוויסות וללא ריחות לוואי.

חימום במחיר נמוך ביותר - 1500 ל"י בלבד

תמורת 1500 ל"י בלבד אתה מקבל את ה HEAT PUMP המשוכלל במזגן תדיראן.

החימום הבריא ביותר.

סקרים ובדיקות העלו שהחימום ע"י מזגן אינו מזהם את האויר, אינו פוגע בכושר הריכוז ואינו יוצר הרגשת עייפות.



מזגן תדיראן

עם HEAT PUMP אידאלי לחורף ולקיץ.

פוסט 315

יו"ר מועצת העובדים חשד בהנהלה שהיא רוצה

להכניס אותו לכלא - ואז הוא התחיל לומר ופקידים בכירים החלו להיעצר



יו"ר מועצה צוקרמן

לפני כחודש הוכתה חיפה בתדהמה. מזה כמה זמן שבעיר פשטו שמועות על שוחד, אימים וגניבות במיגורים ציבוריים רבים.

לפני כחודש נעצרה אחת הדמויות הידועות ביותר בעיר, יושב-ראש מועצת העובדים של צי"ם, אורי צוקרמן. הוא היה עצור במשך 48 שעות והוחשד אז בשורה של עבירות, ביניהן קבלת כספים במימרה ונסיון לקבל שוחד. כששוחרר צוקרמן נעצר חבר אחר של הוועד, יעקב

קח, התכונות הזמנו, והעיריה הבטיחה להשתתף במחצית ההוצאה.

הבניין לא הוקם במשך שנים ארוכות. בכל פעם שהתורמים הגיעו מפילדלפיה, כדי לראות את הפרוייקט שלהם, התאחדו עיריית חיפה ואירגון נכי צה"ל, והזמינו כמה טרקטורים כדי שיעבדו בשטח. בירנתיים נשכר אדריכל, שזכה במיכרו לבניית בית-הלוחם, דויד ינאי שמו, ינאי אינו רגיל לסיגנון העבודה הנהוג בעיריית חיפה ובאירגון נכי צה"ל.

האיש האחראי על מחלקת ההנדסה בעיריית חיפה הוא סגן ראש העיר, יוסף בלושטיין. מי שהיה במשך שנים רבות מנהל חברת-החשמל בעיר. מי שהיה אחר ראי על הסניף החיפאי של אירגון נכי צה"ל ועסק בפרוייקט בית-הלוחם הוא אדם בשם אביגדור, שעבד אף הוא בהכרת-החשמל.

ינאי הבין כי עליו לשלם שוחד. הוא גילה כי עליו להסתפק בקבלנים לאיטור בים, שעשו עבודה לא-טובה, רק משום ששילמו שוחד, וכי הפרוייקט הגדול שהוא עוסק בו עלול להתמוטט בכל רגע. ינאי סירב להסתגל לשיטה זו ופנה למישרת-מחלקת ההונאות של מישרת חיפה חו"קרת בעניין. בינתיים היא ערכה מעצרים ומבטיחה מעצרים נוספים. בין אלה ש-עתידים להיעצר יהיו כנראה כמה מראשי

בפרשה. ליבוביץ לא קיבל עדיין מיכתב כזה, אולם לאיש אין ספק כי לאחר כל המהומה סביב השוחד, לא תתבזה המישרת ולא תנסה להעמידו לדין באשמת קבלת שתי חולצות-פרוטה כמתנת שוחד.

מי שייחיד



עוררו חשדות כי הוא שיחד את אחד מהפקידים הבכירים ביותר בעירייה. על-פי חשדות אלה קיבלה אישיות בכירה זו, המעורבת גם בפרשת בית-הלוחם, דירה מפריצקר וטובות הנאה אחרות, תמורת אישור חריגות בנייה של הקבלן. יחד עם פריצקר נעצר גם המהנדס משה גלעד, גם הוא דמות ידועה בעולם העסקים והבילויים של חיפה.

על פני השטח אין למצוא קשר בין שתי פרשות אלה לבין שתי הפרשות הקשורות בצי"ם והנחקרות עתה בידי המישרת. אך למעורבים בפרשות אין ספק, כי לאחר שצוקרמן וליבוביץ נעצרו, ולאחר שהתברר כי ההאשמות נגדם חסרות יסוד, החליטו השניים לספר את כל הידוע להם על השחיתויות בצי"ם.

הפרשה הראשונה היא פרשת קבר-לת שוחד ממספנות במזרח הרחוק. עד כה היה ניצב אברהם תורג'מן, מפקד מחוז חיפה, אחראי על חקירת פרשות

את מי?

צי"ם. עתה הצטרף לחקירה תת-ניצב בנימין זיגל, עם כל צוות עובדיו. לפתע התגלה, כי קיימים חשדות שאחד או כמה מחברי ההנהלה של צי"ם קיבלו שוחד בן למעלה ממיליון דולר ממספנות שבהן בונה ומשפצת צי"ם את אוניותיה. בעולם הספנות הבינלאומי, כמו בעולם האוויריה הבינלאומי, מתגלים מדי פעם בפעם פרישות שוחד של מיליוני דולרים, משום שהעיסוק בתחומים אלה הן עיסוקות ב"היקף של עשרות ומאות מיליוני דולרים. מלבד כמה רמזים, בעת חקירת פרשות מיכאל צור ומשה קשתי המנות, לא הועלה עד כה עניין קבלת שוחד בהקשר לאנשי ימיה ישראלים. עתה התגלו כמה סימנים, כי אכן היו מיקרים של קבלת שוחד על-ידי ישראלים ממספנות במזרח-הרחוק. המחלקה של זיגל חוקרת בעניין, בצי"ם לא ישנים בלילה, וזיגל אף מתכוון לשלוח את אחד מעורביו למזרח-הרחוק.

מסיבות בסיטונות

לנכי חקירת הפרשה השניה, לא צריכים חוקריו של זיגל לטוס למזרח הרחוק, ואומנם בפרשה זו כבר נקראו אנשי שים רבים לחקירה, ורבים אף נעצרו. לצי"ם יש חברת-בת בשם לים, האחראית על כל ההספקה לאוניות צי"ם. החברה עוסקת במיצרכים ובמוצרים פטורים ממכס, ולמרות שהיא בבעלות מלאה של צי"ם (מלבד אחוז אחד של המניות, השייך לסוכנות היהודית), עושים בה מנהליה ככל העולה על רוחם.

אחת מהדמויות המרכזיות בחברת לים היא סמנכ"ל החברה, יהושע טיבעוני. חבר בקבוצה חיפאית ידועה שבה חברים אברי רהם זניוק, בעל בית-מיסחר גדול לנשק ולצעצועים בעיר, משה ורטמן, מי שהיה חברי-כנסת וכיום מזכיר מועצת פועלי חיפה, יוסף בלושטיין, סגן ראש עיריית חיפה, המעורב בפרשות אחרות הנחקרות עתה, מוטסקה רון, סמנכ"ל צי"ם, ועוד רבים אחרים.

אולם צוקרמן וליבוביץ החליטו, כפי הנראה, לא לשתוק.

טרקטורים בהזמנה

חיפה מוצפת באחרונה בפרשות בין שלוש הפרשות המעסיקות עתה את העיר, אך כל מי שמכיר את המתרחש בעיר הנמל הצפונית יודע כי יש קשר מסויים ביניהן, מאחר ומעורבים בהן אנשי שים השייכים לאותה חברה, בעלי אינדיטרכים משותפים והמוכנים לקום לעזור איש לאחיו, אפילו כנגד הצדק והחוק, כדי לשמור על הגילדה שלהם.

הפרשה הראשונה היא פרשת בית-הלור, חם, תורמים אמריקאים, שקראו לעצמם בריית-שלום מפילדלפיה, הביאו לאירגון נכי צה"ל תרומה בת מיליונים רבים, כדי לבנות את בית-הלוחם בחיפה. הכסף גל-

ליבוביץ, הוא הוחד או בקבלת שוחד, בצורת שתי חולצות, מאדם שסיפק צרכים שונים לעובדי צי"ם (העולם הזה 2148).

צוקרמן היה ברור מדוע המישרת עצרה אותו, הוא היה חבר תקיף בוועדה שהצליח להוציא מהנהלה הטבות מפ-ליגות לעובדי צי"ם והנהלה החליטה לחסל אותו. כימעט באופן ישיר האשים צוקרמן את מי שהיה קצין מישרת בכיר והיום סמנכ"ל חברת צי"ם, מרדכי ("מוט" קה") רון, כי הוא משך בחוטי הפרשה. רון ומנכ"ל צי"ם, יהודה רותם, נבחרו וניערו הוצגו מההאשמות נגד צוקרמן.

מישרת חיפה היתה בטוחה כי יש יסוד להאשים את צוקרמן ואת ליבוביץ, היא ביקשה לעוצרם לתקופה ממושכת, ואחד מקציניה הצהיר, כי מאחרי התלונה כנגד צוקרמן עומד משהו מהנהלת צי"ם.

לפני ימים אחדים קיבל צוקרמן מיכתב ממאשימו, ריבסמל ארנס טל, שבו מודה טל כי הוא ממליץ לסגור את החיק נגד צוקרמן מפני שהתברר כי אין לו נגיעה



יתיר עוד מקח וממכר עם המישרת. לעזרתו של תורג'מן הגיעה מחלקת ההונאות של המטה הארצי, בראשותו של תת-ניצב בנימין זיגל (משמאל), החוקרת עתה ארבע פרשות שחיתות בחיפה.

מי שהחל בחקירה ללא משוא פנים הוא ניצב אברהם תורג'מן, אחד השוטרים המער"לים ביותר במישרת ישראל, שהודיע לעסקנה החיפאית כי לא

החוקרים

מהבחינה העיסוקית אין לכאורה קשר בין כל חברי הקבוצה, הנהוגים בלילות בצוותא. אולם במשך שנים אחדות היו נפגשים כל חברי הקבוצה בבית-המסחר של זניוק, מדי יום ששי אחר הצהריים, שותים לשוכרה ומבלים עד לכניסת היר שבת. אז היו נוסעים הביתה. איש איש לאשתו ולילדיו.

כאשר פוצץ העולם הזה את פרשת המסיבות אצל זניוק, חלה הפוגה בהן בי משך כמה חודשים. אולם מהר מאד תזרו בני החבורה להתכנס שוב, לשבבוקים בידיהם. פעם התלונן אב במישטרת חיפה, כי בתו השתתפה באחת מהמסיבות האלה, בהיותה במדים, חיילת בחי"ה. הקשר בין חיילות חי"ה שהיו כפופות למיש" טרה, לבין אחד ממשתתפי המסיבה, מרדכי רון, עורר הערות רבות. בהודמנות אחרת ראו אנשים בחיפה כיצד יוצאים בני החבורה מחנותו של זניוק כשהם מתנודדים בגילופין. כיוון שכמה מבני הקבוצה לא יכלו לנהוג במכוניותיהם בכוחות

מילר, החלו לפקוד את המיסעדה של סאלח מדי יום ששי. סאלח אומנם הגיש חשבון בסוף המסיבה, אולם החשבון היה נמוך בעשרות אחוזים מהמחירים הנקובים בתפריט. ברוב הפעמים שילם יהושע טיב-עוני את החשבון.

כשראתה הקבוצה כי טוב אצל סאלח, הפכו אנשיה את המקום לביתם השני, לא רק בימי ששי, אלא גם ביתר ימות השבוע. עד לשבוע שעבר אפשר היה לראות כמה מאנשי הקבוצה כשהם אוכי לים וסובאים וסאלח עומד עליהם לשרתם.

עתה החליטה המחלקה של זיגל כי הקשר בין אישים אלה אינו רק קשר של ידידות ובלויים, אלא גם קשר עסקי. ששה מעובדי לים נעצרו על-ידי המיש" טרה ואחרים, ביניהם טיבעוני, נחקרו. הששה שנעצרו הם אריה גסט, מנהל מחלקת ההספקה לאוניות ישראליות, נחום שייך, מנהל מחלקת התיפעול של החברה, צבי צאלל, עוזרו של גסט, מירה ליברמן, מזכירת מחלקת המשק של לים, משה אלבלט וזיגי גייטלר, שניהם עובדי מחלקת התיפעול.

בנוסף לאלה נעצרו גם ארבעה נהגי



העילה
מרדכי רון, מי שהיה מפקד מישטרת חיפה, וכיום סמנכ"ל צ"מ, הוא האיש שלדעת צוקרמן עמד מאחורי התלונות למשטרה.

המנכ"ל
יהודה רותם, מנכ"ל צ"מ, השווה עתה ב"אפריקה, קיבל דיווח על פרשת המעצרים והתבקש ע"י עורכי-הדין לשוב ארצה.

..זו הולכת להיות פרשה גדולה יותר מפרשת ידליון! אומר אחד מחוקרי מחלקת ההונאות של בנימין זיגל, שנכנסה לחקירת התיסבוכת החיפאית

ומצאו את דרכם אל מבריהם שונים. וזאת, כמובן, מבלי ששולם עליהם מכס.

העסקן זרק

ממישרד השוטר

כ אשר התפרסמו הידיעות על המעצרים, החקירות והחרמת המיסמכים בדירותיהם ובמכוניותיהם של חשודים רבים, מהם פקידים בכירים של צ"מ, געשה ורעשה החברה. מנכ"ל צ"מ, יהודה רותם, נמצא עתה בסיוור באפריקה. עורכי-הדין של החברה מיהרו להתקשר עימו בטלפון, כדי לדווח לו על מעצר הפקידים הבכירים שלו ועל החקירה, ולבקש ממנו למהר ולחזור לארץ.

משה ורטמן, חבר של רבים מהנחקרים והעצורים, ביקש מידע מכל מקור אפשרי, כדי לדעת מה בדיוק ההאשמות. מוטקה רון, שאין לו זריסת רגל במישטרה שהוא היה מפקדה, מאז נכנס תורג'מן לתפקידו, ניסה להפעיל קשרים ישנים, בדרג נמוך יותר, כדי לדעת פרטים על החקירה. גם יושבראש מועצת המנהלים של צ"מ, חיים שטסל, אשר אשתו היתה מעורבת בשערוריית השקת ספינת צ"מ במזרח-הרחוק, מגלה התעניינות בחקירת המיש" טרה.

אולם מזלם הרע של אישי חיפה, בין אם הם עצמם מעורבים בפרשה ובין אם רק ידידיהם מעורבים בה, שמים רבים זרמו בינתיים בקישון ועתה אין מיש" טרת חיפה מוכנה לעזור להם, כפי שהיה בעבר, אברהם תורג'מן הנהיג סדרים חדשים, במישטרה, ועתה אי-אפשר לסיים פרושיות על-ידי הרמת טלפון. לפני כמה חודשים הבין תורג'מן כי אישיות בכירה בעיריה מנסה לשים לו רגליים. הוא הזמין אותה אישיות למישרדו, הסביר לה כי הימים הטובים של עיסקות מפוקפקות וסגירת תיקים של עסקנים חיפאיים עברו לבלתי שוב. כאשר ניסה אותו פקיד בכיר להתווכח ולהתמקח, זרק אותו תורג'מן ממישרדו.

אולם גם אם תורג'מן לא היה קיים ואת המישטרה היה ממשיך לנהל רון, שהוא אחד מהחבורה, גם אז לא היה בכוחו להושיע. אל התמונה נכנס זיגל, הנימנה על אנשי המטה הארצי ושמושב בתל-אביב, והוא אינו מכיר כלל את המערכת המורכבת של היחסים האישיים בחיפה. מה שקורה עתה בחיפה הוא רק ההתחלה. אומר על כך אחד מחוקרי מחלקת ההונאות: "זו הולכת להיות פרשה גדולה יותר מפרשת ידליון". שהרי בכל יום נעצרים עוד אנשים, בעלי מעמד ותפקידים בכירים, הן בסקטור הפרטי והן בעסקי קונה הציבורית של העיר.

אלפי לירות יצאו ממחסני לים ולא הגיעו אל האוניות אלא לחנויות הידועות של הימאים, בדרך העצמאות בחיפה. המיש" טרה גם חושדת, כי בעזרתו של מילר בוצעו על-ידי עובדי לים עיסקות הפוכות: הברחת מוצרים ומיצרכים בסכומים של מיליוני לירות, שהגיעו באוניות של צ"מ

משאיות שהיה להם הסכם עם לים, כקבר לגים עצמאיים, להובלת המיצרכים שאותם סיפקה החברה לאוניות. כאשר נעצר גם צבי מילר, האחראי על המכס בחיפה, התברר לכל הקשר בין המעצרים השונים. המישטרה חושדת, ולדיברי זיגל יש לה אף ראיות, כי מיצרכים ומוצרים במאות



תמונה של אחת ממנויות המימכר של סחורות הימאים בחיפה. ללא קשר לחנות זו, חושדת המישטרה כי בעזרת האחראי על המכס בחיפה וכמה מהעובדים הבכירים בליים, הועברו סחורות מוברחות שנועדו לאוניות צ"מ לחנויות.



הידיד
מי שהיה ח"כ וכיום מזכיר מועצת פועלי חיפה, משה ורטמן, אכל ושתה פעמים רבות על חשבון טבעוני מהחברה שכמה ממנהליה נעצרו.

עצמם, טילפן רון אל מטה המישטרה הסמוך — אז הוא היה עדיין מפקדו — והזמין שוטרים כדי שיסיעו את השיכורים לבתיהם. רון הכחיש בזמנו את הפרשה כולה וטען בפני המפכ"ל, חיים תבורי, כי הוא סובל מאולקוס ולכן אינו שותה. אולם היו אנשים רבים שראו את המחזה במו עיניהם, ביניהם עיתונאי ידוע מחיפה, והיו אנשים רבים עוד יותר, שהיו מוכנים להעיד כי שתו משקאות חריפים עם רון בהזדמנויות אחרות. יתכן כי פרשת מסיבות השיכרות בחיפה תרמה אף היא, בין הדי שאר, לכך שרון גאלץ צאאת לפנסיה.

הפרשה הזו הולידה עוד התרחשות — המסיבות עברו מחנותו של זניוק למקום אחר. האתר החדש היה מיסעדת עינת, בדרך בין הצ'ק-פוסט לבין קריית-חיים. מסיבות שונות, אולי משום שבעל עינת לא היה מוכן להשתתף בהוצאה הכספית של מימון בילויי העסקנים החיפאיים, הם נאלצו לעזוב את המיסעדה ולחפש מקום אחר.

המיסעדה

של סאלח

ה מקום שנמצא היה מיסעדת סאלח בכיכר פאריס (כיכר חמרה) בחיפה. סאלח, ערבי יליד חיפה, ירדו של משה ורטמן ושל מוטקה רון, פתח לפני כמה שנים מיסעדה ליד שתי מיסעדות ידועות אחרות בעיר, צבי ועבד. הוא השקיע הון עתק בשיפוץ, וחיפש בכל כוחותיו קהל לקוחות טובים לכיסוי ההוצאות. לשם כך היה מוכן סאלח לשלם, הוא נתן הנחות מפליגות לקבוצה — ורטמן, רון, טיבעוני, בלושטיין והאחראי על המכס בחיפה, צבי

אנוה מציטה:
סריגי וולסי
מסקוטלנד באהבה



אנוה-סמל האיכות באופנה

א.ש. כרסומאיסיקי הלפרין / נפא טיכאן

השטר של ז'בוטינסקי

בנק ישראל עומד להדפיס שטר של אלף ל"י עם דיוקנו של זאב ז'בוטינסקי.
(מן העתונות)
הרצל במבט נוסטלגי / מסתכל על בן גוריון, / ואומר לו: יא-חביבי, / איך ירדנו במדרון... / עוד שלשום הייתי "הרצל", / שטר חשוב, קשה כמו צוק; / ומחר הז'בוטינסקים / כבר יציפו את הר שוק.

ומשיב ב.ג. בעצב: / גם אני קצת מדוכי דד: / ז'בוטינסקי כבר מגיע / — זה ביטוי למהפך... / שטר בן-אלף ז'בוטינסקי, / בודאי יחזיק שנתיים. / אחריו יבוא שטר-בגין — / שיהיה כבר בן-אלפיים... וכש"בנינים" יהיו / לאינפלציה משתלת-לת — / כבר יפיטו את ה"ארליך", / זהו שטר בן עשר-אלף. / כשה"ארליכים" בשוק / כבר יהיו שווים למילים / או ידפיטו גם את "פרס", / גם את "גולדה" ו"גלילי".

אחריכך יבוא גם "המר" — / כל אחד ודאי ישיר: / או הייתי גם עשיר... / אחריו תודפס גם "שולה" / וגם "לובה אליאב". / ואולי גם צירלי ביטון — / מסלק בקבוק חלב... כל שנה דיוקן חדש / בארנק נישא בקודש. / רק אנתנו לא נדע / איך אפי שר לגמור ת'החודש... / הם אומרים: לעם יש כסף. / העובדה — שהוא אגרי. / בואו נבטל סובסידיות / — וניסע לחו"ל מהר.

במטוס אחד מר ארליך, / במטוס אחר דינו. / כשחשים געגועים / הם קופצים מומן לזמן... / ומעת לעת אלינו / הם חוזרים לכאן, העירה, / וגוזרים איזו גזירה, / שפוגעת שוב בלירה.

...הרצל במבט נוסטלגי / מסתכל על בן-גוריון / ואומר לו: יא-חביבי, / איך ירדנו במדרון... / פעם ווייצמן, זה הדוד, / שטר חזק היה, כמו גור. / לך תראה לאן הגיע / האחיין, מר וייצמן עור. ערב רד. שתיקה רועמת. / הם יושבים דומם בעצב. / בן-גוריון ליד הנרייטה. / מונטיפיורי לצד הרצל. / ...ובאופק מתקרב לו / עם עתיד ממש מזהיר, / שטר-בן-אלף (שתי גדות): / ז'בוטינסקי הצעיר!

אבי אורן, פתח תקווה

אהבת החי

אנשי "הסירת הירוקה" של רשות שמור רותיהטבע אוהבים את הטבע אהבת מוות, ושרופים על חיות-הבר בצורה לא נורר מלית. למען הטבע והנוף הם מוכנים לעשות את הכל: לרדוף את רועי-הצאן, להכות אותם ואפילו לירות באוויר ללא שום סיבה, רק כדי להפחיד אותם. כדי להגן על חיות-הבר הם מוכנים לדאוג גם לעדרי הצאן בשיטה מודרנית המעידה על אהבתם: הם מבריחים את העדרים, רודי פים אותם בליווי יריות וצפירות, כדי שתהיה "האפלה" אמיתית. האם כך שומרים את הטבע ועל חיות-הבר? או שמא, כדי לשמור על חיות-הבר צריכים לגמור את חיות-הבית? מוחמד קבועה, באר-שבע

תיקוני טעויות

במאמר אז מה אם אנחנו צדקנו (העולם הזה 2147), מגלה אורי אבנרי בוידויו כי הוא הטא גם בספיריטואליזם. שאם לא כן, כיצד יסביר את התקשרותו באביב 1970 עם ראש-הממשלה המנות, לוי אשכול, שהלך לעולמו בראשית 1969?

אברהם לוי, חיפה
הקורא לוי צודק, שמו של לוי אשכול ז"ל השתרבב למישפט זה שלא לצורך. המדובר הוא בפנחס ספיר ז"ל.

בספרו על טכס חלוקת הפרס לזכרו של צלם העולם הזה רמי הלפרין, באקדמי יה לאמנות בצלאל (העולם הזה 2151), מציין אלי תבור כי אביו של רמי ז"ל נעדר מן הטכס אחרי שנפטר כמה ימים קודם לכן. אבל בכותרת לתמונה שהי פיעה במצורף נאמר שהיא מראה את אביו של רמי מעניק את הפרס ליגאל שמיטוב. כיצד אתם מסבירים את הסתירה?

יוכי עמרני, ירושלים
כפי שניתן לראות בתמונה הייתה זו, מובן, אמו של רמי הלפרין שהעניקה את הפרס ליגאל שמיטוב. בטעות צויין כי היה זה האב.

אורי

למען התענוג...

אני כבר מצאתי את התענוג האמיתי. אירופה, דלת ניקוטין בעישון, עשירה בטעם.





ענש על בדוקאים

ישפטו של הקבלן בצלאל מזורחי
נגד העיתון הארץ, על פי החוק לאיסור לשון הרע, הוא עדיין תחת השופט (סוב יודיצה), ועליכן אין לחוות דיעה עליו לכאן או לכאן.

אולם השבוע נאמרו במישפט כמה דברים, שאינם נוגעים לנושאת-התביעה, ור עליכן יש הזכות — וגם החובה — להגיב עליהם.

על דוכן העדים עמד ניצבי-מישנה יגאל מרקוס, ראש מחלקת-המודיעין של מישטר ישראל, שנקרא עליידי ההגנה. בי חקירה הנגדית של התביעה נאמרו, על פי הפרוטוקול הרישמי, הדברים הבאים:

שאלה: מה זה מידע מודיעיני?
מרקוס: מידע מודיעיני זה חומר ש שנאסף במישטרה מחקורות שונים. ממקור רות גלויים, ממקורות סמויים. החומר הזה יכול להיות עובדתי אמיתי של 100%, ויכול להיות בלתי-יטוב לגמרי 0%. המישטרה אוספת כל מה שמגיע לידיה בצורה כוללת. זה נאגר ונזכר פה ושם במאגר מישטרי.

כאשר חומר על איש מסוים מתחיל להתקבץ בכמות גדולה, נפתח לאיש הזה תיק, ואז החומר הנוגע לו ישירות מת קבץ באותו תיק. זה נקרא אצלנו „תיק בדוקאי“.

שאלה: כדי שיהיה לנו מושג, אולי כדאי לנו לשמוע פעם גם מיספרים. האם אני טועה כשאני אומר שבמישטרת-ישׂ ראג, מבלי להזכיר שמות, יש כ-100 אלף תיקים של בדוקאים, במדינת-ישראל, בי מדינה הקטנה שלנו?

מרקוס: אתה לא טועה.
שאלה: יש מאה אלף בדוקאים?!

ה כה ננסה לעכל, קודם כל, את ה עובדות.

במדינת-ישראל יש כשלושה וחצי מיל יון תושבים. אם ננכה מיספר זה את הילדים, ונחלק את האוכלוסיה למישפחות, הרי משמעות העדות של הקצין היא זו: **בכל מישפחה ישראלית שבי עית יש „בדוקאי“ — אדם שיש לו תיק מודיעיני במישטרה.**

רוב האנשים מאלה לא עברו מן הסתם, שום עבירה. רובם הגדול לא הורשעו, לא הועמדו למישפט. לא נעצרו מעולם. **מה יש בתיקים? בדברי ה קצין: חומר שהוא נכון 100%, חומר שהוא בלתי-יטוב 0%. כל מה שבא ליד המישטרה, ממקורות גלויים וממקורות סמויים.**

קל לדמיין את מקורה של מרבית ה חומר הזה: שמעות המתהלכות בעולם העליון ובעולם התחתון, מיכתבים אור נימיים של שכנים נרגנים, הלשנות של מתחרים עסקיים, פילגשים נטושות, ירי בים פוליטיים, מטורפים למיניהם. אני מכיר במיקצת את טיב החומר הזה, כי מערכת העולם הזה נחשבת, בעיני רבים, כמעין מישטרה של בני-אר הנאי אנונימיים, המספרים לנו כי הרב פלוני מחזיק פילגש מן הצד, שקצין-מישטרה אלמוני מקיים יחסי-יין עם השוטרת אי זבל ובוולגו, שהשגריר שלמוני מקבל של מונים קבועים מהשרות החשאי של נפאל. מה אנהנו עושים במיכתבים אלה? חלק קטן מהם, הנראים כרציניים, והעשויים להכיל סיפור אמיתי שיש בו עניין לצי בור, נמסרים לבדיקה לחוקרי-המערכת. כל האחרים נזרקים יש לל. **למישטרה יש כפי שמוסתבר מן העדות, דרך שלישיית, כל הזבל הזה נאסף בתיקים.**

איש העולמית-התחתון מספר בבלש כי שמע מפי סיכור במועדון-לילה שהאורח סעדיה רוזנשטיין אנס קטינה. מיכתב אנונימי מגלה שיש לו לאורו רוזנשטיין חשבון בנק בוואדון. בהאזנת-סתר לשיחה בין שני פושעים גרשם שהאחד מספר לשני

ששמע שרוזנשטיין מעשן חשיש. **האזרה סעדיה רוזנשטיין הופך „בדוקאי“.**

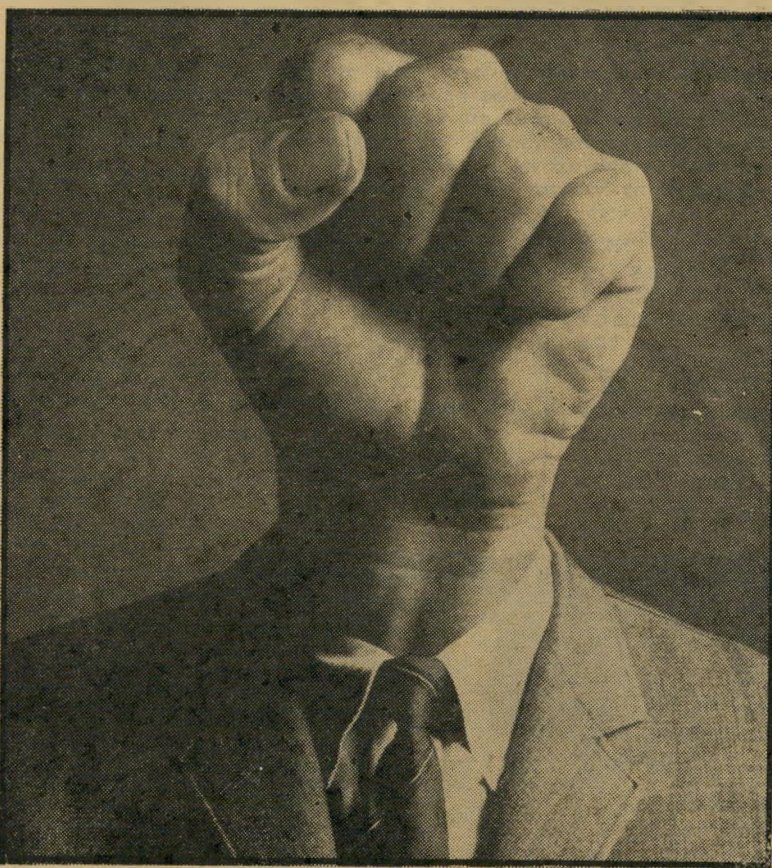
ל ש משהו מבעית למדי במצב כזה.

פעם היו תיקים כאלה מונחים במח סנים מאובקים של מישטרות חשאיות, ו מי שרצה לעיין בהם היה צריך לעבור נוהל מסובך.

עכשיו הכה השתנה. אנחנו חיים בעידן המחשב.

כי מי שמוסמך לכך (ואולי גם מי שאינו מוסמך לכך, וידידתו, ובן-הרוד שלו) יכיר לים לגלות תוך שניות את כל הרפש ש הצטבר בתיקו של הבדוקאי רוזנשטיין.

בינתיים פועל התיק במחשבים. אולי יש למתחרהו של הפרופסור בי בית-החולים או באוניברסיטה, ידיד, שיש לו גישה למחשב הבדוקאים. התוצאות מועברות מפה-לאהון בין העמיתים. „השמעת? הרוזנשטיין הזה נראה תמים, אבל במישטרה יש לו תיק כזה גדול. אומרים שיש לו סטיות מיניות. היחס שלו לנערים שודר מאד. אל תגיד לו כלום, אבל יש להיזהר מלתת לו עמדות-מפתח...“ אולי חפץ הפרופסור להתקבל למישרה המחייבת בדיקה ביטחונית. חוקר השב"כ מבקש, כמובן, לבדוק במישטרה. „הממ, ובכן, אין לנו שום דבר ממשי, אבל האיש הוא בדוקאי, ונתקבל עליו מידע מסוים. זה בלתי-בדוק, כמובן, ואין ליחס לזה יותר מדי חשיבות, אבל אם מדובר על



מישרה רגישה... ייתכן שהוא נתון ל סחיטה...“
אולי רוצה הפרופסור הטוב להיבחר ל תפקיד במיפלגה. למישהו במיפלגה יש גישה לתיקים. חרשתי-המועות עובדת. הבדוקאי רוזנשטיין אינו יודע דבר. אין הוא מקבל עמדת-מפתח בבית-החולים. המישרה הרגישה שוב אינה פנוייה למע נו, למרבה הצער, דרכו במיפלגה נחסמה. **האזרה סעדיה רוזנשטיין אינו מכין מה קורה, וכיצד יכוד להבין?**

א ד נעמיד פנים כאילו הבעייה קלה. התגובה הראשונה העולה על ה דעת היא, כמובן: לסלק את ה רפש. איננו רוצים לחיות במדינת מישטרה, גם אם מישטרת-ישראל אינה גמטאפו או קג"ב. איננו רוי צים שיגעו מצב שבו כל אורה שני במדינה יהיה „בדוקאי“.

(חוץ מהכל, זוהי גם תועבה לשונית). **אבל יש צד שני למטבע.** המישטרה פועלת בשם החברה ולמענה. תפקידה הפעיל את החוקים, שחוקקנו באורח דמוקרטי, כדי לאפשר חיים-בצוותא בדרך תקינה.

יש פשע מאורגן. יש פשע בלתי-מאורגן. יש פשיעה אלימה. יש פשיעה כלכלית. מעשייה-רצח מתרבים. האונס הפרטי ו הקבוצתי חוגג. מיליארי ההון השחור נזולים מן הארץ.

עלינו לתת בידי המישטרה את כל האמצעים הדרושים למיחמה בפשע, כל עוד הם תואמים את רוחה של חברה דמוקרטית בי מדינת-יחוק.

כאשל מצטברים חשדות כלפי פלוני, גם כאשר המקורות אינם מוסמכים והי מידע אינו בדוק, האם יש לצוות על ה מישטרה להתעלם מהם כליל ולגנוז את החומר המפוקפק?

מי יבדוק מה לצבור ומה לגנוז? מה תהינה אמות-המידה?

אלה הן שאלות נכבדות, ורק אדם קל דעת ישיב עליהן בפזירות. הן מחייבות דיון מעמיק וגיבוש מסקנות, אם בצורת חוק של הכנסת, אם בצורת תקנות מי ניסטריות.

אך לא די בכך.

ה בעייה היא עולמית, ובעולם נמצא פיתרונות חלקיים. בייחוד בארצות הברית הוליד הזעזוע של פרשת ווטרגייט וניספחיה מחשבה חדשה על כל הנושא, והוסקו מסקנות מפתיעות בהעזתן. **המסקנה העיקרית היא גיבוש זכות אזרחית חדשה: הזכות דעת.**

בסיפור הדימוני על האזרה סעדיה רוזנשטיין, בדוקאי, העובדה הבולטת ביותר היא שאין הוא יודע כלל שהוא נפל קורבן למאשימים אלמוניים. **זהו מצב בלתי-נסבל, והוא בא על תיקונו בארצות-הברית.**

על פי החוק האמריקאי החדש, יש להו דיע לבדוקאי שנתקבל חומר נגדו, כל אורה רשאי לפנות למישטרה, לאף-בי-איי, לשרותי הביטחון למיניהם ולכל מישרד ממשלתי אחר, ולשאל איזה חומר הנוגע לו נשמר בתיקיהם ובמחשביהם. כל מישרד ממשלתי חייב למסור לאזרח את כל החומר הזה, על פי דרישתו ולאזרח הזכות להגיב. **אני מציע לחוקק לאתגר חוק כזה במדינת ישראל.**

תחת לחוקק תיקון פסול לפקודת-המיש טרה, האוסר על השוטרים להתאגד באי גוד מיקצועי (ואין צורך להדגיש כי לדעתי סותר תיקון כזה את מושג-היסוד של חברה ליברלית מתקדמת) יש להוסיף לפקודת-המישטרה את הסעיפים הבאים: **תיק בדוקאי, יימסר עד כך דאיש.**

יידוש הבדוקאי לדעת מה החומר הכלול בתיק שלו, תודיע לו המישטרה מהו המידע הכלול בתיק. המידע יועבר לבדוקאי באורח סודי, והמישטרה תהיה רשאית לשמור בסוד את מקורות המידע.

ירצה הבדוקאי להפריך את המידע ולמסור מידע סותר, תעמוד לו הזכות לעשות כן, וכך טענותיו וראיותיו ייכללו באותו תיק.

יצלח הבדוקאי להזים את החומר בעליל, יצוה קצין-מישטרה מוסמך להשי מיד את התיק כולו. **יותקנו תקנות קפדניות דשמיי רה על תיקי הבדוקאים, לאיסור הגישה אליהם לכל מי שאינו מוסמך מן לכך, לניפויים ולהשמדתם.**

א ין זהו שנים בשום פנים ואופן עם המצב הקיים כיום, שהתי גזה עתה. נודת מכל הנושא הזה ריח של קדוה-דעת מוסדית, שהי דעת אינה סובלתה.
100 אלף הבדוקאים של היום יפכו במהרה ל-200 אלף, לחצי מיליון. **הבה נקים סייג לזוהל זה, לפני שנהפוך עם שג „בדוקאים“.**

מה יציג צ'ארלי ביטון מעל דוכן הכנסת

כאשר ייערך שם דיון על הזנות?

כל במינון הכללי, הוול יותר, משום שיש לו חור בתקציב, ביגלל הוצאות מערכת-הבחינת רות לעיריית חיפה, השיב: "לא אני פשוט רעב, ובמינון הח"כים אני צריך להמתין שעות עד שמלצר מואיל לגשת אלי!"

■ במושב האחרון של מר-כז חרות הניח דובר ראשיה-ממשלה, שלמה (נקדי") נקדימון, את תיקו על שולי-חן העיתונאים. כתב מעריב, אברהם רותם, שאל אותו: "נקדי, יש לך בתיק כסף?" השיב לו נקדי: "מה זה משה-נה. עד שתשלח את היד לקחת אותו, הוא בין כה וכה יהיה שווה חצי".

■ אגב, רותם היה העיי-תונאי האהוד ביותר באותו ערב, כשהתברר כי הישיבה תימשך אל תוך הלילה, הוא עזב את האולם וחזר כעבור חצי שעה, כשהוא מביא לעי-מיתיו העיתונאים מנות פלא-פל.

■ לפני הצבעת אי-האמון לממשלה, שנערכה בשבוע ש-עבר, מינה היושבי-ראש כמורני-קולות שני חברי-כנסת: ח"כ יגאל כהן מפלג לעם וח"כ סטף ורטהיימר משי"י. שבראש הישיבה פינחס שיינמן התבלבל, וכינה את ורטהיימר בשם סטפי, דבר ש-עורר צחוק בין חברי-הכנסת.

■ כאשר החלו כהן וורט-היימר להתווכח בעת מניין ה-קולות, קרא חבר מיפלגתו של ורטהיימר, ח"כ לורנץ ויר-שובסקי, לעברו: "סטף, אל תעשה איתו שום פשרה, ואל תיתן לו לדפוק אותך!"

■ אחד המעשים הראשונים של המנכ"ל החדש של מישר-רד-החוק, יוסף (יוסי") צ'י-חנובר, היה להנהיג במישרדו שיפורים לתלמוד ולמישפט היהודי. פקדי מישר-החוק מצאו לנכון להשתתף בשיעור רים אלה אחרי שנוכחו לדעת כי זה חפצו של המנכ"ל. איש אחד שראה עצמו משוחרר מכך: שרי-החוק בושח דיין.

■ אגב, התברר כי משה דיין הקיף עצמו במישרד-הי-חוק באנשים דתיים שומרי-מסורת. מילבד צ'חנובר, הרי שגם בני עוזריו האישיים של דיין, אלקים (אלי") רון-בינשטיין ונפתלי לביא הם שומרי-מסורת. אגב, לביא הוא אחיו של הרב ישראל לאו.

■ לפני חודשים אחדים התפרסם בארץ ובעולם העיי-תונאי האמריקאי-הולנדי המי-זוקן ג'יימס דורסן, יליד ברלין, כאשר פוצץ סנסציה עולמית: הראיון עם קאנצלר אוסטריה ברננו קרסקי, ש-בו מתח קרייסקי ביקורת על היהודים. מאוחר יותר הסביר קרייסקי כי רוב הדברים ש-אמר לדורסן היו בשיחה פרי-טית, שלא לפירסום. השבוע הגיע דורסן לישראל, אולם לא לא כדי לערוך ראיון מפוצץ אחר, אלא כדי לשאת לאשה צעירה ירושלמית.

■ מי שהיה מנכ"ל משרד-האוצר, הד"ר יעקב ארנון, אינו יודע בתקופה האחרונה אם להיות שמח או עצוב. מהי צד האחת, ארנון נכשל במור-צו למועצת עיריית ירושלים,



חיים תבורי מנכ"ל המיטרה נפגש בשבוע שעבר עם שרי-המיטרה, הד"ר יוסף בורג. את תבורי ליוו שני קציני מיטרה בכירים, האחד ניצב אריה איבצן והשני ניצב בנימין גלעד. כאשר נשאל תבורי, מאוחר יותר, על מה שוחחו שלושת קציני המיטרה עם השר הממונה עליהם, ומה פשר הרמות הידיים שהיו בעת השיחה, השיב: "שלא לציטוט, אני לא זוכר." אחד מהנוכחים בשיחה זכר, כי דובר על בעיית השוטרים הרוצים להקים איגוד-מקצועי, אולם הכחיש כי הקצינים והשר ערכו הצבעה: מי בעד להיות קשה ומי בעד להיות רך עם הקצינים.

■ זכאי ואמר לו: "אתה מדי-בר? אתה בדרך כלל רק מציץ לישיבות ובורח, ובמחצית הי-ישיבות אתה לא משתתף בכי-לל".

■ ח"כ אמנון לין נראה בשבוע האחרון כשהוא עומד בתור במינון הכללי של הר-כנסת, בעוד שעד כה היה נור-הג לאכול במינון חברי-הכנ-סת. כשנשאל לין אם הוא אר-

■ "אני מצטער, אמרו לי שכהן הוא שמן, או חשבתו שזה אתה".

■ בדיון שנערך בוועדת-הכספים על העלאת מחירי ה-מים, אמר גרופר: "עלינו לג-מור את המלאכה ולאשר את התקנה עוד היום, אפילו אם נצטרך לעבוד עד הערב, למען יראה העם דוגמה". התרגו-עליו ח"כ מערך יחזקאל

■ לאחר שבדיון על בעיות הכלכלה הוציא ח"כ צ'ארלי ביטון כיכר-לחם וגביע אשל והציג אותם בפני הכנסת, פנה אליו ח"כ אחדות, היילל זיו-דני, ושאל אותו: "צ'ארלי, מה תראה לכנסת כאשר יהיה דיון על הזנות?"

■ כשנשאל ח"כ חרות חיים קאופמן מדוע כה מר-עטות הגשמים הצעירות והיפות במיפלגתו, השיב: "כשיש חרות פוליטית, אין מקום לחרות מי-נית".

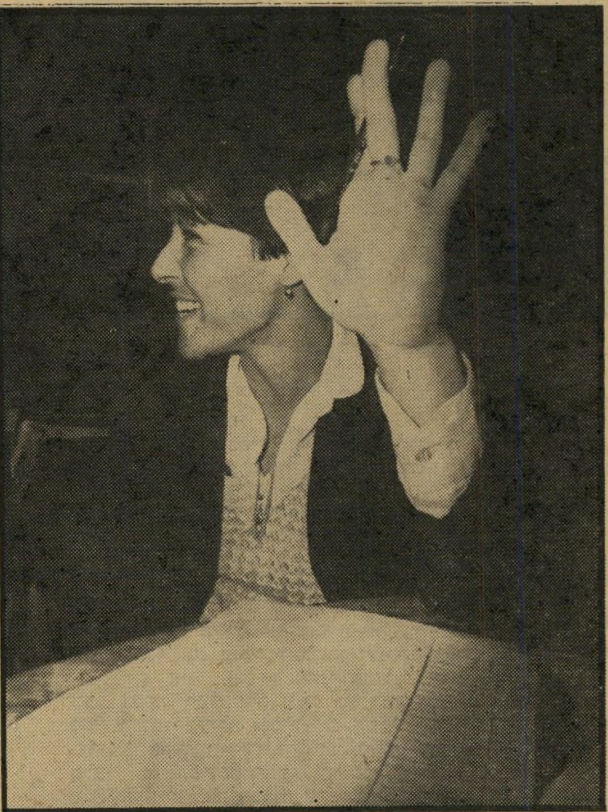
■ בעיקבות הסיכסוך בין שרי-האנרגיה יצחק מודעי לבין שרי-השיכון יודען פת על תפקיד שרי-התעשייה, החר-לו בכנסת לכנות את מודעי בכינוי "אנטיפת".

■ כשהסתיימה בשבוע ש-עבר ישיבת הכנסת, ביקשה ח"כ גאולה כהן טרמפ מח"כ מנחם סבידור לתלאביב. "מה קרה למכונת שלך?" שאל אותה סבידור. "אל תשר-אל", ענתה לו כהן, "תיבת-ההילוכים שלי התקלקלה, ואי-בדתי את הרוורס". "זו הצרה שלך", אמר לה סבידור, "גם בפוליטיקה אין לך רוורס". "לי אין רוורס? למנחם כהן-שלך אין רוורס", השיבה כהן בוועם, וסירבה לנצל את הי-טרמפ.

■ ח"כ המערך עדי אמו-ראי ניגש במינון הכנסת אל עובדת לישכת העיתונות הממ-שלית, לינדה רמבאום, אחז בידה שעה ארוכה כאילו הוא בוחן טבעת על אצבעה. כאשר שאל אותו עיתונאי, ש-ישב ליד לינדה, אם הוא בוחן את הטבעת או מנצל הודמנות לאחוז בידה של לינדה, אשה נאה בעלת יופי מיוחד, השיב: "מה, אני כליך שקוף?"

■ במיסדרונות הכנסת ניגש צעיר אל ח"כ פסח גרופר ושאל אותו: "אתה ח"כ יגאל כהן?" אמר לו גרופר: "מה פיתאום?" ענה הצעיר:

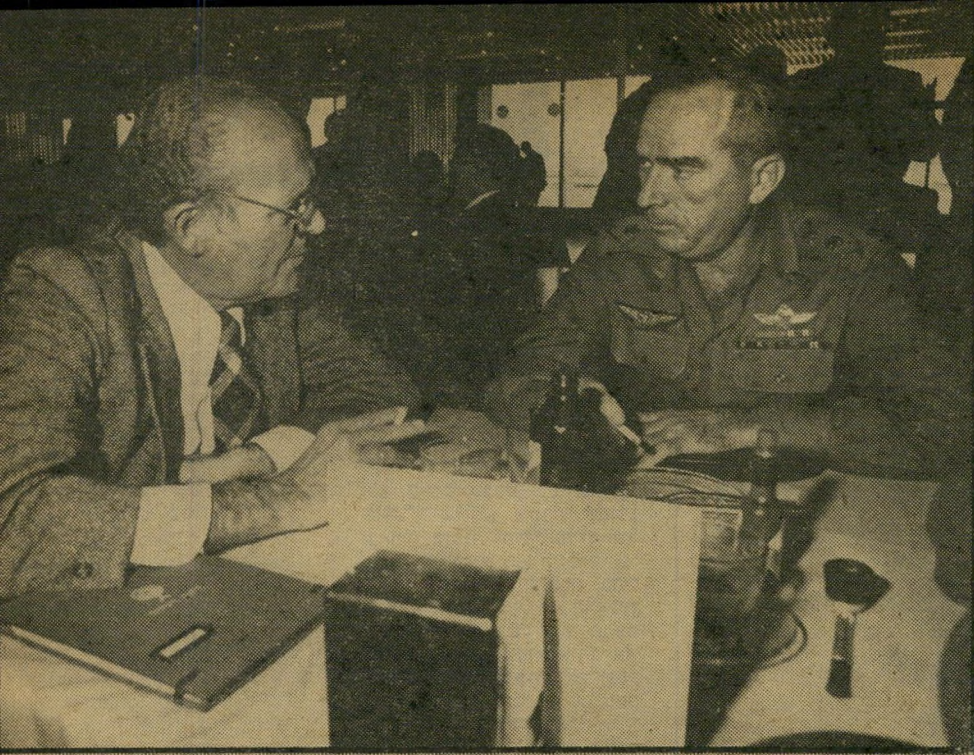
ירדנה מרר מזכירת הליכוד בכנסת היא אחת הצעיי-רות היפות המסתובבות במינון הח"כים. אולם בשבוע שעבר אפשר היה לראות אשה יפה זו כשהיא בוכה. היא התחננה בפני חברי-הכנסת של מיפלגתה, להיכנס לאולם המליאה כדי להצביע, אבל כל אחד מהם השתתה, מה שהביאה לדמעות. לפחות במיקרה אחד, של ח"כ רסטמן, ירדנה כימעט והוציאה מידו את הצלחת ממנה אכל כדי לזרוז להכנס לישיבה.



לאנשים
הנכונים!
777
הברנדי
הלאומי
שהוא
בינלאומי.



ברנל לא מזרחי
מיסבי ראשון לציון וברון יעקב



כמועמד שלי, למרות שזכה ביותר משני אחוזים של הקור לות. אולם מהצד השני נולדה לארנון נכדה, עינבל, בת בנו, עורך-הדין אריה ארנון.

■ איש שלי אחר, ח"כ אריה (לובה) אליאב נזר כר השבוע, כאשר יצאה מיש לחת של אנשי-ציבור למוסר קוזה, וביניהם איש-שלי ער-רדין אבנן זיכרוננו, כי סיפור מוסקוואי שאירע לו, כי אשר היה אליאב דיפלומט ב-גרירות הישראלית במוסקוזה. אליאב ביקר עם בתו, שהיתה אז בת ארבע, במוזוליאום עלי שם לגין, שבו שכבו זה בצד



מיה סמור מזונגית מצודת זאב, התפרסמה ערב הבחירות למועצות המקומיות כאשר דיווחה לטלוויזיה על כמיות עצומות של כריכים ובקבוקי משקה אותם הכינה ליום הגדול. כאשר נשאלה מיה מה בדבר עוגות? "השיבה במבטא רוסי מודגש: „אצלנו אין עוגות. עוגות שאכלו בכנסת." אולם השבוע התברר כי ההחלטה של מיה שונתה. במזנון של מצודת זאב מוכרים עשרות עוגות ליום הנחטפות במהירות רבה עלידי עסקני תנועת-החרות, השוחים במקום.

יית בחורה צעירה ויפהפיה, והציג אותה לפני כל אחד כי מזכירתו החדשה.

■ לפני כן ביקש יגורי, מי שהיה השבוי הישראלי הבכיר במצריים, רשות מח"כ לובה אליאב להשתמש בשם "יעד", שהיה שם הסיעה המשותפת של אליאב ושלולמית אלדני לפני הקמת מחנה שלי. אליאב הסכים ברצון, אך שאל את יגורי: "מדוע לא תיקח לך שם מתאים יותר, כגון שבי?"

■ עכשיו כבר ניתן לגלות את פשר ההעדויות הפיתאוריות של יגורי מפלגת העבור דה שיימנעון פרס, בעיצור ממ של ימי מערכת-הבחירות. פרס נהג לרדת לשפת-הים, הסמוך לבניין מיפלתג-העבור דה, ולהשתוף שם בחברת ה-



אריה נאור הופיע בשבוע שעבר במרכז תנועת החרות, ועוד לפני שהספיק להתיישב ליד אמו, חברת-המרכז ומי שהיתה ח"כ, אסתר רוזאל נאור, נחטף עלידי שתיים מהצעירות שהיו במקום. מימין לנאור דינה מגן, מזכירתו של ח"כ רוני מילוא, שלא בא לשיבה אך שלח במקומו את המזכירה. שתי המזכירות אמרו לנאור: "זה יפה לך בלי השפס". נאור, שהתמוגג מנחת מדבריהן, ענה להן: "אם תגידו לי את זה עוד פעם, אני מבטיח שלא אגיד יותר שפס."

אלימלך רם נראה בשבוע שעבר ליד שולחן אחד במסעדה עם הרמטכ"ל רבאלוף רפאל ("רפול") איתן, שיחת השניים עוררה התענינות מאחר ורפול ידוע כמי שאינו אוהב עיתונאים וממעט לשבת איתם. רק אחר-כך התברר כי רפול לא הדליף מאומה לכתב המדיני של הטלוויזיה אלא שהשיחה ביניהם היתה בנושאי כלכלה. רפול סיפר לרם כי מספיקות לו 1500 לירות לחודש לכלכלת הבית. "אנחנו קונים באופן מרוכז ירקות בשוק, מצרכי בית אצל סיטונאים ובשר ב"מזרע", טען רפול. רם הנדהם לא גילה לרפול כמה עולה לו כלכלת הבית.

הגדולים, לדעתו, של הדור ה-אחרון, כלהלן: יוסף סטא" ליו, אדוקף היטלר, הא" רודד וידסון, מהטמה גאני די, תומאס מאן, איגור סטראווינסקי, זיגמונד פרויד, אלברט איינשטיין, אלינור ופראנקלין רוזוולט, ג'ון ורוברט קני די, מארטין דותר קינג וגולדה מאיר.

■ האסיר המפורסם ביר תר במדינת-ישראל, מי שהיה יושב-ראש הנהלת קופת-החר לים והמועמד לתפקיד נגיד בנק-ישראל, אשר ירליין, עסק בימים אלה בכתיבת ספר, שלדבריו יגקה אותו כליל מכל אשמה הנהלת בית-הסוהר שיחררה את יד לין מעבודתו כפקיד בבית-ה-סוהר, ומאפשרת לו לעסוק בכתיבת ספרו באופן חופשי. ירליין התקשר כבר עם הוצאת הספרים של ידיעות אחרונות, שתוציא את הספר לאור.

■ הסטיריקאי ועורך-הדין יואל ריפל, סיפר השבוע כי ערב הבחירות נכנס מי שהיה ראש-עיריית גיבעתיים, ק"ו ביה קרייזמן, לבית-קפה ב-עירו, והחל משכנע את שלדי שת האורחים במקום להצביע עבורו. שניים השתכנעו מיד, ואילו השלישי סירב. פנה אליו קרייזמן ואמר: "מדוע אתה מסרב? אתה חושב שאני ראש-עיר רע?" השיב לו הסועד: "אתה אולי לא ראש-עיר רע, אבל אני מועמד המערך בבחי-רות." לקרייזמן הנדהם התברר, כי מולו יושב מי שנבחר אחר-כך כראש העיר, יצחק ירין.

■ הבדיחה האחרונה ב-קפה אכסודוס מספרת, כי ב-שמיים החליטו לבנות גשר בין גן-העדן לגיהנום. על השוהים בגן-העדן הוטל לבנות מחצית אחת של הגשר, ועל השוהים בגיהנום את המחצית האחת. תוך שבועות ספורים השלימו אנשי הגיהנום את המחצית שלהם, ואילו אנשי גן-העדן כלל לא התחילו בבנייה. כאשר בא הקדוש ברוך-הוא ב-שענות אל אנשי גן-העדן, אמר לו: "לא הצלחנו למצוא אצלנו אפילו קבלן אחד."

פירסומאי שיימנעון ליניאן, כשמאחוריהם משתוף, להנאי תו, שומרי-הראש של שרה-בני טחון-לשעבר.

■ במחמאה מפוקפקת זכה השבוע צה"ל. העיתונים האמריקאים פירסמו ראיון עם שכיר-החרב האנגלי המפורסם-לשימצה, מייק (המטור רף) הור, רבי-טבחיים של כמה מילחמות אפריקאיות. הור חי לק ציונים צבאיים כלהלן: ה-צבא הטוב ביותר בעולם: צה"ל. השני בדירוג: הצבא הרודני. גם הצבא הדרום-אפ-ריקאי זכה בפיו בציון מצויין.

■ הערכה אחרת על צה"ל באה ממקור בלתי-צפוי עוד יותר. בסיאנס ספיריטואליסטי שערך המשורר דויד אבירן, הופיעה רוחו של הרמן גרינג, המרשל של הרייך ה-שלישי ומפקד חיל-האוויר של אדוקף היטלר, שהתאבד ערב הוצאתו להורג בנירנברג. גרינג הביע את דעתו כי אריאל א"ל ("אריק") שרון הוא גנרל טוב, אך שהוא סומך יותר מדי על אילתורים. בעוברת לגור שא אחר, אמרה רוחו של גרינג כי יש להצטער על ה-אנטי-שמיות של היטלר, מפני שגרמניה היתה מנצחת במלחמת-העולם השניה לולא פע-לו יהודי העולם נגדה.

■ הערכה אחרת על צה"ל באה ממקור בלתי-צפוי עוד יותר. בסיאנס ספיריטואליסטי שערך המשורר דויד אבירן, הופיעה רוחו של הרמן גרינג, המרשל של הרייך השלישי ומפקד חיל-האוויר של אדוקף היטלר, שהתאבד ערב הוצאתו להורג בנירנברג. גרינג הביע את דעתו כי אריאל א"ל ("אריק") שרון הוא גנרל טוב, אך שהוא סומך יותר מדי על אילתורים. בעוברת לנושא אחר, אמרה רוחו של גרינג כי יש להצטער על האנטי-שמיות של היטלר, מפני שגרמניה היתה מנצחת במלחמת-העולם השניה לולא פעלו יהודי העולם נגדה.

■ ציונים חילק גם הפרו-פסור האמריקאי ג'יימס בר-נס, שביקר בשבוע שעבר ב-ארץ. ברנס מנה את האישים

המיליונר הסעודי סירב לתרום למען הג'ידפה הציונית,

והפסנתר הוא דוגמה ליחסי גזעים תקינים

„צריך להודיע לרם כרמי, מי שתיכנן את בית-הספר, שי גם בזמן שבייתה נמצא שימוש למינהו יוצא-הדופן.“
 במסיבת בתי-המיצווה של אלה הקר, בתו של ה-

של תושבי שכונת-התיקווה בי תל-אביב.
 גודוביץ, שחזר בימים אלה מטיול בקניה, מספר ש- התאכסן במלון קניה סאפארי, שהיה שייך בעבר לשחקן

המזכיר הכללי של ה- האיגוד המיקצועי של עובדי המזון בקניה, תאמני מוז- האנגלי, הגיע לביקור בארץ, כדי להיפגש עם מזכיר ההס- תדרות ירוחם משל. ערב

אות את הבוס שלה מיד. שנה שנה הזעיקה את השומר הער- בי של המקום, שהגיע עם שני כלביו, ופינה את השניים מ- שטח האולפן.

השחקן האמריקאי מוז- ני קרטיס, שהגיע ארצה לשם צילום סרט חדש, הביא איתו את ידידו, הספר היהודי-אמי ריקאי, ג'ין שאקוב, בן ה- 45. ג'ין, המתגורר בלוס-אנג'לס, שימש כבסיס לסירטו של ווארן ביטי, שחפו, שהוצג בארץ בזמנו, הדן בחייו של ספר אוהב-נשים, המטפל בי שערן של נשות-החברה בהור ליווד. זה לו ביקורו הראשון בארץ, ואחרי שירד לאילת עם קרטיס, החליט שהוא אוהב את הארץ ורוצה לפתוח כאן עסק משלג לשם כך נפגש עם ספר תל-אביבי שהכיר בארצות-ה- ברית, בביתו של הספר הידוע וידאל ששון.

אשת נשיא המדינה, אופירה נבון, התרוצצה הר- שבע בין בתי-החולים, בבית- החולים איכילוב, בתל-אביב, מאושפזת אמה, ובבית-החולים הדסה, בירושלים, היה מאושר פז בעלה, הנשיא יצחק נבון, אחרי שלקה בהתקף של אבן בכליה.

עורכת-הסרטים בטל- וויזיה שושנה בר, אשתו של השחקן שימעיז בר, עבדה כאחד מערבי השבוע בר- אולפני-הטלוויזיה בהרצליה. במקום הופיעו שני צעירים, שרצו שמישהו יראיין אותם, אחרי שזרקו ביצים על ראש- הממשלה מנחם בגין בפתח מצודת זאב. אמרה להם שוש: „תגידו לבוס שלכם, גאולה כהן, שאין כאן אף אחד עכ- שיו.“ השניים התעקשו להת- ראיין בו במקום, וביקשו לר-



מינר אור הדוגמנית, הוזמנה לסידרה של תצלומים בגדיים עליזי צלם-האופנה סמי בנג'ד. הוא גם הזמין דוגמן לאותה מטרה. כאשר התברר לו, ברגע האחרון, שהדוגמן לא יבוא, לא התעצל הצלם, לבש בעצמו בגדים, כיוון את המצלמה ועמד לצידה של הדוגמנית.

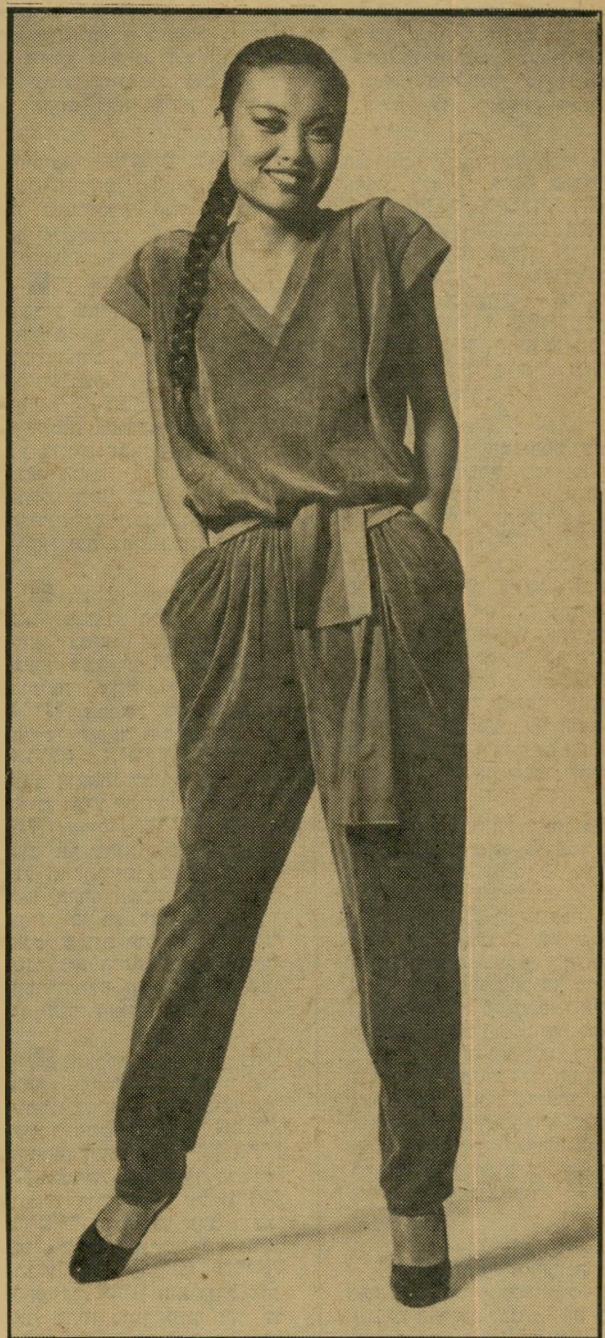
ארכיטקט צבי הקר, התאסף צוות של ארכיטקטים, שכולם בני אותו מחזור לימודים בי- טכניון. אחד מהם היה אדי גרינברג, שאחרי לימודיו נסע לצרפת ופתח שם בקארי- יירה משגשגת במיקצועו. בי- מהלך המסיבה התיישב אדי ליד הפסנתר הרשים את כולם בנגינתו. מי שתהה מה הקשר של אדי למוסיקה שמע שהוא היה האקורדיוניסט הראשון של להקת הצ'יבאטרונ, בימי מל- חמת-העצמאות. אדי גם היה נשוי ליעל ברמן, בתם של השחקנים זאב ברמן וז'ל-די- דבורה קסטלניץ, שהיו שתי- קנים בתיאטרון אהל. אחרי גיי- רושיה מאדי, נישאה יעל ל- מוסיקאי צרפתי, ונשארה גרה בצרפת.

ויליאם הולדן, ושנקנה את- כך עליזי ערנן האשיקקי, המיליונר הסעודי, העוסק בי- מיסחרי-בנשק. כשהיה חאשקרי- קי במלון נגש אליו מישהו וביקש להתרימו לקרן מיוחד- דת לשימור הג'ירפה האדומה, החיה בקניה, שהיא בעל-חיים נדיר. באנגלית נקראת הג'יר- רפה הזאת „רוטשילד ג'ירף“. אמר המיליונר הערבי למת- רים: „אינני תורם כסף עבור ג'ירפה ציונית!“

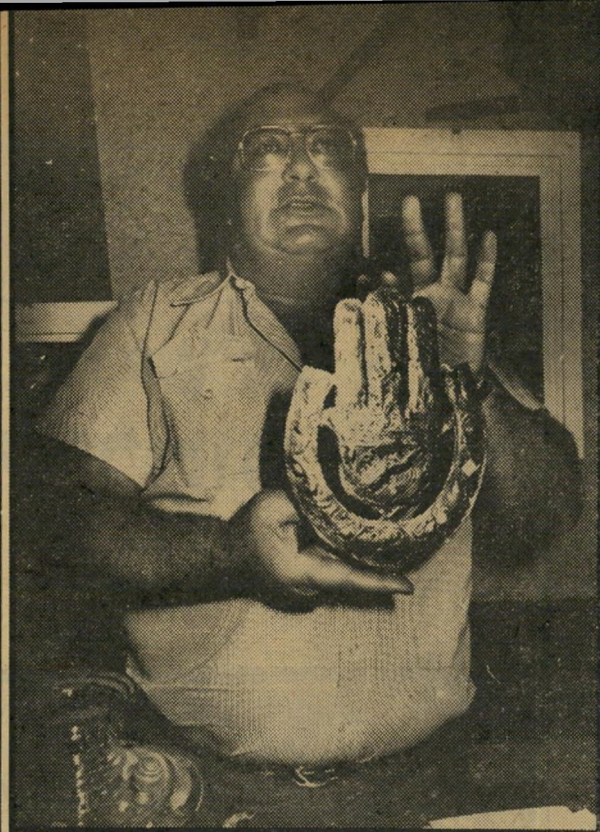
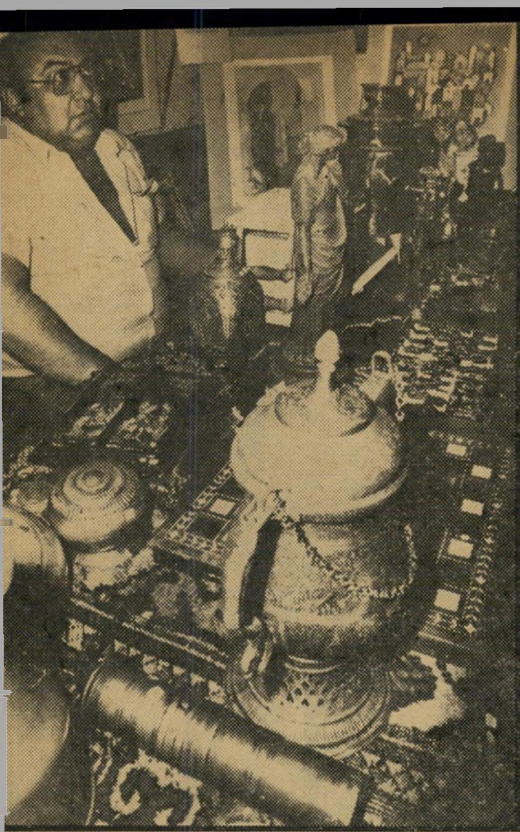
תומר, בנו בן ה- 16 של גודוביץ, מצא לו עיסוק לימית-חופשתו מבית-הספר, עקב שביתת-המורים-התיכוניים. הוא וחבריו הולכים לבית-הספר עמל, שעל כביש תל-יברון ומחליקים מהגגות הקמורים שם. הגיב עליכך אביו:

לפני הפגישה ביקר מוהאנגי- כמרעודן-לילה ביפו. בעל הר- מועדון, יואל שר, רצה לשי- מח את לבו והתלוצץ: „אחד המקומות היחידים בעולם שבו לבנים ושחורים גרים בהר- מוניה — הוא הפסנתר.“

רחל דיסנצ'יק, אל- מנתו של עורך מעריב לשע- בר, אריה דיסנצ'יק, מצאה לה באחרונה עיסוק חדש. היא החלה לעבוד בחברה לאירוי- עים. המיבצע הראשון שבו היא עוסקת הוא כינוס בינלאומי של בונים שיערך בארץ. היא פנתה אל הארכיטקט ישראל גודוביץ, וביקשה ממנו שי- יתן בכינוס זה הרצאה על „פיתרון בעיית מיסכנות-העור- ני“. גודוביץ מספל עתה בי- פיתרון בעיית מיסכנות-העורני



סיסי ברעם צעירה סינית, הנשואה לישראלי ושהת- גלתה על ידי „העולם הזה“, הפכה בעיקבות הכתבה דוגמנית מצליחה. לאחרונה התגלתה סיסי גם כמעצבת-פנים. היא ובעלה, זוהר, פתחו מסעדה סינית והזמינו אדריכל כדי שיעצב את פנים המיסעדה. כששמעו את המחיר שדרש תמורת עבודתו, הסתבר להם כי לא יוכלו לעמוד בו, סיסי החליטה לקחת את העניינים לידיה, נסעה ללונדון, יבאה פריטים סיניים וקישטה את המיסעדה. היא הצליחה עד כדי כך, שאנשים, הפותחים מיסעדה לידה, הזמינו אצלה עיצוב פנים.



זאב ספקטור

זלם-העיתונות, שהוא אחת הדמויות הבולטות (ברוחב) בבוהמה התל-אביבית, גילה השבוע כישרון בתחום חדש. הוא שימש כרוז במכירה פומבית של חפצים מיוחדים ומזורים, שנערכה במיסעדת "מאנד'ס דראנסטור". בחוש-ההומור המיוחד שלו הפך "ספקי", כפי שהוא מכונה

בפי ידידיו, את המכירה להצגת בידור. כך, למשל, הוצג ספקי למכירה קמיע "חמסה" (מימין), "המגרשים שדים לא רק נהבית, אלא מכל השכונה". סמובאר רוסי עתיק (במרכז) הוצג על-ידו כ"תחליף ללפיד של פסל-החרות". כשהביאו לו ידידיו פרחים לרגל הופעתו בתפקיד החדש, העיר: "אני מקווה שלא הורדתם אותם מאיזה מצבה."

מארק שאגאר עמליה הציגה רק תמונות ספורות שר לו, שנועדו למכירה. מאותן שצייר בעשר השנים האחרונות. יתר התמונות במקום נאספו על-ידיה בכל מיני מוזיאונים בעולם.

בהצגת הבכורה של

תהיה גם מסיבת פרידה. במי קומה הביאה המפיקה "שרה פרידמן" תוכנית חדשה לילי-דים בשם מועדון שמיל הח' תול, שבה יראיזן החתול כוכב בייבידור שונים.

בפתיחת הגלריה הח' דשה של עמליה אריבה הוצי-



חלי' גולדנברג

וספירית (ספי") דבני, הציגו מיסגרות למשקפיים בתצוגת-אופנה ראשונה מסוג זה. שתיהן אמנם אינן מרכיבות משקפיים בחיי יום-יום, אך לצורך התצוגה החליפו השתיים עשרות זוגות משקפיים. בתצוגת משקפיים זו הוגש מיץ-גור בלבד, "המחזק את העיניים" כדברי הסבתות. אבל אחרי הכל, "מי ראה שפן מרכיב משקפיים?!"

הברית. לזמן בלתי-מוגבל. הפסל דני בינסטר, המתגורר בהולנד עם אשתו, השחקנית ז'רמן איניקוב-סקי, הגיע ארצה לחופשת-מולדת קצרה. באחד מימות השבוע עבר אפשר היה לראותו בחוף הים של כיכר את-ריס, כשהוא עוזר למציל הוור-טיק, "שמאי" (טופסי) קנ"צ'ורסקי, לתכנן דגם חדש של גלשנים. דני עבד לפני שש שנים כמציל בתחנה של טופסי, ושניהם החלו אז בייצור גלשנים מפוליאסטר. כי יום מפסל דני בהולנד באותו החומר.

תוכנית הטלוויזיה ה' פופולארית, טלאפא עומדת לרדת מעל המסך הקטן. לקי ראת השדור האחרון מכינים לטלא מסיבת יום-הולדת. ש-

אות בין באי הפתיחה את הצייר המפורסם פינחס ליט' בינובסקי, שפתח אף הוא תערוכה משלו בשבוע ש' עבר בירושלים. הוא ניגש אליה ואמר לה: "אילו הייתי נוהג ללכת לתערוכות, הייתי בא לזו שלך, לפני שהייתי בא לתערוכה של ליטבינובסקי."

יחסים מתוחים שנמ' שכו שנים רבות בין הזמרות יפה ירקוני וישראלית ליב' נת הגיעו לסיומם. כאשר יצ' אה יפה לסיירת-הופעות בפני-לנד, היא פנתה דווקא אל ליב' נת, כדי שתחליף אותה במר' עדונה שביפו.

באה מנוחה ליגע. כך מרגיש המלחין-מר-שחקן שמוזיק קראוס. בימים אלה הוא אורז את חפציו ונר' סע לחופשת-מנוחה בארצות-

הפסל מנשקה קדיש-מן, שזכה בתשומת-לב בביא-נאלה שבאיטליה, בשל הכבר שים שהציג שם ושאותם צבע בכחול-לבן. מכין עתה הדפסי-משי מצויוריו, שאותם הוא מת' כונן להציג בכמה גלריות ב' ניו-יורק. מנשקה, שהפסיק ל' עשן, מסתובב כל היום עם סיגאר בפיו. למי שמתקרב אליו מגלה כי הסיגאר שלו, הוא בעצם חתיכת-עץ דמוית סיגאר, הצבועה בצבעים בהי' רים. "אני מוכרח לשים משהו בפה, כדי שלא ישעמם לי" מסביר קדישמן.

הפתעה נעימה נגרמה לציירת המתחילה אסתר כר' טי, אשר חנכה תערוכת-צוירים שלה בבית-האמנים ב' ירושלים. בריטל, הנשואה לכלכל באר-על, נדהמה לר'



צדוק לוי

הוא פותח מועדוני-לילה. אחרי שהיה לו הוא פותח מועדוני-לילה. אחרי שהיה לו מועדון באילת נסע לגרמניה, שם פתח מועדון-לילה. אחר כך נסע לניו-יורק, וגם שם פתח מועדון. הקור העז הבריח אותו בחזרה לארץ, ובנימים אלה פתח מועדון לילה חדש בתל-אביב ששמו ("בוטות") נגזר על שם ידידו, בוטנאני ("בוטי") סחה, שנרצח באילת לפני שנה. ליד צדוק בתמונה - מיירי וויס, הבארמנית שלו, המביימת בשעות הפנאי שלה סרטים קצרים. סירטה האחרון של מיירי, "רות המואביה", הוקרן ועורר עניין רב בקרב צופיו.

להקת הכל עובר חביבי קיבלו האורחים. באולם המבוא של התיאטרון, צרור פרחים כדי לקחתו הביתה. אולם הזמרת 'שלימית' אהרון מצאה חן בעיני הקהל עד כדי כך, שעם תום ההצגה זרקו רבים את הפרחים אליה לבמה.

גו עבודותיו של הצייר בן ה'80, יצחק פרנקל, המתגורר בפאריס. בין אורחי המ' קום היה הבמאי הוי קירום, שאמר לבעלת-הגלריה: "הבל על כל תמונה של פרנקל שאת מוכרת. הוא שייך רק למוזיאור-נים. הוא שני בגודלו אחרי

לכל גבר יש צד חזק. מצקין יודע להראות אותו.



אלה רק שני דגמים מתוך המבחר העצום שיש היום במצקין. בוא למדוד דגמים נוספים

Classic Trenchcoat

הכתפיים הם "הצד החזק" של הגבר שמשמאל מצקין יודע להראות את זה. באנגליה זוכה ה-TRENCHCOAT הזה לפופולאריות רבה (ומי מבין יותר מהאנגלים במעילי גשם? ...)

Piere Peirier

הוא חש בנוח במעיל הצמר הזה. הגיזרה מתאימה לו. הצבע מתאים לו. הוא גבר שיוודע להתלבש אבל מהפש גם עיצה מקצועית, עין עם נסיון, ומישהו עם חוש. וזה בדיוק מה שיש במצקין.

Piere Peirier

Classic Trenchcoat

מצקין — בתי אופנה רח' דיזינגוף 101, תל-אביב רח' אלנבי 74 תל-אביב רח' נחלת בנימין 44, תל-אביב רח' הרצל 37 חיפה י. לוי, רח' יפו בניין העמודים, ירושלים.



מצקין מגלה את הצד היפה שלך.

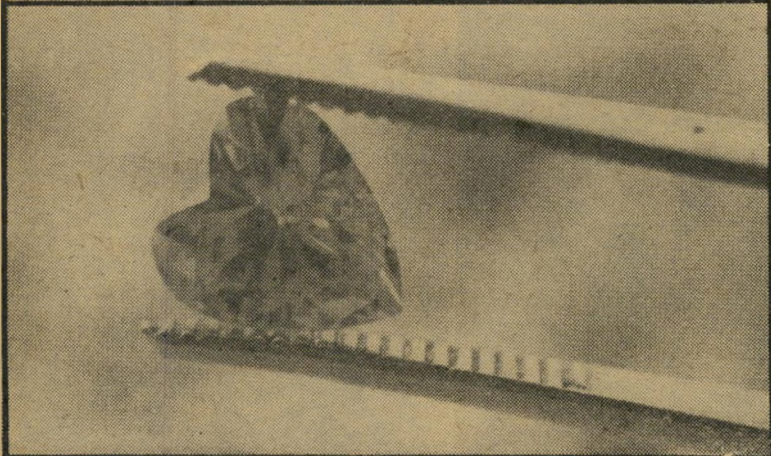
איך להשקיע באבנים יקרות?

דו"ת, ספירים, אופאלים, ג'אד, עיני התול — כל אלה מחירים משתנה ואינו יציב, בעיקר בגלל מחסור בסטנדרט יציב וקבוע לאיכות שלהם. האבן היקרה ביותר, רובי, נמכרת כיום במחיר של אלף עד 4000 דולר לקראט.

מומחי האבנים של מוזיאון "סמית-סון" בווינגטון אומרים, כי בעוד ש-השקעה ביהלומים מבטיחה בעיקר את ערך ההשקעה, הרי ההשקעה באבנים טובות לא-ידועות כליכך, כמו ברקטות, נותנת כיום אפשרות טובה לריווח גבוה. מחירי היהלומים כיום כבר גבוה, בעוד שניתן להשיג אבנים יקרות במחירים שטרם הגיעו לגבהים. בין האבנים הללו ממליצים על טורמאלין, שמחירה 40 עד

בימים אלה של אינפלציה דוהרת, שינויים תכופים במחירי המטבעות השונים ובמחירי הזהב, נראות-אבני-החן כהשקעה הנשארת יציבה בכל התהפוכות. כמו בכל השקעה, הירווחיות תלויה במה שאתה קונה.

כאשר משקיעים ביהלומים, יש להביא בחשבון כי בחמש השנים האחרונות הכפילו מי ערכם מרבית היהלומים באיכות מעולה (לבן, זירוג G, F, E, D, כמו ברקטות, כאשר די הוא הטוב ביותר, גודל של חצי קראט עד שני קראט האבן). היינו, השקעה ביהלומים אלה נתנה 20% לשנה, ושמה על ערך ההשקעה. סביר כי מחיר היהלומים ימשיך לעלות באותו הקצב, תודות לשליטת חברת "דה-בירס" בשוק.



100 דולר לקראט; גארנאט צבעוני, ש-מחירו 50 עד 500 דולר לקראט; מרי-דוטס בצבע זהוב-ירוק, שמחירו 75 עד 100 דולר לקראט; טופאז במחיר של 50 עד 75 דולר לקראט; ואפילו אקואמרין, במחיר של 350 דולר לקראט. בין הגורמים המשפיעים על מחירי האבנים היקרות, מצויות התפתחויות בלתי-צפויות. כך, למשל, אבני הצאבוריט, שמקורן בקניה, מחירן יעלה, כיוון שממז'לת קניה הפסיקה לשווקן. כך קורה גם לאבנים מטונניה, בשם טאונאניט. כן יקרה גם לאבנים שמוצאן מבראזיל, כמו אמאטיס, טופאז וטורמאלין, אם הממז'לת תצמצם את שיווקן.

כיצד וכל המשקיע ללמוד את הנושא ראשית, על-ידי ביקור במוזיאון שיש לו מחלקה מינרלית. שנית, באמצעות ספרים (באנגלית) כמו "איך להשקיע באבני נים יקרות", מאת בנימין צוקר, בהוצאה "ניו-יורק טיימס", או "ממלכת האבנים היקרות" של פול דאסאו, בהוצאה "ראנדום".

קשיים בלונדון לאבנחי "לויידס"

עולם הביטוח בלונדון סוער סביב קשיים של קבוצת-ביטוח גדולה, העוסקת בעיקר בביטוח צוטי-אוויר. הקשיים הן בגלל סירוב מבטחי-מישנה לשלם לקבוצת הביטוח. הדבר ישפיע גם על חברו ישראליות, הקשורות עם קבוצות, "לויידס" בביטוחי-מישנה. לעומת זאת הוסר איום מחברו הביטוח הישראליות בעקבות הכרזת חברת הביטוח, "מייד-אטלנטיק" כפושטת רגל. החברה עסקה בביטוחים בשטחי הכבושים, ונקלעה לקשיים בעיקבו הסתככות חברת-האם שלה בלונדון. הכרזה מונעת אפשרות גבייה של חובו "מייד-אטלנטיק" מחברות-ביטוח ישראליות אחרות, שהיו קשורות עימה.

רווחי יבואני המכוניות

המכונית הזולה, "פיאט 127" עולה כיום בישראל 180 אלף לירות. מחירה בנמל-התעופה של אמסטרדם, לכל דיכפין, 3000 דולר, או 57 אלף לירות. כל המסים החלים עליה, כולל מס ערך מוסף, מסתכמים ב-90 אלף לירות בערך. בסך הכל תעלה המכונית, למי שקונה אותה באירופה, 147 אלף לירות. בתוספת דמי הובלה של 7000 לירות, תהיה ההוצאה 155 אלף לירות. ליבואן "פיאט" היא עולה בבית-החרושת 2500 דולר, ויחד עם ההובלה והמסים היא עולה לו בחנות בישראל 140 אלף לירות. הוא מוכר אותה לצרכן במחיר של 180 אלף לירות — רווח של כ-30%. נוסף לכך לוקח יבואן, "פיאט" מקדמה מכל המזמין מכונית, בסך 20 אלף לירות בעת ההזמנה, ותשלומים נוספים המגיעים עד 160 אלף לירות לכל מכונית, לקראת השיחרור מן המכס. היבואן מחזיק את המקדמה של 20 אלף לירות כחודשיים, ואת כל השכום של 160 אלף לירות כחודש. היבואן של "פיאט" מוכר כ-500 מכוניות בחודש, ויוצא כי הוא מחזיק באופן קבוע 80 מיליון לירות ללא ריבית. כך נוהג היבואן של המכונית הזולה. יבואני מכוניות יקרות יותר נוהגים ביתר העזה. יבואן המכוניות BMW העלה בימים אלה את מחיר המכונית מדגם 518 במאה אלף לירות. הוא דורש עתה 504 אלף לירות למכונית. קונים שילמדו כבר מקדמות של 360 אלף לירות על חשבון המכונית, שהיתה צריכה לעלות כ-400 אלף לירות, נדרשים עתה להוסיף עוד 25% למחיר המכונית. כשנשאל על-ידי הקונים לסיבת ההעלאה, הודיע היבואן כי החליט להגדיל את הרווח שלו מ-28% ל-40%. למה לא?

מסחר גובר בין ישראל לצ'כיה

לאחרונה גבר היקף המיסחר בין ישראל לצ'כוסלובקיה. עיקר המיסחר נעשה באמצעות החברה הישראלית, "הליסקו", המנוהלת בידי מנייה בראון, ומניותיה הן בידי אדית ויין מווינה. אדית ויין היא בעלת שתי חברות בווינה, "הלימא-קס" ו"קונאקסטרייד", הסוחרות ישראלי עם חברת-הייצוא הצ'כית הממלכתית. תחילה סיפקה החברה ציוד לעיבוד שבבי וציוד למיפעלי מתכת, אך לאחרונה התחילו לייבא מצ'כיה גם ציוד מישרדי רגיל.

צרות ל"טמפו" בגלל הרבנות

מיפעלי הזכוכית של "טמפו" בירושם ייאלצו להיסגר בגלל הדרישות התקיפות של הרבנים מבעל-המיפעל, משה בור-נשטיין, להפסיק את עבודת המיפעל בשבת. בורנשטיין טוען, כי לא ניתן להפ-עיל תנור-זכוכית אם מפסיקים אותו יום בשבוע, אולם הרבנים מתעקשים בלחצם עליו. כיוון שבורנשטיין הוא דתי, ומראשי המיפלה הדתית הלאומית, הוא שוקל את מכירת המיפעל, כדי לצאת מן הסבך.

שני מונ"ל "יובל"

מאיר שני החל עובד כמנכ"ל חברת הביטוח "יובל", שנקנתה על-ידי קונצרן "כלל". שני ניהל קודם לכן את מיפעלי ההוצאה-לאור של "כלל", "כתר". הוא החליף את מנכ"ל "יובל", ובעל המניות שלה, ג'ייסי קפלן.

מחסור במצברים למכוניות

מחסור חמור היה בשבועות האחרונים במצברים למכוניות. מקורות בענף מסרו, כי הסיבה למחסור היא שהיצרן העיקרי, מיפעל "וולקן", עבר למיבנה חדש, וההעברה הפסיקה את הייצור. אצל היצרן הגדול השני, מיפעל "שנאפ", היתה שרי-פה של חלק מן המיבנה, דבר שהפסיק אף הוא את הייצור. בימים האחרונים חודשה הזרמת המצברים לשוק.

אין שרתון בישראל

מגאזין רשת המלונות "שרתון" אינו יודע, כנראה, כי לחברה יש מלון גם בתל-אביב. על כל פנים, בתמונה של רשת מלונות "שרתון" במיזרח-התיכון, הנראית כאן, תל-אביב אינה קיימת.



WINTER '78
by **charisma**

המראה הסרוג **Jump**

מבחר עשיר של סריגי קרושה בצבעי פסטל: סודרים, קרדיגנים, אפודות, מבית האופנה הגדול של אירופה.

מ.ש. פרסומאים / גאון טאן

אוניה חדשה - WOTAN - מצטרפת לצי האוניות של חברת הספנות C. I. S.

קו ספנות יעיל ובלתי תלוי לשרות היבואנים והיצואנים.

ימית סדירה ועילות מירבית לציבור לקוחותיו. החברה מובילה מטענים מיבשת אירופה ומאנגליה לישראל במחיר זול יותר ממחירי תובלה של שני קונפרנסים, בהם חברת „צים" וחברות ספנות זרות. קיום קו ספנות עצמאי שאינו קשור בקונפרנסים, בולם מגמות ייקור בהובלות החברות המאוגדות בקונפרנסים. אין ספק שאילו לא פעל מתחרה עצמאי בקווים אלו, היו הללו מייקרים את ההובלה בשיעורים ניכרים.

כתוצאה ממחיר ההובלה הזול יותר בחברת C.I.S. חוסכים גם הלקוחות בהוצאות אגרות שונות משום שעל שיעוריהן משפיע גם מרכיב ההובלה. ולבסוף, ואולי החשוב מכל, הטיפול של חברת C.I.S. בלקוחותיה — ע"י חברת אלאוף ושות' ספנות בע"מ — הינו אינדיבידואלי לכל לקוח ולקוח. חברת C.I.S. מקיימת הפלגות שבועיות מישראל.

חברת הספנות C.I.S. המיוצגת בישראל ע"י אלאוף ושות' ספנות בע"מ קיבלה את האוניה החדשה **WOTAN** בהמבורג — גרמניה בתאריך 6.10.78. האוניה נבנתה ע"י J. J. SIETAS אוניה תאומה תסופק לחברת הספנות בחודש פברואר 1979, בנוסף על כך תקבל החברה לרשותה שתי אוניות חדשות נוספות בגודל שווה ממספנות NOSISKRUG RENDSBURG באפרל וביוני 1979. לאוניה החדשה WOTAN (הגי' עה לנמל חיפה ב-23.10.78) כושר נשיאה של 2.500 טונות ובעלת קיבולת של 280/20 מכולות, מהירותה 14 קשר. האוניה היא רב תכליתית ומלבד המכולות מסוגלת ה-WOTAN להוביל את כל סוגי המשא הכלליים המקובלים.

צרוף האוניה החדשה לצי האוניות של החברה הינו חלק ממדיניות חברת הספנות C.I.S. — שיפור מתמיד בשירותיה המבטיח תחבורה

עוד חידוש ביחסי-העבודה: איום בשביתה

בחברת "אל על" ביגלל צנזורה בעיתון פנימי

אל על: העורך היו"ד

בית הסמנכ"לים וראשי האגפים של אל-על, המהווים את ההנהלה. בעוד עובדי ארקיע, שנבחרו גם הם מתוכניות בן-ארי-ארליך לגביהם, פותחים בשביתות, בעיצומים ובהפגנות, החליטו עובדי אל-על, הבקאים יותר במאבקים מיקצועיים, לנהל מלחמה על פי כל החרי-

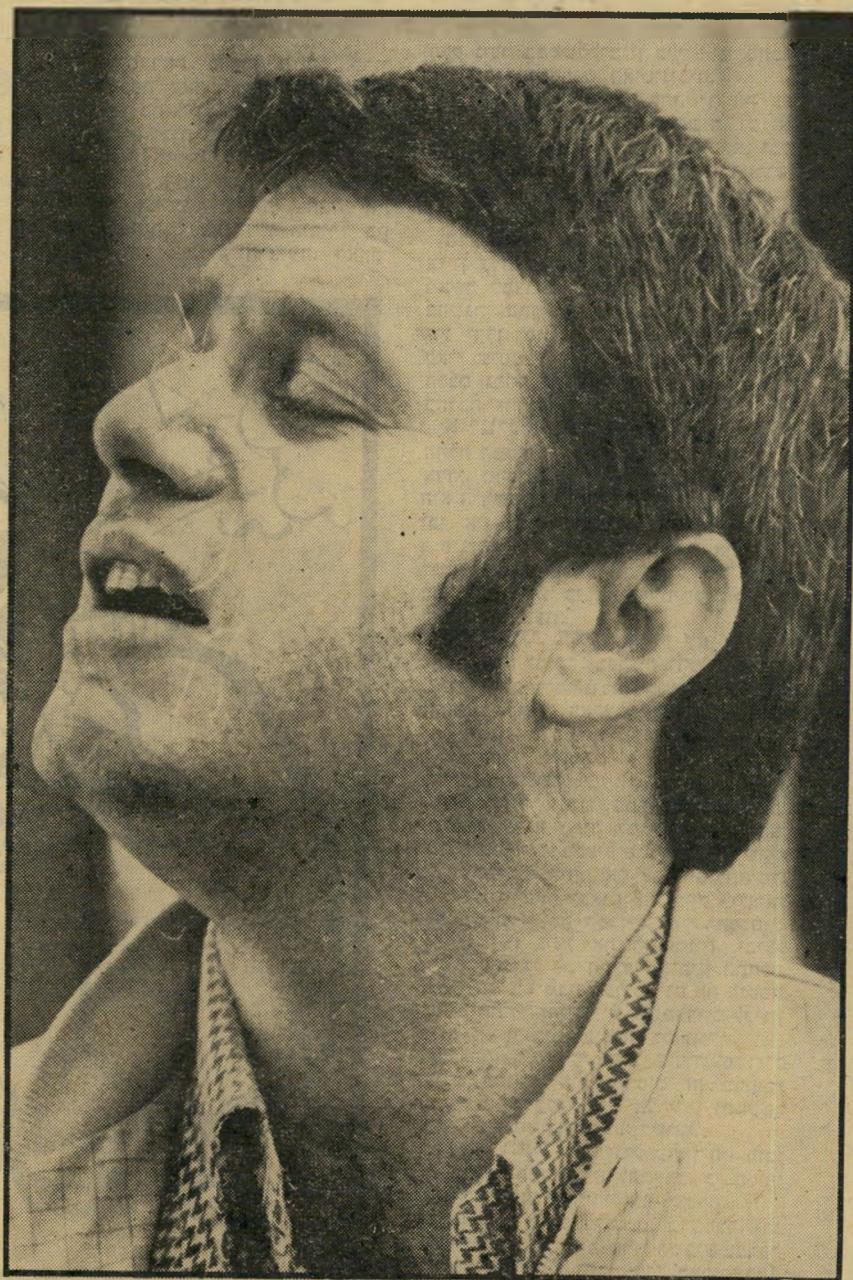
אל-על והוא יחד עם איתן הנהיגו את השביתה הגדולה של 1975. אולם באחרונה החליט בן-ארי להעלות את אטינגר למעלה. אטינגר מונה לעורך אל-על, קיבל חדר בקומת ההנהלה בבניין המשרדים של אל-על בלוד, ולשרותו עומדים מערכת וצוות של מזכירות.

איתן רוזמן הוא הכל מלבד עיתונאי או סופר. איתן, הבלתי מעורער של אנשי התחזוקה באל-על, ואיש הוועד הרחוק ביותר בחברה, השבית כבר פעמים אחדות את אל-על, כשהוא נושא את דגל מלחמות הפועלים. אולם איתן רוזמן מעורב לא חשב כי ישבית את החברה, רק מפני שלא נותנים לו להתבטא בעיתון הפנימי שלה. לכאורה נראה הסיפור כסיפורו של יהו-

אל-על ככל העולה על רוחו ויפסיק, כפי שטוען איתן: "להרוס את החברה". מזה תקופה ארוכה, עוד כאשר היה בן ארי מנכ"ל אל-על, היה ברור לעובדים כי בן-ארי מוכן לכל דבר, גם אם יהיה על חשבון עובדי החברה, רק כדי להאדיר את מעמדו שלו, בחברה פנימה ובעיני הממשלה. פירסום שיחת בן-ארי ושרי האוצר שימחה ארליך (העולם הזה 2149), שנערכה במיסעדת טריאנה, הוכיח לעוב-



עורך אטינגר — אין תגובה!



כותב רוזמן — התגובה

ההסבר של בן-ארי למינויו של אטינגר — איש הוועד — לעורך העלון, היה, כי העלון צריך להיות פה לעובדי אל-על, לכן טיבעי שאחד ממנהיגי העובדים יעמוד בראשו.

"אנחנו נפעל"

כאשר הגיע מאמרו של רוזמן לידי של העורך אטינגר היפנה את המאמר לבן-ארי ולמנכ"ל הוד, כדי שיגיבו עליו. הסביר אטינגר: "ההגינות מחייבת שכאשר מתקיפים אדם במאמר או כאשר כותבים עליו, יש לתת לו את האפשרות להגיב".

מוטי הוד סרב להגיב, וגם לא הנה לו על מה. הוא אמר לאטינגר כי הוא מסכים שהמאמר של רוזמן יפורסם ללא תגובה שלו. גם מרדכי בן-ארי סרב להגיב, אולם ביקש מאטינגר לפרוע את השטר ולשלם

קים, ולא להיגרר להתפרצויות זעם. העובדים החליטו כי את יריית הגישוש הראשונה יירה איתן רוזמן, יושב-ראש ועד התחזוקנים, כאשר יכתוב מאמר חריף כנגד בן-ארי בביטאונה הפנימי של החברה, אל-על.

על דעת איתן ושאר העובדים, לא עלה כי המאמר לא יפורסם. הנהלת אל-על הודיעה במפורש, כי כל מכתב או מאמר של עובד, הקשור באל-על, יפורסם, בתנאי שהכותב יסכים להודעות בשמו, ולחייב תום על מאמרו. איתן רוזמן חתם על המאמר, שבו תקף בחריפות רבה את בן-ארי וטען, בין השאר, כי זה הרס במשך שנים רבות את אל-על. הוא קרא לעובדי החברה לתמוך במנכ"ל מוטי הוד במילי-חמתו כנגד בן-ארי, בכנות את הוד "קרן אור באפילת הניהול של אל-על", הוא עודד את הוד לא להיבהל, לא לסגת בפני לחצים ולא "לנטוש את הספינה".

רוזמן גם לא חשש כי עורך אל-על, עמי אטינגר, יפסול את הכתבה. עמי היה עד לפני זמן מה אחד ממנהיגי עובדי

דים כי בן-ארי מסוכן להם ולחברה. ועדי החברה התחילו להכין חומר נגד בן-ארי, שיוכיח כי במשך שנות שילטונו הביא את אל-על אל פי הפתח. העובדים קיבלו לפתע תמיכה ממקום שלא ציפו לה, ואשר לא היו רגילים לתמיכה ממנו: מנכ"ל החברה מרדכי ("מוטי") הוד, ומר-

שע פרץ, שסגר את נמל אשדוד, רק מפני שאיש מישמר הגבול בפתח הנמל לא זיהה אותו כביכול. אולם, אם מעמיקים בסיפור הצנזורה על כתבתו של רוזמן, מתברר כי מנהיג הוועד לוחם על כך, שיושבי-ראש הוועד המנהל של חברת אל-על, מרדכי בן-ארי, יפסיק לעשות ב-

(המשך מעמוד 27)

עבור העלאתו לדרגת עורך. בין בן-ארי לאטינגר נערכו שיחות, שבהן דרש בן-ארי לא לפרסם את המאמר. אטינגר נכנע. המאמר לא פורסם.

אטינגר מכחיש כי המאמר הוצא בגלל לחצים ישירים או עקיפים של בן-ארי. ביקשנו מבן-ארי להגיב, הוא סרב להגיב, אז אי אפשר לפרסם מאמר ללא תגובה שלו.

אולם נראה כי מי שכן יגיב יהיה איתן רוזמן. ליהודיו אמר: „בן-ארי ממשיך בשטות הישנות שלו. הוא ממשיך לנסות לטעות את הפה לכל מי שהדברים שלו לא מוצאים-יחן בעיניו. לנו הבטיחו שהי בטאון יהיה של עובדי אלי-על, שלנו, וכי נוכל לכתוב בו מה שנרצה. לא איכפת לי שבן-ארי יגיב, אם יש לו בכלל מה להגיב, אבל לא לפרסם את דבר העובדי דים, רק משום שליושב-ראש אין מה להגיב, או שהוא פוחד להגיב, זו סתימת פה!”

מנהיגי העובדים רוזמן הציב אולטימטום למנהיגי-העובדים-לשעבר — אטינגר: או שהמאמר יפורסם בגיליון הבא של אלי-על, או שאנחנו נפעל. פירוש הדבר: שהעובדים ינקטו בצעדים נגד הצנזורה בבטאון. אין כמו עמי אטינגר היודע

במדינה

העם

כאבים בשמש סחו

כאבי-השיניים וכאבי-הכטן

מתחרים על

תשומת-הלב הלאומית

כמו אדם שיש לו כאבי-כטן וכאבי-שיניים בעת ובעונה אחת, לא ידעה מדיי נתי-ישראל השבוע במה להתרכז.

כל פעם שחשבה על הכאבים הכלכליים שלה, באו ידיעות מדיניות והסיוח את דעתה. וכל פעם שחשבה על המשבר במשאומתן לשלום, באה האינפלציה ור הפכה את קרביה.

לולא כמה שערוריות, מישפטים ורכי-ליות, היו שני הנושאים המרכזיים על-לים להעכיר את מצב-הרוח הלאומי, למרות מזג-האוויר הנהדר של סתו שטוף-שמש בארץ-ישראל.

הממשלה

קומדיה באוסלו?

בגין קיזקז את

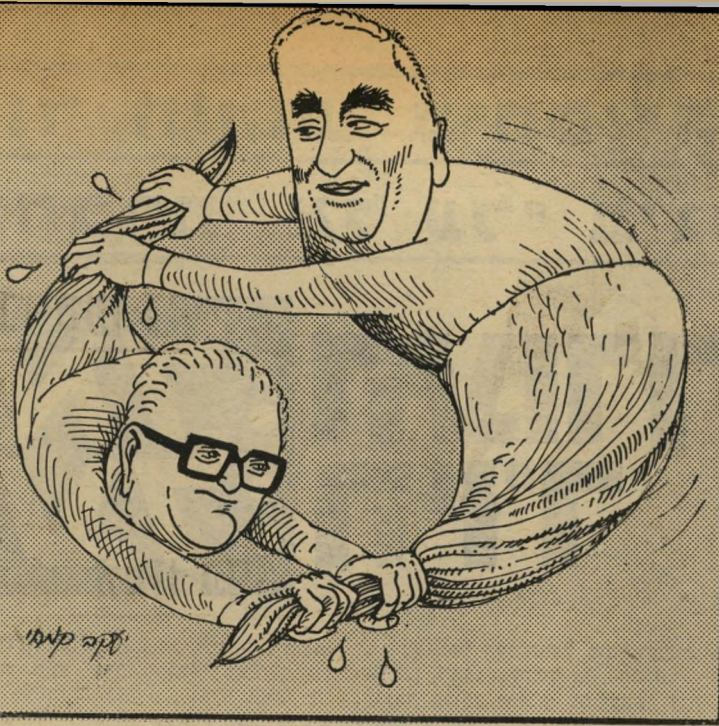
התאריך לסאדאת —

האם יקזקז סאדאת

את התאריך לבגין?

יועצו של ראש-הממשלה, שלמה „נקדי” נקדימון, חיפש נערות, עיתונאים שיואלו להילוות אל ראש-הממשלה נדרכו ההיס-טורית לקבלת פרס-נובל לשלום.

העיתונאים לא נלהבו. לכל עיתון יש כתב באירופה הצפון-מזרחית, ואף לא כתב אחד היה להוט אחר התפקיד הרם של סיקו, טקס קצרצר, שעל העיתונאים יהיה לעקוב אחריו מאולם סמוך באמצעות הטלוויזיה —



פרפטואום מובילה

נורבגיה, עתה הוא מתעקש על קביעת לוח-הזמנים לביצוע ההסכם בגדה וברצועה. לוח זמנים. התנגדות ישראל לקביעת לוח-זמנים כזה, אף באורח בלתי-מחייב כ„תאריך יעד”, העלה חשד חמור שאכן חלק ניכר בממשלת-בגין כלל אינו מתכוון להגשים את הסכם האוטונומיה.

אילו רצתה הממשלה להחשיד את עצי-מה — ותוך כדי כך להחשיד גם את אל-סאדאת בעולם הערבי — לא יכלה לנהוג אחרת. ידיעות-זוועה מבית-החרושת של אריק שרון, על התנחלויות חדשות ברצועה ובגדה, הקדיחו את התבשיל. הדבר הרגיו את האמריקאים, שיש להם עניין גדול בהשגת הסכם כולל, אף יותר מאשר למצרים. כי האמריקאים מעוניינים בהשגת התמיכה של סעודיה, ואחר-כך של ירדן, סוריה ואשף, ל„שלום אמרי-קאי” שיסגור את המרחב בפני הסובייטים. הסכם נפרד ישראל-מצרי, שאינו מוסווה כהלכה, ירחיק מטרה זו.

אוליטימטום ריק, כאילו לא די בכך, החלה הממשלה, באמצעות משה דיין הרבי צדדי, מדברת לפתע בלשון אוליטימטיות. היא הודיעה כי נוסח ההסכם מוכן לחתימה, וכי אין עוד על מה לנהל משאומתן. סיגנון זה היה מיועד להרגיו את האמר-יקאים ואת המצרים גם יחד, ואכן הצליח בכך. היה ברור כי זהו אוליטימטום ריק — נשק בלתי-טעון.

דיין אינו מבין, כאילו לא די בכך, באה „איהבהנה” בפרשת הפירסומים המצרים פירסמו נוסח מקוצר של טיוטת ההסכם. הקיצור בא להדגיש את הנקודות המבליטות את פעולת מצריים למען שלום כולל, ולהצניע את הפסוקים שבהם הסכימה מצריים, למעשה, לשלום נפרד.

הדבר עורר רוגז בתליאכבי, וגם ב-ווינגטון. היה מקום למחשבה שאם מצריים מתביישת בסעיפים מסויימים שהיא מוכנה לתתם עליהם, אין ערך רב לחתימה. על כן נתנו האמריקאים אור ירוק לישראל לפרסם את הנוסח המדוייק של ההסכם. משה דיין ניצל את ההזדמנות, וביצע תרגיל אופייני לו. התכנן הוותיק התחכם, העמיד פני לא-מבין, ופירסם גם את הנוסח המפרט את ההתחייבויות של מצריים לכינון שלום ממשי ביים, ביבשה ובאוויר.

בשעה עדינה זו, של בידוד מצריים בעולם הערבי, היה פירסום זה בבחינת תקיעת סכין בגבה של מצריים, והמשבר הישראלי-אמריקאי הגיע לשיאו.

הנשק הסורי, השבוע עדיין היו מוכי נים מרבית המשקיפים להתערב, כי בסופו של דבר יכפו האמריקאים פשרה. אך תאריך-היעד של ה-10 בדצמבר, יום הענקת פרס-נובל, היה שריו השבוע בערפל כבד מאד. אחרי שבגין קילקל לאל-סאדאת את החתימה בסנטה-קתרין ביום-השנה לביקורו ההיסטורי, עשוי אל-סאדאת לקלל לבגין את החתימה באוסלו, לרגל הענקת פרס-נובל.

באמתחתו של אל-סאדאת עוד נותר נשק סודי, שהוא עלול לשלפו: איהופעה לטקס הענקת הפרס באוסלו, ושיגור אחד ממשרתיו כדי לקבלו בשמו. העדרו של אל-סאדאת, יוום מהלכיה-השלום, מן הטקס, והשארת בגין לבדו שם, יכול להפוך את הטקס כולו בדיחה.

לעשות את כל השגיאות האפשריות, וגם כמה בלתי-אפשריות.

לא בוער, תחילה נעשה הכל כדי למנוע את חתימת ההסכם ב-19 בנובמבר, התאריך ההיסטורי שבו מלאה שנה לביקור אנוואר אל-סאדאת בישראל. היה ברור לכל, כי איכפת מאד לאל-סאדאת לקשור את החתימה בתאריך זה, וייתכן כי היה מוכן לפשרות רבות כדי לאפשר זאת.

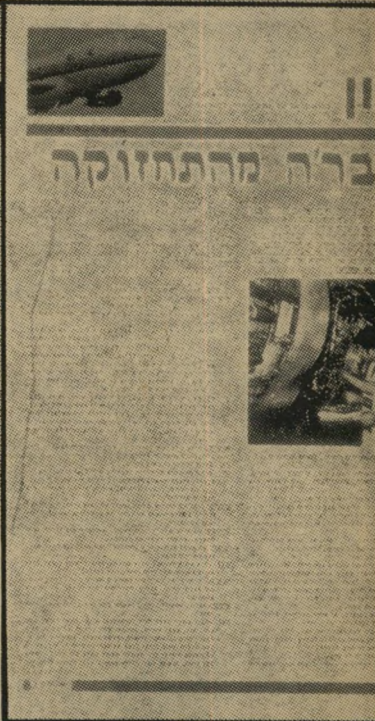
תחת לנצל מומנט פסיכולוגי זה כדי להשיג פשרה, התעקשה ממשלת-ישראל לדחות את המועד. תחילה דחתה את ההצעה האמריקנית בעניין „החיבור” בין הסכם-סיני והסכם-הגדה-הירצוועה. לאחר-



קאריקטורה של ביל מולדן בסאן-טיימס

מכן התחרטה וקיבלה את ההצעה האמרי-קנית — אך התאריך חלף. אחרי שעבר התאריך ההיסטורי, שוב לא בער דבר לאל-סאדאת. עתה התהפכה הקערה על פיה, ולבגין בער, כי רצה לזכות בכבוד באוסלו, נראה כי אל-סאדאת כועס, ולא איכפת לו שלא להופיע בבירת

בעוד שיכלו לשכב במיטה בבתיהם בתל-אביב, ולצפות בשידור משם. אולם הטקס כולו עמד בסכנה חמורה של הפיכתו לקומדיה, שבויעיים לפני הענקת הפרס העולמי, נכנס המשאומתן למבוי-סתום. היה נדמה כאילו מנוי וגמור עם ממשלת-ישראל



גליון ביטאון-המריבה החברה מהצנזורה

מה פירושו של איום זה. הוא עצמו שיתק את החברה כאשר לא התפעלו מה„אנחנו נפעל” שאותו השמיע לפני שנים אחדות.

אולם מלחמת העובדים ביושב-ראש מועצת המנהלים לא הסתיימה בכך. עובדי די אלי-על פועלים במשותף יחד עם עובדי ארקיע במאבק נגד בן-ארי וארליך. כאשר הפגינו עובדי ארקיע בתחילת השבוע מול בניין הכנסת, הם יכלו לשמוע מילות עירוד מחברי-כנסת, משר התשתית וה-אנרגיה יצחק מודעי ואפילו מראש-הממשלה מנחם בגין. מודעי, כמו בגין, ידע כי הוא משוחח לא רק עם נציגי 400 עובדי ארקיע אלא גם עם עובדי אלי-על.

במידה שהמאבק של ארקיע או הקרב על העלון לא יצליחו ובן-ארי לא יעוף, מכינים לו העובדים חזית חדשה. הוכנה רשימה מלאה של סמנכ”לי אלי-על וראשי האגפים והפקידים הבכירים, וליד כל שם צויין אם הוא תומכי בן-ארי או תומכי מודעי. הוד, העובדים מכינים עתה גם תיקים מלאים על כל אחד מהמנהלים התומכי כים בבן-ארי, ושולחים אותות אזהרה לאלה מהמנהלים שעדיין לא החליטו במי לתמוך.

מתוך הארכיבונים מוציאים מיסמכים, קבלות וצ’קים של מנהלים שונים, ש”לדעת העובדים הם מהווים הוכחה מכרעת למעשי השחיתות שלהם. אפילו אנחנו בעצמנו נדהמנו מהיקף החומר.” אמר אחד העובדים לכתב העולם הזה. „פתאום גילינו כי במשך שנים רבות עשה כל אחד באל-על כרצונו ורבים השתמשו ב-ספיי החברה כבקופסת האישית.”

עוזרו של פלאטו

פירסם ספר

שבו מען כי

גדולי המדינה

וקטניה

ביקשו ממנו כסף

בימים הקרובים יוצע למכירה בי דוכניהספרים סיפרון בן 194 עמודים, שיחולל סערה מחודשת סביב חבריהכנסת שמואל פלאטו-שרון. הספר נכתב על-ידי עוזרו הפוליטי הקרוב ביותר, ג'אק בן-אודיס, והוא מכיל מיספר גדול של גילויים. חלקו הראשון של הספר מוקדש ל-דרכים הבלתי-חוקיות שבהן עשה פלאטו את כספו. בן-אודיס גם תירגם ספר שהופיע בצרפת, ושמו ה... כמו הונאה, הכולל כ-70 עמודים על פרשת סמואל שייביץ-פלאטו, וכך כותב הסופר הצרפתי על האיש, שהיה לפי המסופר, ג'יימס בונד של ההונאה הפיסקלית:

"בשנת 1961, ופלאטו בן 31, הוא מסתבך בפשיטת-רגל של חברת הבניה דולי, ש-חובותיה היו יותר מ-10 מיליון פרנקים חדשים. שייביץ ומנהל שני הוציאו שטרות-קנוניה בסך 2 מיליון פרנק. המנהל השני נעצר, שייביץ נעלם."

"כעבור שנה מופיע פלאטו שוב, ומקים עסק חדש, שבו הוא עושה 20 מיליון פרנק חדשים, בהשקעה של פרנק אחד. הוא רוכש עם שותף, מיפעל לתנורייחמום, העומד על סף פשיטת-רגל. הם סופגים את החוב בעזרת שטרות-קנוניה, ומשתל-טים באמצעות תרגילי שטרות-קנוניה בער עוד כמה חברות, אז הם מתחילים להער ברות במגלל של השטרות בין החברות השונות, עד אשר כל החברות מתמוטטות במחצית 1973, ומשאירות חובות של 20



פלאטו ישב ליד שולחן רגיל כשכולו רוגז. חלפון הציע לפרסם כי ילחץ את ידו של פלאטו, אולם השר לשעבר סירב. מנטש הבטיח לפלאטו למצוא משהו. כאשר פוס קם לצאת, מצא כי מסלול היציאה שונה על-ידי הזוז שולחנות, כך שהיה עליו לעבור ליד פלאטו, שזינק והושיט ידו לשר. לפרס לא נותרה ברירה, והלחיצה הונצחה במצלמות.

אריק, עזר

ובצלאל

רעיונות של ההכנות לבחירות הציע עוזרו של אריק שרון בתנועת שלום-ציון, מוטי תאג'ר, לארגן פגישה בין שני השרונים, כדי שפלאטו יתרום כסף לתנועה של אריק, פלאטו הצהיר כי הוא מוכן לתרום כמה מאות אלפי לירות, אם שרון יכריז בכל אסיפה כי פלאטו הוא איש-הכלכלה הראשון של ישראל. הפגישה לא התקיימה, כי אריק עמד על כך, שפלאטו יבוא אליו לרחובות, ואילו חלפון התנגד. בתחילת אפריל הגיע אל בן-אודיס יעקב ג'די, ראש מחלקת האירגון של המפד"ל. הוא סיפר, כי הוא נמנה על תומכיו של יצחק רפאל שהודח, הוא הציע לגייס קולות של חברי המפד"ל למען פלאטו. ג'די הצהיר כי יביא 5000 קולות לכל הפחות, וביקש תמורתם חמישה מיליון לירות. בן-אודיס סיפר בספרו, כי הבטיח לדווח על השיחה לפלאטו ולהשיב, אך לא סיפר מה היתה התשובה.

כמוכן מספר בן-אודיס בספרו, כי פלאטו ויועציו שקלו, במערכת הבחירות, אם לנסות להפגיש את פלאטו עם אורי אבנרי עורך העולם הזה. הרעיון נפסל, כאשר נתקבלה הדיעה שאין כל סיכוי לכך ש-אבנרי ישנה את עמדתו כלפי פלאטו. במישוק הכדורגל בין הפועל חדרה לקבוצת בנייהודה בעט פלאטו את בעיר-טת-הפתחה. אבי הרעיון היה בצלאל

מייזר, ואותו העלה בפגישה במיסעדת ציון עם חלפון, שבה דנו כיצד לשלב את ידידיו במערכת-הבחירות למען פלאטו. בנייהודה דרשו תמורת הסכמתם בגדים ונעלים לכל הקבוצה. בן-אודיס לא סיפר אם המתנה נמסרה.

ב-15 במאי הגיע לוילה של פלאטו בסביון עזר וייצמן, ראש מטה-הבחירות של הליכוד, את ביקרוו ראה ככתב הארץ, אמנון ברזילי, אך הוא לא ידע דבר על תוכן הפגישה.

פלאטו סיפר לאחר מכן על תוכן השיחה.

והוסיף כי העיתונאי אריה אבנרי אמר לו, כי חלפון פגישתו להצעות. חלפון הגיע בפגישה, מלווה בשותפיו לעסקים, הקבלן אברהם אורליצקי מבאר-שבע, וסירב להודיע כמה יבקש כשכרו. הוא אמר כי על כסף ידבר אחרי הבחירות.

בתחילת מארס 1977 פנתה העיתונאית אורה שם-אור אל ג'אק בן-אודיס, וביקשה להיפגש עם פלאטו, כדי שיתרום כסף לתנועתה, המנגל הראשון בפגישה הג'דירה את עצמה כפאשיסטית. היא אמרה לפלאטו כי בתה, מיירת שם-אור, עובדת גם היא כעיתונאית, ופירסמה מאמר נגד הסגרתה. היא ביקשה תרומה, ופלאטו הבטיח לה תשובה כעבור זמן קצר. כאשר הודיע בן-אודיס כי פלאטו החליט שלא לתרום, צעקה שאם פלאטו לא יתן לה כסף עוד באותו שבוע, היא תסגל בו

לא פורסם, ובו הוא מספר, בין ה-השאר, כיצד קנה משגירות-ישראל ב-צרפת שלושה בניינים. את המשא-ימתן עשה ישירות עם השגריר, ארתור בן-נתן, גם את השיפוצים במיבנה החדש של השגירות עשתה חברה בבעלותו של פלאטו, וכך מתאר הספר קטע זה:

"מי דאג להפגיש אותך עם בן-נתן? פלאטו: היה זה שלמה פרידריך, נשיא חברת ישראל צרפת, הוא שימש איש קשר בינינו. כיוון שרחש לי ידיות רבה הוא עשה הכל כדי שאצליח בעיסקה. הבה נגיד שהוא מצא בעיסקה הזאת 'עניין' רב מאוד. 'המראיין: אתה רוצה לומר שהוא לא 'הפסיד'... פלאטו: אמרתי מה שאמרתי." בתחילת ינואר 1977, רעשה הארץ סביב תביעות צרפת להסגיר את פלאטו, אותה

לדבריו, אמר לו וייצמן שאם הליכוד יעלה לשלטון, ייסגר התיק הצרפתי ולא תהיה הסגרה. בינתיים, כיוון שלליכוד קשה לגמור את מערכת-הבחירות, הוא ביקש מפלאטו תרומה של שלושה מיליון, אין בן-אודיס מספר אם התרומה ניתנה. ב-16 במאי התפרסמה בעיתונים מודעה הכוללת מיכתב של עמוס ספיר, בנו של המנוח פינחס ספיר, לפלאטו-שרון, ובה קביעה כי פינחס ספיר העריך מאד את תוכניתו הכלכלית של פלאטו. התאריך שהופיע על המיכתב היה של 15:00 ספיר, סמבר 1975, תחודש אחרי פטירת ספיר, וכתשובה על איגרת תנחומים של פלאטו. בן-אודיס מספר, כי למעשה נכתבה האיגרת במאי 1977, עם תאריך של שנתיים לאחור, וכי עמוס ספיר הסכים לכתבה, אחרי שתי פגישות סודיות ביותר בינו לבין פלאטו. בספר לא נאמר אם נכתב בהשראת פלאטו-שרון, או למורת-רוחו. אך מתוך סיגנון הדברים ברור כי בן-אודיס אינו פועל למורת-רוחו של הבוס. יש דמיון רב בין ספר זה ובין פרשת הקלקטות (האמיתיות או המווייפות) של שיחות פלאטו-שרון עם המועמדים בבי-חירות לעיריות, שפורסמו בהעולם הזה (2139). בשני המיקרים, חשף פלאטו, כי באמצעות אחים, את אלה שפנו אליו לקבל תרומות (או שהוא טוען, כי פנו אליו לקבלת תרומות), כדי להלבין את פניהם ברבים, ולהתקדם בראשי המימסד, המת-נכרים של פומבית, אך המוכנים בכל עת לקבל מידיו את המיליונים בחושך.

ותכתוב עליו דברים כאלה שלא יעזו לרוץ!

פאשיסטית,

מנטש ופרס

לאחר שנפתח המסה של פלאטו ברחוב מלצט, הופיע אדם שהציג עצמו כיעקב לוי, אמר שהוא רוצה לעזור וכי מנטש מכיר אותו. הוא סיפר כי מנטש שלח אותו לעזור לפלאטו, וכי הוא בעל ומנהל חברת-שמירה, המעסיקה 200 עובדי-ד. חלפון קבע פגישה עם מנטש, שבא למטה. מנטש נכנס לפעילות מלאה למען פלאטו, הוא הזמינו לנשף השנתי של אירגון יוצאי יוון, באולמי דליה בתל-אביב, וכך מתאר בן-אודיס את הנשף:

"פלאטו שרון התיישב ליד מנטש, כשר משאלו אהרון רובינשטיין, הקבלן הי-ותיק, שפרשת הסתבכותו עם שילטונות האוצר גרמה לא-מעט לשיגורה הפיתאומי של בקשת-הסגרה הצרפתית. ליד שולחן סמוך ישב האלוף רחבעם זאבי, המכונה ג'די, במקום נכח גם קצין-מישטרה לשעבר במחוז תל-אביב, יהושע וולפסון, שעבר לענייני השקעות."

באמצע הנשף הודיע מנטש כי פלאטו תרם תרומה ניכדה לבית-החולים תל-השומר, כעבור כמה זמן נערך נשף נוסף, לכבוד אחד מנכדיו של מנטש, שהגיע למיצות. נוסף לפלאטו הוזמן גם שר הביטחון שמעון פרס, שעמד על כך, שרי פלאטו לא יישב עימו ליד אותו השולחן.

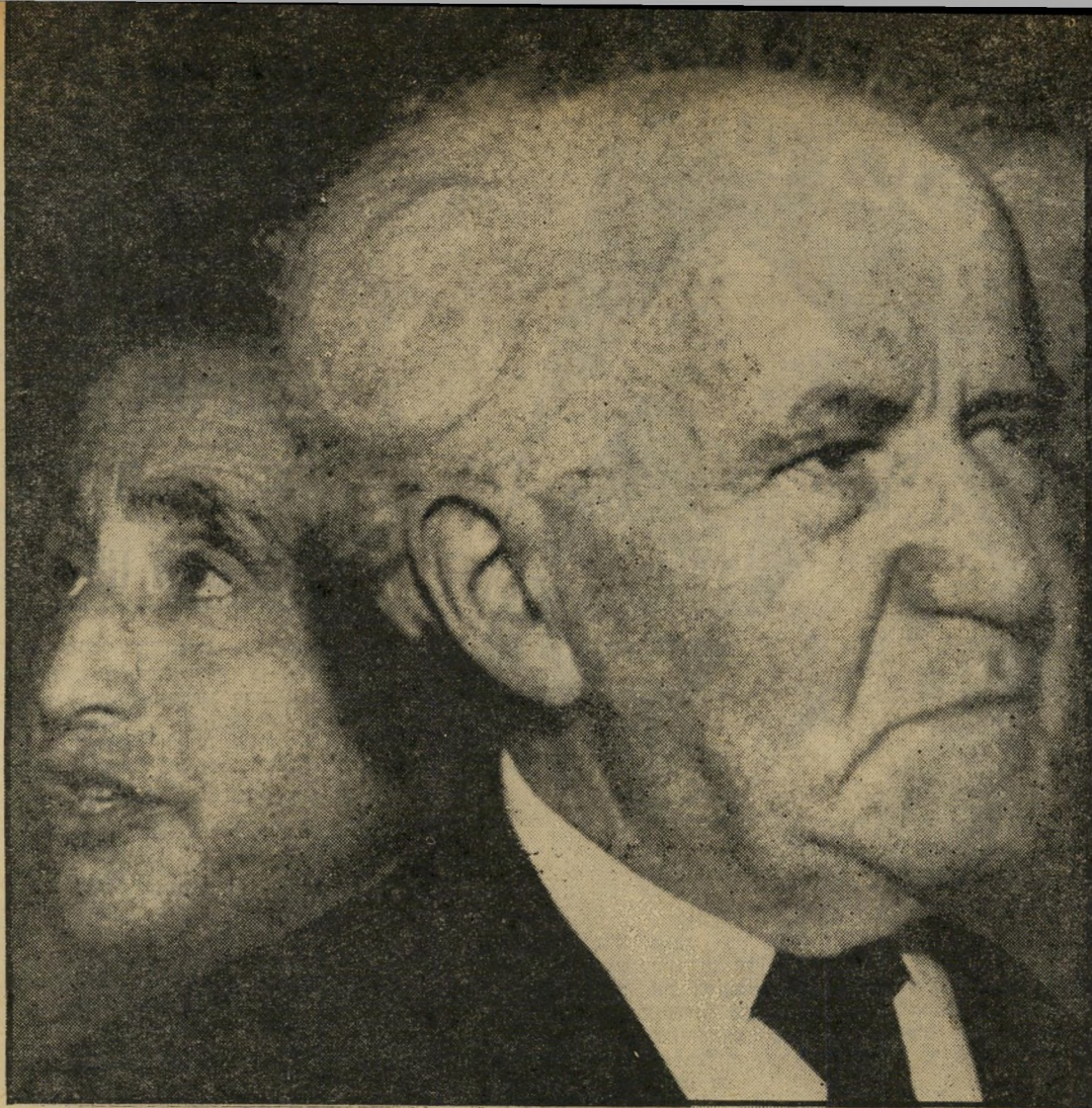
שעה הופיע במישרו של פלאטו צעיר בשם אברהם הלוי, שאמר כי הוא טוען רבני, וכי יש רק דרך אחת למנוע את ההסגרה והיא: השגת פסק-הלכה מחועצת גדולי התורה. הלוי הציע כי ישג עבור פלאטו פסק כזה, והשניים נסעו לבני-ברק, לביתו של הרב גרוסברד, ראש מערכת החינוך העצמאי של אגודת-ישראל. גרוס-ברד העזיק את ח"כ שלמה לורנץ, שסבר כי הוצאת פסק כזה תהיה צעד דרמטי מדי, והציע כי תוגש הצעה לתיקון חוק-ההסגרה, כשהוא ועוד שני חברי-כנסת מן המערך והליכוד יגישו אותה. 'באותה פגישה נולד גם הרעיון להחתים חברי-כנסת נגד הסגרת פלאטו. אותה עת תבעה ישראל להסגיר לידיה את אביר-אודו, ממארגני הטבח במינכן, איש יחסיהציבור, אריק גלבלום, יעץ לפלאטו כי יציע להסגיר את עצמו תמורת אביר-אודו, פרקליטו של פלאטו, יצחק טוניק, השתכנע כי יזומה זו אינה מסכנת את פלאטו, וכי אין להניח שממשלת-צרפת תקבל את ההצעה. התרגיל הצליח, ופלאטו הפך גיבור לאומי.

לקראת התחלת מסע הבחירות של פלאטו, חיפשו יועציו איש ינהל את המסע. הפירסומאי דוד אדמון הגיע לקחת את המומחה מיספר 1 בארץ, יעקב חלפון, שהיתה למעשה סניף של תנועת חרות. פרידריך היה הפעיל המרכזי של חרות בצרפת.

מיליון פרנק חדשים. שופט חוקר מרשיע את פלאטו ואת רעיניו במעשי מירמה והונאה, פשיטת-רגל בלתי-חוקית ועבירה על חוקי-החברות. פלאטו חלק מרעיניו נכלאים בבית-הכלא. הוא משוחרר זמנית ממעצרו, ונעלם שוב. כעבור שש שנים, הוא חוזר לצרפת עם אורחות דרום-אפריקאית ודרכון על שם סמי פלאטו. מכאן והלאה מופיע שמו בכל העיסקות כיועץ טכני בלבד. הוא פותח בעיסקות-ההונאה הגדולות שלו, תוך שהוא מסבך אישים מכובדים ובהם ידידיו של ראש-הממשלה, ז'אק שיראק, נראה שבגלל האישים המעורבים צולעת החקירה, ומאפשרת לפלאטו לעזוב את צרפת בתחילת 1974 ללא כל הפרעה, אחרי שהוציא בדרכים שונות בין 200 ל-600 מיליון פרנקים חדשים, באמצעות מיבצעי-קניות ומכירות של נכסים, ורוקן פלאטו את הונה של קבוצת החברות שהקים, ונמלט לזנבה. כעבור חודשיים עבר ליראץ.

איש חרות וגדולי התורה

בישראל פנה לקבלן פילץ, שאותו הכיר באמצעות פינחס ספיר, ש-התרשם מתרומותיו של פלאטו לקרן-ספיר. כשהגיע לישראל חי תחילה במלון הילטון, עד שהושלמו השיפוצים בוילה שרכש בסביון במצלאל מייזר. הספר מביא ראיין-רדיו, עם פלאטו, ש-



ביומנו גילה משה
שרת פרטים חדשים
על תפקידו של
איסר הראל (בתמונה),
מאחרי גבו של
בן-גוריון) - איש
המיסתורין וראש
שרותי הביטחון שפעל
למען הביטחון,
המיפלגה,
ראשי השילטון, ותיאם

עם הסייאי"א

משורתם של כל

בענין „הפרשה“ במצריים, לירושלים, ישר לשיבה על אלכסנדריה — להד"ם.

„עד היכן הגענו?“

יום ששי, 14.1.55.
 שרת ואיסר נפגשים לשיחה „ממושכת וכבדת-משמעות, מאד נוקבת ומרחיקה ב" מסקנותיה“. זה עתה נודע כי חיילי ישראלי בשם אורי אילן, שהיה כלוא בסוריה, התר מיתקן האזנה מיוחד. איסר מזהיר את ראש-הממשלה מפני המתרחש בצבא, וקר בע כי „יש למנוע בכל התוקף התפרעויות פורצות גדר.“

שרת מציע, שבליט ברירה יקח על עצמו את תיק-הביטחון אך איסר מתנגד. לדעתו יש להטיל את תיק-הביטחון על גולדה, ואם תסרב — על אשכול, כתוספת לתיקיהם הקיימים. הוא שלל גם את הנחית כי צירופם של שאול ואהוד * יפתור את הבעיה — שאול אינו מסוגל למאמץ מת" מיד (בשל בריאות לקויה) ואהוד הוא בכ" לל איש מסוכן...“

וכה ממשיך שרת באותו היום:
 אמרתי כי לדעתי גם גייבלי צריך ללכת. שנינו הסכמנו כי אין לנגוע ברמטכ"ל. הוא מסוגל אומנם לשרת הן את האלהים הן את השטן, ולא נשאר לנו אלא לקוות כי בתקופה הקרובה יעשה את הישר בעיני ה' ויבלום את יצר ההרפתקנות והבאשת השילטון העליון, מתוך התעלות לאחריותו הממלכתית, אשר בהחלט יש לאל ידו להבינה כראוי.

איסר סיפר דברים מסמרי שערות על שיחה שיום איתו בנימין גייבלי — בה הציע חסיפת מצרים לא רק ברצועת עזה אלא גם בקפריסין ובאירופה — וכן על תוכנית מטורפת לפגוע בשגרירות המצ'י

* הכוונה לשאול אביגור, גיסו של שרת שנפטר השנה, ולאהוד אבריאל.

מוטב לחסל פרשה זו במינימום של הפסד. אם נחליט פעם „לחסל“ את חכים באמר צעים מישפטיים. מוטב לעשות זאת על ידי הבאת שותפיו היהודים לדין, כי אז יתגלו מעשיו הנאים אגב הרשעת אחרים.

התעוררה בעיית המלומדים השמאליים בארצות-הברית, שאחדים מהם התחילו מתדפקים על שערי ישראל (בגלל ה" מקארתיזם"). איסר מציע קו — מי שבא כעולה יש לפתוח לו בהתאם לחוק השבות, אך את הבאים לעבודה יש להכניס רק על יסוד בדיקה אישית.

יום ששי, 9.7.54.
 איסר: במזכירות המיפלגה על ה"ליגה" (לידידות עם בריית-המועצות).

יום ששי, 23.7.54.
 בבוקר איסר — ויכוח איתו על לבון אם יש תקנה או לא. הוא — (לסלקו). מייד לפני שיוזק לבחירות, מכין לעצמו מישענות מחוץ למיפלגה.

יום חמישי, 29.7.54.
 קראתי איסר — יחידת מודיעין (המצ' ריים) שעורר פעם (שימת לבי?). ביני תיים עושים! הודה כי התעלם משיקול זה; חזר — קרא לגייבלי * — עיכב כל פעולה. מה שגייבלי סיפר על מצריים. יכתוב דו"ח ואז אקח לבון בידיים.

יום ששי, 20.8.54.
 עם איסר — להתקשר עם אפרים לוי בירושלים, איסר נגד פירוק הקואליציה.

יום ששי, 24.9.54.
 מסיבת עיתונאים. רמטכ"ל? תיאום! אה"כ עם איסר (אמר לי): „פטר אותו!“

יום ששי, 10.10.54.
 איסר על מעריב — ידיעות

יום ששי, 22.10.54.
 יעם איסר ברחוב הירקון — נגד להד"ם

* בנימין גייבלי — ראש אמ"ן בתקופת עסק-הביש במצריים, נודע בכינוי „הקצין הבכיר“.

אחת הדמויות המרתקות ביותר, המבצצות בדפי יומנו של משה שרת, שפורסם לאחרונה, היא דמותו של איסר הראל, מי שהיה תחילה מפקד שרותי-הביטחון-הכללי (שב"כ, ובפי העם שין-בית), ולאחר מכן ראש המוסד לביון („המוסד“) והממונה על שרותי-הביטחון.

החל באוקטובר 1953, כששרת פעל כראש-הממשלה במקומו של דויד בן-גוריון, שהיה בחופשת-פרושה ושפרש לאחר-מכן רשמית לשדח-בוקר, התמלאו דפי היומן בהתייחסויות לאיש שנקרא בפי כל בשם „איסר הקטן“ (הן בשל קומתו הנמוכה, הן כדי להבדילו מ„איסר הגדול“, גבוה-הקומה, שהיה ראש שרותי-הידיעות של ההגנה ושהודח במלחמת-העצמאות).

איסר, שהיה עד אז איש-אמונו של דויד בן-גוריון וחבר החוג המצומצם של מקורביו, הופיע לפתע כאיש-אמונו של שרת, כשהוא חותר תחת מעמדו של אחרים. הוא מופיע ביומן כמי שממלא שליחויות אישיות ואף מישפחיות, מוסר קטעי מידע ורכילות ומספק את תאוותו של ראש-הממשלה הטרי להיות מעין „מציץ“.

להלן כמה מן הקטעים היותר-מעניינים מן היומן, המטילים אור על תפקידו המיוחד במינו של ראש שרותי-הביטחון כחורש מזימות בצמרת השילטון, כשליח מיפלגתי לסידור עניינים מיפלגתיים, כעוסק בבילוש מיפלגתי וכאדם שידו בכל ויד כל בו.

(באותיות רגילות — קטעים מן היומן כלשונם. באותיות דקות — דיברי הסבר וקיצור דברים מן היומן. ההערות בסוגריים, בגוף היומן, נכתבו על-ידי יעקוב „קובי“) שרת, בנו ועורך יומנו של שרת.)

יום ששי, 9.10.53.
 ישבתי שעה ארוכה עם איסר ה' (הראל-הלפרין). ושמעתי דו"ח ענייני ביותר על כמה התרחשויות ובעיות. אחת הידיעות שזועזועני היתה על מי-נויו — עוד לפני כחצי שנה — של הקומוניסט ע"ל כמהנדס עיריית-חיפה. אמרתי בשעתו לישראל רוקח (שרהפנים; צ"כ ציוני-כללי). כי אסור לאשר מינוי זה, והרי לך החלטה קואליציונית של ראש העיר המפא"י, אבא חושי, ושרהפנים „הציוני הכללי“, למסור משרת-מפתח זו בעיר-מפתח כחיפה בידי מרשיע-ברית ממאיר!

בישיבת הממשלה הקרובה אציג לרוקח שאילתה בעניין זה, ובוודאי אצטרך להביא אליו את א' חושי.

יום ראשון, 10.1.54.
 אחר הצהריים קיבלתי בבית את איסר שבא להזהירני מראש על מיבצע נועז העומד להיעשות הלילה.

שבת, 13.2.54.
 איסר בא הבוקר וישב כשעה וחצי.

נועצתי בשאלת מישפט (המוטראן) חכים נגד זמנים ה„פרוגרסיבים“. לדעתו מוטב להתנצל. אם יהיה מישפט יהיה בידי חכים חומר מרשיע נגד המדינה ממדרגה ראשונה — נישול בירעם, פגיי עות בכנסיה וכד'. לעומת זה החומר שיש בידינו נגדו אינו ניתן להוכחה בבית-דין.

האגודה העברית

מערכת העולם הזה מודיעה:

ביום ה-27 בנובמבר 1978 פירסם הנהגון "מעריב" ידיעה המוסרת כי חברי הכנסת אהוד אולמרט (לעם), בליכוד) שיגר הזכיר ליועץ המישפטי לממשלה, שבו ביקש כביכול את חוות דעתו בקשר לשינוי החוק לאיסור לשון הרע.

התזכיר מגוון בעליל, מאחר שח"כ אולמרט מבקש בו דבר הקיים כבר בחוק, כך שכל אדם בעל השכלה מינימלית, ואפילו ח"כ אולמרט עצמו, מבין כי אין כל צורך בתיוקן המוצע — והוא, שהמדינה תגיש מישפטי דיבה נגד עיתונאים המוציאים דיבה על אנשי ציבור על רקע עבודתם הציבורית.

לשם הדגמה, כביכול, הזכיר ח"כ אולמרט את פירסומי "העולם הזה" עליו, תוך הטחת עלילות זיון ודבריי שקר בפני "העולם הזה", אורי אבנרי ואלי תבור.

בורר לחלוטין, כי כל המיתב לא נשלה, אלא כדי לפרסם ולהפיץ עלילות אלה, בצורה שתהווה כביכול חלק מפעולה פרלמנטרית תקינה, הנהנית מחסינות פרלמנטרית מוחלטת.

על פי חוק חסינות חברי הכנסת, סעיף 1, חברי הכנסת הוא חסין בפני כל פעולה מישפטית בשל הבעת דיעה בעל-פה ובכתב, או בשל מעשה שעשה "למען מילוי תפקידו כחבר הכנסת".

בורר, איפוא, כי כל המעשה בא כדי להעניק חסינות כזאת לדבריי-בלע נתבעים, אשר אין ביכולתו ואין ברצונו של חברי הכנסת להגן עליהם ולהוכיחם במישפט.

מעשה זה בא בעיקבות שורה של פירסומים, בין השאר כתבה שבה גילה "העולם הזה" (2114) שח"כ אולמרט ניסה לנצל את קשריו עם שרי הבריאות ועם שרים אחרים כדי להפיק רווחים אישיים גדולים, כתבה שבה חשף "העולם הזה" (2151) את עברו הצבאי המפוקפק של הח"כ, וכתבה שבה תיאר "העולם הזה" (2146) את נסיונו של ח"כ אולמרט לנצל את קשריו עם משרד-הקליטה כדי לבנות, כביכול, שיכונים לעולים ולהרוויח מכך. כל הכתבות האלה היו חשופות לתביעה על פי החוק לאיסור לשון הרע. אולם ח"כ אולמרט לא העז להגיש תביעה בגללן ולהעמיד את הדברים בניבחן מישפטי, בידעו היטב כי בידי "העולם הזה" הוכחות נחרצות לכל הפירסומים.

תחת זאת בחר הח"כ בשיטה המנוולת של פירסום שקרים, תוך הסתרת מוגת-לב מאחרי חוק חסינות חברי הכנסת, ובכך ביזה את הכנסת והשפיל את כבודה עד עפר.

"העולם הזה" פנה בעניין אל יו"ר הכנסת, המופקד כחוק על שמירת כבוד הכנסת; וכן אל יו"ר ועדת-הכנסת; אל מנהיג הליכוד, מר מנחם בגין; אל מנהיג לעם, מר אליעזר שוסטק; אל היועץ המישפטי לממשלה; ואל יו"ר מועצת-העיתונות.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9

מייד עם פירסום הכתבה ב"מעריב" על אודות ה"תזכיר" ששח ח"כ אהוד אולמרט, כביכול, ליועץ המישפטי לממשלה, שיגר אורי אבנרי, העורך הראשי של "העולם הזה", את המיתבאים הכאים המוסדות והאישיות ציבור הנוגעים לפרשה:

עלילות שפלות

תל-אביב, 27.11.78

לכבוד מר יצחק שמיר, יו"ר הכנסת, הכנסת, ירושלים.

אדוני היו"ר,

אני פונה אליך כדי לתבוע את התערי בותך המיידית. על מנת לשים קץ בעודה באיבה, לשיטה חדשה שאין לכנותה אלא כגאנגסטריזם במטוה פרלמנטרי.

אני למד מדיעה משיצה שפורסמה היום בעיתון מעריב, כי ח"כ אהוד אולמרט — כביכול בתוקף תפקידו כחבר הכנסת — פנה ליועץ המישפטי לממשלה, בתזכיר שבו העלה שורה של טענות נגד השבועון העולם הזה. נגדי אישית ונגד מר אלי תבור, שאינן אלא שקרים מאל"ף ועד ת"ו — דהיינו, דברים שאין בהם אף גרעין זעיר של אמת.

אין לי שמץ של ספק שח"כ אולמרט ידע כי הדברים, שהעלה בתזכירו, הם עלילות שפלות ובוזיות לחלוטין. וכי אין ביכולתו להוכיח בבית-מישפט אף פרט אחד מהם.

לכן דאג ח"כ אולמרט לפרסם את עליו לותיו הנתעבות בצורה מתוחכמת, המעי ניקה להן, לדעתו, חסינות מוחלטת על-פי הסעיף 1 של חוק חסינות חברי הכנסת. אין צורך להפנות את תשומת-ליבך לכך שחסינות זו, המוענקת בחוק למה שמוגדר פעולה חברי-כנסת, במילוי תפקידו, אינה ניתנת לביטול ולהסרה, והיא מוחלטת. אנהו נטען בבית-המישפט כי פירוש זה של חוק-החסינות אינו תופס, אך אם

צודק ח"כ אולמרט בהנחתו, כי בעזרת סעיף זה ניתן לבצע כל פעולה של גאנג סטריזם מילולי, ללא דין וללא דין, חובה על הכנסת להבטיח בעצמה שהסעיף הנ"ל לא ינוצל לרעה וכי מי שעושה זאת, ייבלם וייענש.

אני תובע ממך, כמי שמופקד על תקנון הכנסת ועל שמירת כבוד הכנסת, לפתוח בבירור מידי של נסיבות מיקרה מחפיר זה, ולהסיק את המסקנות.

כברכה, אורי אבנרי, עורך ראשי.

שיטות המאפיה

תל-אביב, 27.11.78

לכבוד

ח"כ יצחק ברמן, יו"ר ועדת הכנסת, הכנסת, ירושלים.

אדוני היו"ר,

הריני מפנה את תשומת לבך לידעת השמצה שפורמה בעיתון מעריב, בגיליון מיום 27.11.78. באותה ידיעה מסופר כי ח"כ אהוד אולמרט כתב מיתב ליועץ המישפטי לממשלה, ובו העלה שורה של עליו לות זדוניות נגד העולם הזה, נגדי ונגד מר אלי תבור.

הריני מודיע לך בזה כי דבריו של ח"כ אולמרט הם שקר גס, מתחילתם ועד סופם, ואין בהם קורטוב של אמת. השיטה שבה נקט ח"כ אולמרט היא בעליל ניצול לרעה של סעיף 1 של חוק חסינות חברי הכנסת. זהו ניסיון שקוף ל-הלביש על עלילת-זיון, שגם מחברה יודע

מקראות

תל-אביב, 27.11.78

לכבוד

מר מנחם בגין, משרד ראשי-הממשלה, ירושלים.

מר בגין הנכבד,

הריני פונה אליך לא בתפקידך כראש-הממשלה, אלא כמעמדך כמנהיג המדיני והמוסרי של סיעת הליכוד בכנסת. על כל חטיבותיה.

אחד מחברי הסיעה, ח"כ אהוד אולמרט, עשה השבוע מעשה המזכיר את הימים השחורים ביותר של הסנאטור ג'ז מק קארתי, ואין לי ספק שאתה סולד משיטות אלה.

כנקמה על פירסומים עובדתיים בהעולם הזה, שנגעו לעברו הצבאי ולפעולותיו הי מיסחריות של מר אולמרט, הוא המציא והפיץ שורה של השמצות זדוניות נגד העולם הזה, נגדי ונגד מר אלי תבור. אני מוסר לך בזה את מילת הכבוד שלי, שאין אף שמץ של אמת בהשמצות אלה, ואני מרשה לעצמי לקנות שתתייס באמון לדברים שאני מוכן להצהיר עליהם בהן צדק.

השפלות הטמונה בשיטתו של אולמרט מתבטאת ברבות מהעלילות עלילתיים שפרסם על מר אלי תבור.

שהיא מצוצה מן האצבע, לביוש של חסינות פרלמנטרית, כדי להקנות לבעל העלילה רי למפיצה חסינות מפני תביעה מישפטית על-פי החוק לאיסור לשון הרע.

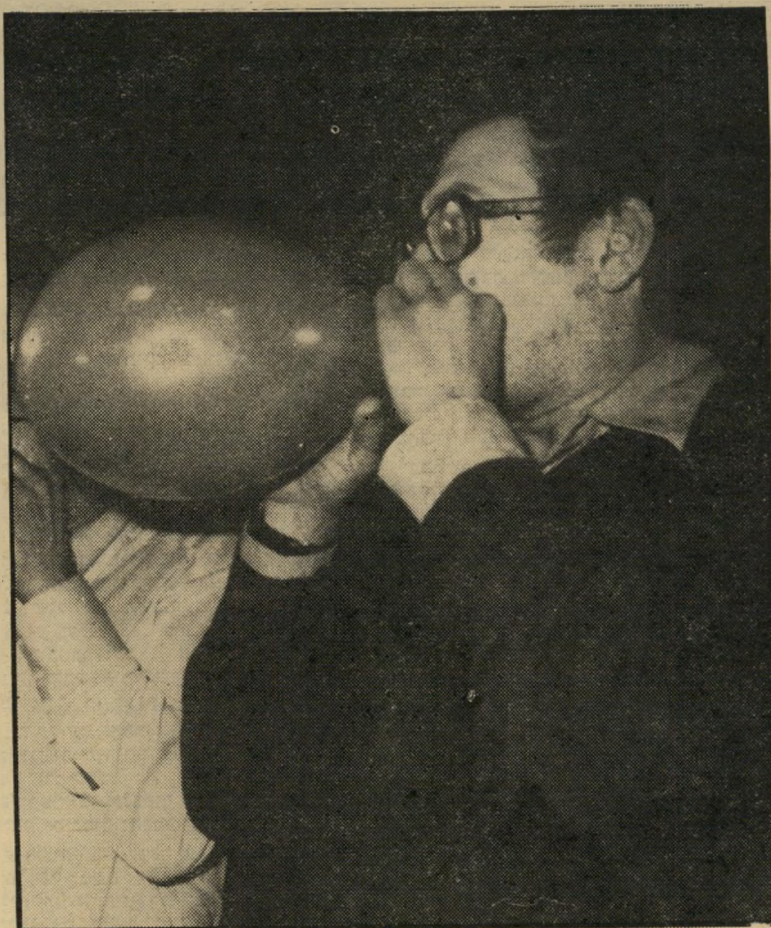
שימוש זה בחוק-החסינות מהווה לא רק סכנה קיצונית לחופש-העיתונות במדינה, אלא גם מסכן את חרותו של כל אזרח, שח"כ כלשהו רוצה לנקום בו נקמה אישית בדרך של רצח אופי.

ח"כ אולמרט מבקש בדרך זו לנקום בהעולם הזה, שחשף לאחרונה שורה של עובדות על פעילותו "הציבורית" ועל עברו בצה"ל. העולם הזה תשוב לתביעות על-פי החוק לאיסור לשון הרע, אך מר אולמרט לא מצא לנכון לתבוע את העיתון לדין, ביודעו שיש בידינו הוכחות לכל פרט ופרט בדברים שפירסמו. תחת זאת בחר בדרך השפלה של השמצה מוגת-לב, תוך הסתרת מאחרי מגן-החסינות.

הריני מגיש בזה תביעה רשמית לוועדת הכנסת להעלות על סדר-יומה באופן דחוף מיקרה מחפיר זה של ניצול לרעה של מעמד חברי-הכנסת, ושימוש בחוק חסינות חברי הכנסת להפעלת שיטות מאפיה.

מיכתבו של ח"כ אולמרט ליועץ המישפטי הוא מיסמך פסול, שהופק כאילו לשם מילוי תפקידו, אך לאמיתו של דבר אינו אלא — כלשון הספרות המישפטית, הדנה בנושא זה — שימוש לרעה בהודמנות כשרה, וזו אינה מוגנת ואינה חסינה.

כבודה של הכנסת וחבריה מחייב הוקעת שיטות פסולות מעין זו, שבה נקט ח"כ אולמרט, הממיטות קלון על בית-החוקקין כולו.



לנפח באלונים של שקר וכזב

פארגלען

10
11
12
13

פרקליט, "העולם הזה" שיגר מיכתב-התראה לעיתון "מעריב", ובו תבע ממנו להתנצל לאלתר על פירסום ההשמצה, ולתרום סכום של 10 אלפים ל"י למיפעל צדקה כפיצוי, שאם לא כן תוגש נגד העיתון תביעה על הוצאת לשון הרע. בדעת, "העולם הזה" להפריך את הטענה כאילו מעשי-נבלה מסוג זה יכולים להחשב כפעולות פרלמנטריות תקינות, ושהן נהנות, על כן, מחסינות כלשהי.

מתחת לכבודו הוא להפריך את ההשמצות של ח"כ אולמרט, אך כדי להסיר כל ספק, הנה העובדות לגבי הטענה העיקרית מתוך תזכירו של ח"כ אולמרט, ש"מעריב" מצא לנכון לפרסמו: מר אלי תבור לא קיבל שום הלוואה מאיש, לשם קניית דירתו. הדירה, שהיא בת שלושה וחצי חדרים (ולא בת חמישה חדרים, כפי טען ח"כ אולמרט) נקנתה על-ידי הגברת ציפי תבור ב-31 במארס 1974, מהברת, "נאות-ברכה בע"מ", בסכום של 200 אלף לירות. הסכום הזה שולם על-ידי הגברת תבור בעזרת 182 אלף לירות שקיבלה ממכירת דירתה הקודמת, בשיכון בבלי, שנקנתה בשנת 1967. כן קיבלה משכנתא בסך 30 אלף לירות מ"בנק למשכנתאות ולהשקעות בע"מ".

מר אולמרט לא טרח כלל לבדוק במישרו מירשם המקרקעין אם יש זירה הרשומה על שם אלי תבור, מה גודלה, ובאיזה מחיר נקנתה. לפעולתו אין אף הסממנים הראשוניים של תוס'לב, כנדרש מכל עיתונאי על-פי חוק. גם שאר הטענות שהועלו על-ידי מר אולמרט, באותו "מיסמך" מזדה ובזוי, מצוצות מן האצבע, והן שקר וכזב מתחילתן ועד סופן.

בעוד שמנוי וגמור עם "העולם הזה" למצות את הדיו, עד כמה שניתן במצב החוקי הקיים, ועל אף הסכנה שבית-הדין המישפטי יהיה נאלץ להעניק חסינות למעשה-נבלה זה, היינו מעמידים בזה במבחן את דברי ח"כ אולמרט, ומעניקים לו את ההזדמנות להוכיח לעיני כל שאינו פוחד ואינו חושש מברור מישפטי.

לשם כך מזמין, "העולם הזה" את ח"כ אהוד אולמרט להגיש נגדנו מישפט על פי החוק לאיסור לשון הרע, בעיקבות טענותינו הבאות:

(1) שמר אהוד אולמרט הוא שקרן.
(2) ששיטותיו כפרשה זו הן ככחינת נגנסטריום פרי המנטרי.
(3) שמר אולמרט מנצל דרעה את מעמדו כחבר-כנסת, ומשפיל את כבוד הכנסת.

"העולם הזה" מצפה לכך שמר אולמרט יגיש מישפט נגדו תוך שבוע, ואם לא יעשה כן יהיה מר אולמרט גלוי וחשוף לעיני כל כשקרן מוג'לב, שלא יכירו מקומו על כל במה ציבורית בישראל.

אורי אבנרי ואלי תבור מוכינים בכל עת להיבדק בגלוי-אמת (פוליגראף) להוכחת הטענות האלה, והם קוראים תגר על ח"כ אהוד אולמרט לחשוף את עצמו לבדיקה כזאת.

פרשה זו כולה היא חוליה נוספת ברשרת ההתנקשויות ב"העולם הזה", שכללה נסיונות לרצח, פצצות, חטיפות, שריפות, חרם כלכלי, מסעי-השמצה ועוד — וכשם שכל אלה לא הרתינו את "העולם הזה" במאומה מלמלא את תפקידו של עיתון לוחם, חושף-שחיתות ונאבק על טהרת המידות, כן בוודאי לא יפגע מעשה שפל, בזוי ופחדני זה של ח"כ זוטר בעל מישקל-זבוב בפעולתו.

כלי מורא, כלי משוא-פנים.

ח"כ אולמרט שיגר מיכתב מגוהך ליו עץ-המישפטי לממשלה. כשברור וגלוי שכל מטרתו של מיכתב זה אינה אלא להעניק להשמצותיו מעמד של "פעולה חבר-כנסת למען מילוי תפקידו", המחוסנת בחוק. הייני מבקש ממך, כמנהיג הסיעה, לערוך בירור דחוף בעניין זה, כדי למי נוע את המשך הפעלתן של שיטות פסולות אלה בשם הסיעה, וכדי לאפשר לנו להפי ריך את השמצותיו הזדוניות של ח"כ אולמרט. אנחנו עומדים לרשותך לצורך כל בירור, בכל דרך שתמצא לנכון.

**בברכה,
אורי אבנרי,
עורך ראשי,**

פאשיוס
תדאכיב, 27.11.78
לכבוד
השר איועזר שוסטק,
שר הבריאות,
ירושלים.

אדוני השר, הייני פונה אליך כאל ראש חטיבת לעם בליכוד, וכאל מי שנושא על כן באחריות פוליטית ומוסרית למעשיו של חבר החטיבה, ח"כ אהוד אולמרט.

ח"כ אולמרט מפיץ עתה השמצה זדונית ומרושעת נגד השבועון "העולם הזה", נגדי ונגד מר אלי תבור, כמעשה-נאקמה על כתבות עובדתיות שפורסמו עליו לאחר רונה. אך בעוד שפירסומיו אודותיו היו חשופים לתביעה על-פי החוק לאיסור לשון הרע, השתמש ח"כ אולמרט בשיטה הי מעניקה לו לרעתו, חסינות מוחלטת על-פי סעיף 1 של חוק חסינות חברי-הכנסת, באמתלה שקופה של כתיבת תזכיר

אין צורך להסביר לאיש מנוסה כמורך, שזהו תרגיל שקוף של ח"כ אולמרט, שנועד להעניק כביכול חסינות פרלמנטרית למערכת-ההשמצות שלווחת רסן, שר אין בכוננתו ואין ביכולתו להוכיח בבית המישפט.

בהלבישו השמצות אלה בלבוש של פניית ח"כ אליך, במיכתב שהעילה לו היא מגוהכת בעליל, מנצל אולמרט את מעמדו כח"כ, את חוק חסינות חברי הכנסת ואתך, למעשה שהגדרה ההר למת אותו היא גאנגסטריום פרלמנטרי. ננקוט בכל האמצעים כדי להעמיד שר טה פסולה זו במבחן מישפטי. עם זאת עלי להביע את השתוממותי העמוקה על שלא העמדת את ח"כ אולמרט בו במקום על אי-המוסריות שבמעשהו, המערבב גם אותך בעניין.

אני מצפה ממך לעשות זאת בהקדם האפשרי ובצורה פומבית.

**בברכה,
אורי אבנרי,
עורך ראשי,**

מיד אחרי פירסום ידיעת ההשי מצה ב"מעריב" ביום השני הי שבוע, שיגר פרקליט "העולם הזה" עורך-הדיון אבוגדור פלדמן, מי מישדרו של עורך-הדיון אמנון זיכר רזני, את המיכתב הבא לעורכי "מעריב" ולהוצאת "מודיעין" בע"מ, המוציאה את "מעריב" לי אור:

דברי בלע והשמצה

ביום 27.11.78 בעמוד 16 של מעריב, התפרסמה ידיעה הנושאת כותרת "מחר תידון כביעת ח"כ אולמרט מוזאבי להשיב על שאלונים", מאת יהושע ביצור, הלחן "הפרסום".

תוכן הפירסום מפרט דברים המופיעים, לכאורה, בתזכיר שהגיש ח"כ אהוד אולמרט ליועץ-המישפטי לממשלה.

הפירסום, בעיקבות התזכיר האמור, מייחס למרשי אלי תבור עובדות, המהוות כל אחת בנפרד, וכולן ביחד, הוצאת לשון הרע חמורה ביותר כנגדו. אין אני חפץ למנות פרטי הדיבה כולן, כאשר הפירסום דובר בעד עצמו, ומיספר טענות אשר כולן דברי-בלע והשמצה.

הפירסום מהווה הוצאת לשון הרע כנגד אלי תבור וכנגד אורי אבנרי והעולם הזה בע"מ, כי משתמע מן הפירסום כי עורך העולם הזה, מר אבנרי, מעמיד עיתונו לרשות אלי תבור לעשות בו את אשר הפירסום מייחס לו, ומהווה פגיעה חמורה בעיתון עצמו, שמו המיקצועי ואמינותו. אין צורך לומר כמה חמורה הדיבה, המטילה בוך בעבודתם העיתונאית של מרשי, כאילו היו כל-ישרת יודי אנשים אלה ואחרים. כך התחייבתם לפני מרשי בעולות לשון הרע. הן הפלילית והן האזרחית.

רשאי אני לצפות לטענתכם כאילו הי פירסום לא ישמש עילה לתביעה לפי חוק איסור לשון הרע כאשר הוא מהווה פירסום המוגן על-פי חוק חסינות חברי כנסת.

אין אני סבור כי טענה זו תעמוד לכם. אמת, שחוק חסינות חברי-הכנסת פורש חסינות מוחלטת על הבעת-ידיעה של חבר-כנסת למען מילוי תפקידו, אך פסיקת בתי-המשפט קבעה כי יש לתת להוראות החסינות פירוש דוקני, אשר ימנע העדפה של חברי-כנסת לעומת אזרחים מן השורה. (פלאטו שרון כ. מדינת ישראל, פ"מ תשל"ז 315.)

הקורא את הדברים שמייחס הפירסום לתזכירו של ח"כ אולמרט, אינו יכול שלא להגיע למסקנה כי מר אולמרט הלביש את דבר ידיתו באיטלה של תזכיר ליועץ המישפטי, לא למען מילוי תפקידו אלא על-מנת ליתן לעצמו הזדמנות להשמיץ ולא להיפגע.

אין לי כוונה להיכנס עתה לפולמוס מישפטי. יומו של זו יבוא בבית-המישפט.

אך על פי שיקול דעתי המיקצועי אין חוק חסינות חברי הכנסת מגן על פירסום, המהווה שימוש זדוני ולרעה בחסינות. אין לי ספק כי דיבה לשמה אינה למען מילוי תפקידו של ח"כ אולמרט, אפילו כאשר היא רשומה על גב תזכיר ליועץ המישפטי.

אני מתחוק בדעתי כי אין קשר בין תפקידו המגוונים של ח"כ אולמרט ובין הדיבה, באשר לא מצאתי בחוק הכנסת או בתקנותיה מה סיבה של בריה זו הי קרויה "תזכיר ליועץ-המישפטי". מאימתי עוסק היועץ המישפטי לממשלה בחקיקת חוקים, ומה טעם ראה ח"כ אולמרט להפי גות אליו תזכיר לשינוי חוק לשון הרע וחוק חסינות חברי-כנסת? אולי נשכח מח"כ אולמרט כי הוא עצמו, "המחוקק", ואילו היועץ המישפטי אינו אלא יועץ, ברורה לגמרי כוונתו של ח"כ אולמרט ליצור יש מאין, מיסמך-כלאיים, שכאילו הופק למען מילוי תפקידו כח"כ, ולאמיתו של דבר אינו אלא. כלשון הספרות המישפטית הדנה בעניין, שימוש לרעה בהזדמנות כשרה, וזו אינה מוגנת וחסונה.

הכנסת נתנה דעתה לשים מחסום בפני שימוש-לרעה כזה בחסינות, וקבעה בסעיף 38 לתקנון הכנסת לעניין שאילות, כי לא תכיל שאילות:

- (1) פירסום כל שם, או גילוי דברים שפירסומם אינו הכרחי להבנת השאלה.
 - (2) ירכוח, הריצת-מישפט, כינוי או ביטוי מעליב.
- באם חפץ ח"כ אולמרט ליוזם שינוי בחוק, פותחים בפניו חוק יסוד הכנסת ותקנון הכנסת דרכים למכביר ליוזם שינוי חקיקה. פנייה חסרת-טעם ליועץ המישפטי לממשלה, שאין עניינו חקיקה, היא בוודאי אינה דרכו של חבר-כנסת לעשות למען מילוי תפקידו.

עוד נותר לבדוק כיצד הגיעו הדברים לפירסום בעיתונכם. מרשה אני לעצמי להניח כי לא משולחנו של היועץ המישפטי פטי לממשלה הגיעו. ודאי כי שקידתו של ח"כ אולמרט לפרסם הדברים בעיתון, כאשר בצידם הבטחה לכאורה: "אני חסין ואף אתם לא תפגעו", גם היא מעידה על שימוש לרעה בהזדמנות כשרה.

אין בפני התזכיר האמור בכתבה, ועל כן אין אני יודע האם נכון הפירסום, והאם הוא הגוף, כפי שדורש חוק איסור לשון הרע. הלשון המתפרסמת בעיתון בוודאי שאינה הוגנת, שהנה תשע עשיריות מן הפירסום סיפורי-מעשה ודברי-לעז. ועשר רית ממנו התייחסות סתמית לתיקון, שאינו מפורש בחוק איסור לשון הרע וחוק חסינות חברי-כנסת, כאילו פרטי הדיבה משר-תים מטרה זו.

עד כאן מקצת ההלכות המישפטיות הנוגעות לעניין, וכאמור תרחב היריעה כאשר יעלה הצורך וכך יהיה, באם לא תפרסמו מיד נוסח הכחשה והתנצלות, אשר יתואמו עמי, ותתירו למוסד צדקה, כאשר נורה, הסך של 10,000 ל"י.

מרשי נושאים נפשם לפיצוי כספי, אך בכל מיקרה, ועל-מנת לשים קץ לתור פעה, שתיכנס מעמידים את מנגנון התפוצה הגדול שלכם לרשות חברי-כנסת העושה כאילו למען מילוי תפקידו, הורו מרשי לתבוע מכם הסך של 1,000,000 ל"י דמי-נזק בעולות לשון-הרע.

לעניין זה חמור במיוחד הפירסום, באשר מרשי, אלי תבור, הודיע לכם לפני הפירסום כי הוא מהווה לשון הרע נגדו, וכי לא יהסס לנקוט צעדים מישפטיים הולמים אם ייעשה הפירסום.

**בכבוד רב,
אבוגדור פלדמן,
עורך-הדיון.**

ביום השלישי השבוע, עם הדפסתו של גיליון זה, תזרו גם שידורי ישראל התימוני דבר, על עלילותיו הדימוניות של ח"כ אהוד אולמרט, שהן כולן פרי דימויו הי חולני והמעוות. דבר אפילו לא טרה לבקש את תגובת העולם הזה על פירסום הדיבה המרושעת. פרקליטי העולם הזה יגישו תביעות דיבה על פי החוק לאיסור לשון הרע גם נגד שני גופים אלה.

תוך כדי הכנת סרט טלוויזיה גילה הו
 חצלומים גנוזים ובלתי ידועים של
 ומיסמכים המגלים את הצד האנושי ו

בן-גוריון



הצדיף שבו נולד בן-גוריון, ברחוב העיזים בפלוונסק



ד"ר בן-גוריון (שנקרא אז גרין) בפלוונסק, עם חברו מנוטר שלמה צמח, ולבוש בדובשקה רוסית בארץ-



השבוע ימלא המיש שנים לפני
 רתו של ד"ר בן-גוריון (ה'1 בדצמבר
 כ"1973), ראשי-ממשלתה הראשון
 של ישראל. בשבוע הבא תקרין
 הטלוויזיה הישראלית, סרט תיעודי
 די יוצא-דופן, המציג את הצדדים
 הבלתי ידועים לציבור מאישיותו
 של בן-גוריון. מלאכת עשיית הסרט
 הופקדה בידי של הכמאי ד"ר
 גרינברג (באחרונה הוקרן בטלוויזיה
 זיה סרטו על האמן היהודי מאיר
 דיציו גוטליב). כמינהג, יצא גריני
 ברג כמיסגרת עבודות ההכנה על
 סירטו, לנכוד בעברו של בן-גוריון,
 ומצא מיסמכים ותצלומים שטרם
 נודעו בציבור, המאירים באור חדש
 את אישיותו המורכבת של ד"ר
 בן-גוריון. על מלאכת הכנת הסרט,
 יעז כמה מתגליותיו, סיפר ד"ר
 גרינברג, "דהעולם הזה":

ראשית, לא רציתי לעשות תוכנית טל-
 וויזיה, אלא סרט טלוויזיה. הכרונולוגיה
 של הסרט שלי היא לא פוליטית, אלא
 בדידותו בשדה-בוקר עם זכרונותיו. בלא
 עזרת מזכירה, או מכשיר הקלטה, כך
 גוריון ישב שם ליד נחל צין, וכתב את
 זכרונותיו, תוך שהוא חי אותם מחדש.
 היו לו כל חומרי הגלם לחיים החדשים
 האלה. הוא שמר כל פיסת נייר, היו לו
 יומנים, לסרט שלי היתה קונספציה פשוטה
 מאוד, האיש דועך והאגדה צומחת. לחייב
 ולהגזמה, ואני רציתי להביא למסך את
 האיש.

הסרט שלי אינו הסרט הראשון על בן-
 גוריון. נוצרו עליו הרבה סרטים. 20 סר-
 טים תיעודיים, ושני סרטים באורך מלא.
 אלא שמרבית הסרטים הללו עוסקים בהיס-



חצלום שנחגלה בחרני הס

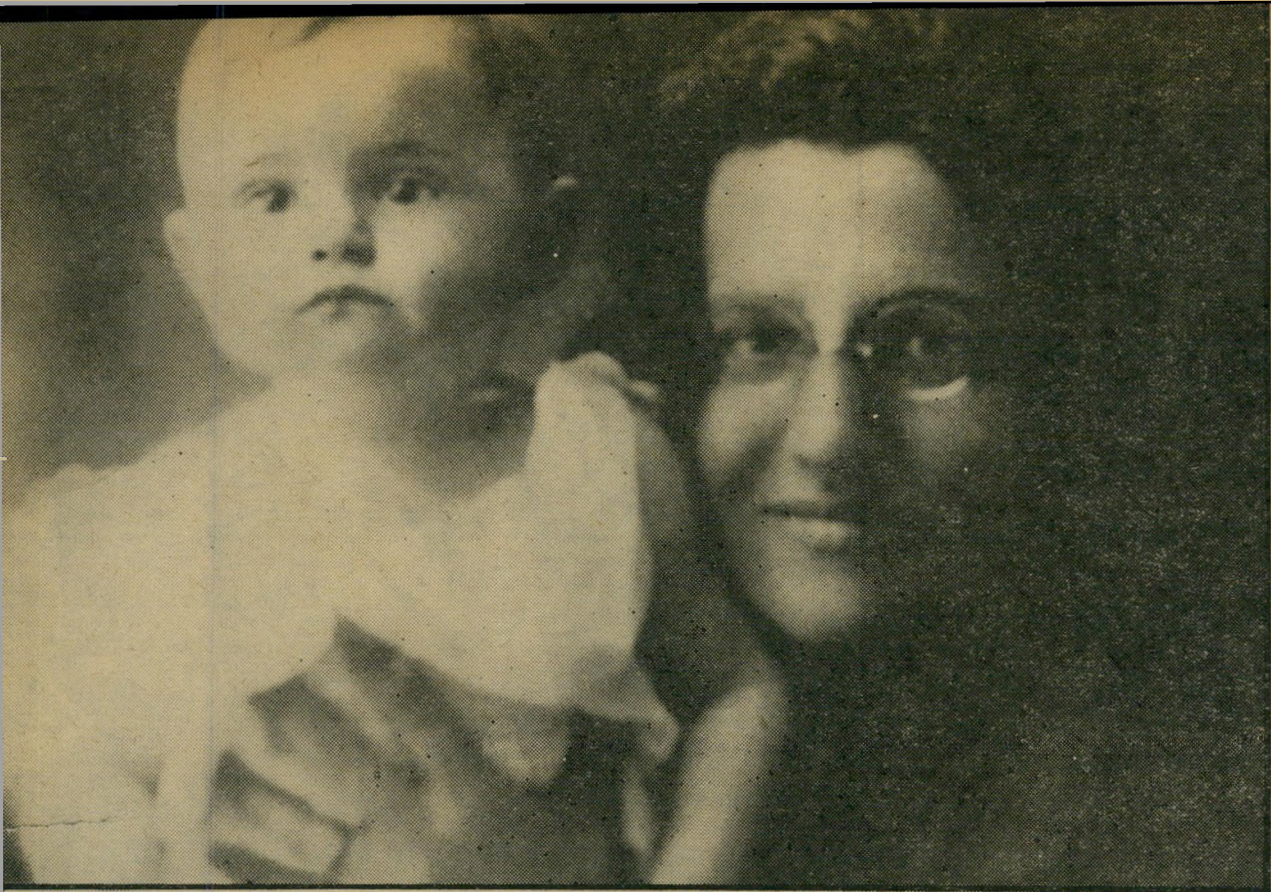
בביקורו האחרון באירופה המחיש את אהבתו לכובעים

מאי דויד גרינברג
דויד בן גוריון,
נסתד של המנהיג

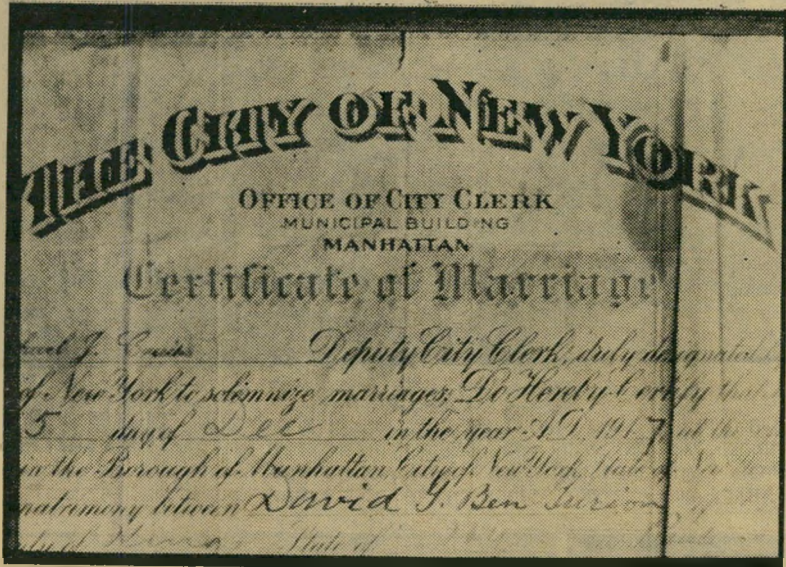
האחר



שראל כעבוד שנים אחדות



תצלום של פולה בן גוריון ובתה גאולה שנתגלה באוסף תשלילים ישן בניו יודק



תעודת הנישואין האזרחיים של דויד ופולה בן גוריון

טוריה ובפוליטיקה. בעוד שאלה שרצו לי טפל באישיות שלו, העבירו את הסרטים במעין תהליך של ייפוי מה שעניין אותי, בבן-גוריון, היה ההתמקדות בעולם ה' זיקנה, המוות והבדידות, אותו חי האיש במויגה עם זכרונותיו. במקביל, הסתקרנתי להדור לעולמו כבעל, כאב, כילד וכנער מאוהב, ואפילו כחולה אצל רופאו. בעבודתי השפיעה עד למאוד, ההירארכיה של בחירת העובדות מחיי, שבהן טיפלתי טיפול לא פוליטי. לא ב-90 אחוז שלו כאדם פוליטי, אלא ב-10 אחוז שלו כאדם פרטי, שגם עליהם הדיעות חלוקות באותה מידה כמו על בן-גוריון הפוליטי. אישיותו היתה מאוד מורכבת, ואפשר להמחיש זאת בבחינת בן-גוריון האב, כפי שהוא משתקף בעיני שתי בנותיו, גאולה ורננה. כל אחת מהן - סביר להניח - מוסרת עובדות כי הוותיק, אבל זה אדם שונה. מקורביו מסרו עובדות סותרות לגבי אותם 10 אחוז של אדם פרטי.

"ההיתה פעם כרב גבר אהבה חזקה יותר..."

כאשר נפטרה אשתו פולה, כתב בן

גוריון הקדשה: "לפולה באהבה, זכרתי לך חסד נעורייך, אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במידבר, בארץ לא זרועה דוד". כי עולם הניגודים של בן-גוריון, היה לאהבה מקום ראשון במעלה. הוא נזקק לביטחון הריגשי, שיאפשר לו להגשים את כל חלוי-מותיו, ואת כל תוכניותיו. כבר בהיותו בן-17, הוא בוחן ניגודים אלה ביומנו, ור כותב: "עוד ילד הייתי כבן שתי-עשרה וכבר אהבתי. זה היה בלומדי איתה יחד בבית-הספר הממשלתי. רבה היתה או אהבי תי כניצני ראשית האביב. במשך העת גדלה האהבה ותלתקה כלהבה. בקיץ שעבר נודע לי כי היא אהבת אותי... נידמה היה לי כי עליתי השמימה. ואז - בא המשבר. התחלתי לפקפק באהבתי. ועודני נער בן שתי-עשרה. האם באמת אני אוהב? הרי ספתי להרגיש רגש אהבה חזק, אולם לא הייתי בטוח את מי אוהב. לפעמים ישבתי לילה שלם במיטתי ובכיתי. גם עתה כשאני בן שבע-עשרה, יש אשר יבריק ברק ה' אהבה בליבי. שביב יתלקח ויתלהט. בייחוד כשאני בורד וזוכר נישכחות. האם התקשה ליבי, כבר בגיל שבע עשרה, והתאבד? מי ימצא חידת הנפש..."

אהובתו של בן-גוריון בפלונסק היתה רחל בית-הלחמי. פרשה זו עוררה התרגי שות גדולה בנפשו. בימי מלחמת-העולם הראשונה, בניוירוק פגש באחות בית חולים בשם פולה מונבו ואותה נשא לאשה. על נישואיו כתב ביומנו: "ביום כ' בר כסלו תרע"ח ה-5 בדצמבר 1917 התחתנתי



דויד גרין הצעיר בפלונסק



בית בן גוריון שצולם בשנות העשרים בירושלים

(המשך בעמוד 40)

למאות נשלחו הזמנות בצירוף הבקשה:

„נא לשמור בסוד מיגאל אלון“

תוכנית אלון

הוא נכנס לאולם, שבו היו מכונסים כ-600 מידידיו, וערך את ההצגה המושלמת של ההפתעה. הידידים נהנו בהזמנה לארוע. שצולם כולו על-ידי אולפני-הסרטה הר-צליה, עבור הטלוויזיה הישראלית, נכתב כי הם מתבקשים לשמור את דבר קיומו של הערב, בסוד מאלון. ואומנם, כולם שמרו על הסוד, ממש כמו בפלמ"ח.

אז התגלה לאלון כי זאב ענר לא מראיין עבור הרדיו, אלא עורך התוכנית, כי אורי סלע ממתין לו על הבמה, וכי ממתניות לו שש שעות ארוכות של פגישה עם קרובי מישפחה וידידים, החל מהתקופה שבה היה נער בכפר-תבור ובראש פינה ועד לתקופה שבה הוא אחד מראשי האור-פויציה.

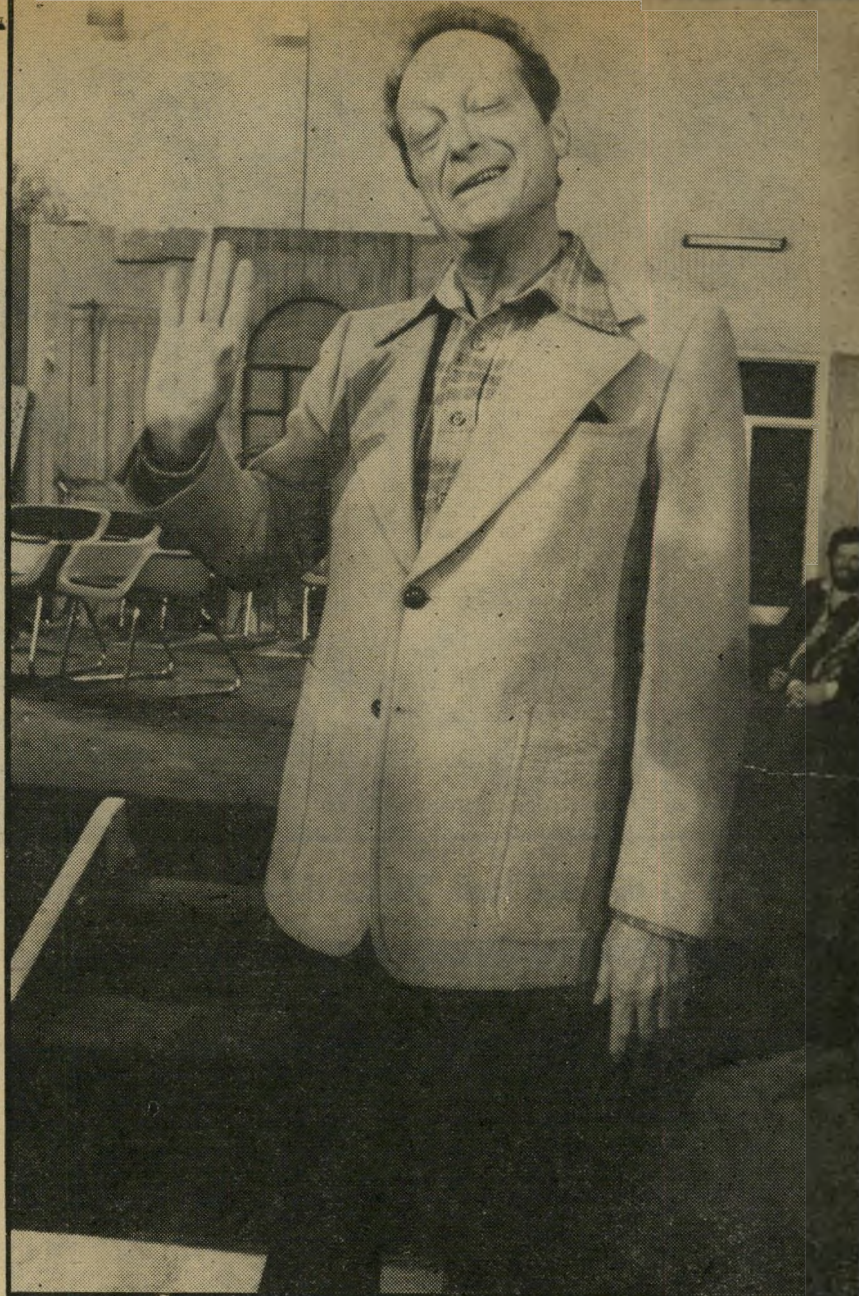
בשורה הראשונה ישבו דמויות מוכרות. גוני קוסונוגי, בתו של אלון, ובעלה. שני קה אלון, אשת בנו של מי שהיה שר העבודה, החינוך והחוק. ידידים ערביים מהגליל, בני מישפחה קרובים ורחוקים, לוחמים מהפלמ"ח, חברים לממשלות שבהן כיהן, ועורריו הרבים מהתקופה שבה היה שר, שעזרו להכין את הערב. אחותו של אלון, דבורה הראל, סיפרה על יגאל, הילד היפה, תכול העיניים, שנפל מעגלה רתומה לסוס משתולל. רחל רוזנברג, אם הבית בכדורי, בית-הספר שבו למד אלון, סיפרה

מיכה גולדמן וזאב ענר ערכו הצגה מושלמת. שבועות אחדים קודם לכן הוזמן ח"כ יגאל אלון לחנוך את בית-העם החדש והמפואר שהוקם בכפר היר-צליה, כפר תבור. אלון לא רצה לסרב לגולדמן, בעיקר כשהאחרון הסביר לו כי מכינים גם שידור לרדיו על בית-העם וכדאי היה לראיין אותו.

ביום הראשון האחרון, בשעת בין-ערי-ביים הגיע אלון לביתו של גולדמן בכפר תבור. שם המתין לו זאב ענר שראיין אותו עבור הרדיו, ברשמי-קול שלא הופעל כלל. סמוך לשעה שש בערב, אמר גולדמן ל-אלון: „גו, עכשיו מוכרחים ללכת לבית-העם.“ „אין לי כוח לחנוך בניינים, זה עניין לנשים, אולי שרות תחתוך את הר-סרט?“ שאל אלון.

כשהגיעה הקבוצה כולה לבית-העם, ראה אלון מאות מכוניות, תופעה שאינה שכיחה בכפר תבור, חונות ליד הבניין. „עשית לי אמבוש“, פנה אל גולדמן „אתה עושה לי תוכנית של חיים שכאלה.“ גולדמן הור-דה באשמה ואז רצה אלון ללכת. אולם היתה זו דווקא אשתו רות, ששיכנעה אותו להיכנס: „כל החברים באו מכל הארץ. אתה לא יכול לאכזב אותם.“

ואכן, אלון החליט לא לאכזב את חבריו.



ההפתעה

יגאל אלון שיחק היטב את תפקיד המופתע, כאשר נכנס לבית-העם ופגש מאות ידידים שהתכנסו כדי לחגוג, אל מול מצלמות הטלוויזיה, את יום הולדתו ה-60. אחרי הערב החליט ראש המועצה-המקומית כפר תבור, מיכה גולדמן, להכין ערב דומה ליעקוב מרידור ממפקדי האצ"ל, „לשם האיוון.“



גוני קוסונוגי, בתו של אלון, זכתה ב- מחיאות כפיים, מצבלי שהופיעה על הבמה, סיפר כי היא עומדת לפתוח חוות סוסים.

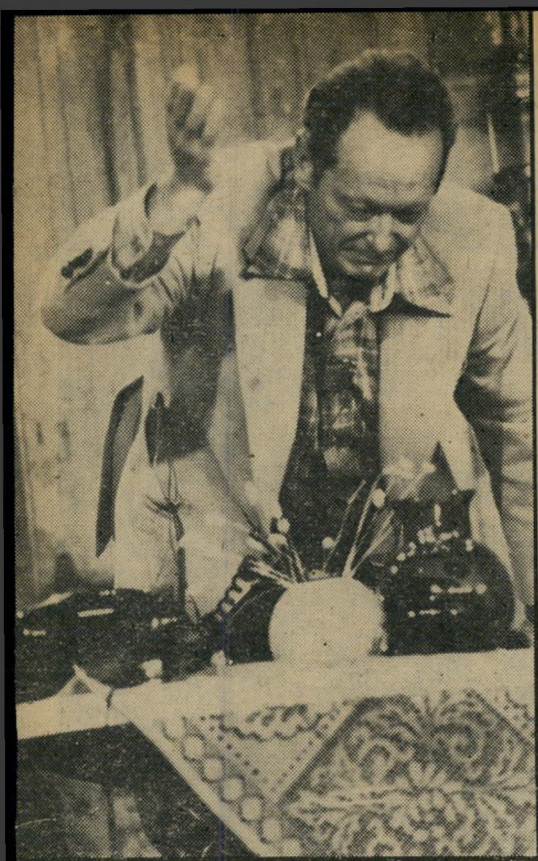
הבת

שנקה אלון, צעירה יפהפיה בעלת שער-פסים, התרגשה במיוחד כאשר שמעה, אולי לרא-שונה, את כל מעללי-הגבורה של אבי בעלה, גיבור הערב.

הכלה

רות אלון, העובדת היום בבית ההארחה של קיבוץ גינוסר, היתה שותפה למזימה שכמעט הצליחה: להפתיע את בעלה במסיבה מצולמת.

האשה



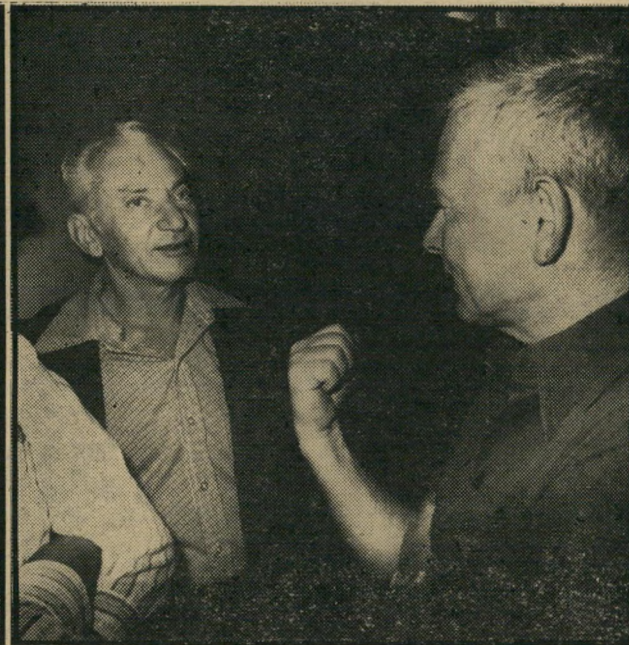
(בית) העם החליט: יגאל אלון יהיה (בששים השנים הבאות) השליט

איך שנא את האחד במאי משום שאהב את מכבי.

משורר הפלמ"ח, חיים גורי, סיפר על עצמו, כיצד לחם, ומשורר אחר של הר פלמ"ח, חיים חפר, קרא מקאמה בה קרא לאלון לחזור לשילטון. יצחק רבין סיפר כיצד ניווט פעם את אלון דרך שדה מוקשים. דויד הכהן, שהיה ללא ספק כוכב הערב, סיפר על פרשת יחסיו עם הבריטים. מבלי שהזכיר כלל את אלון.

אהרון ידלין הגדיר את אלון הפוליטי קאי כ: "לא סיפור הומוריסטי, אלא סיפור עצוב." אך התנבא כי "האלון הזה עוד יגאל את ישראל," וחיים ברילב גילה את תוכנית אלון והסביר אותה על המפה. הנרי קיסינג'ר שוחח בטלפון וזכה בברכות: "האלו הנרי, מסור שלום לננסי."

סמוך לשתיים לפנות בוקר התפורר הכל. אחד מכוכבי הערב, מי שהיה פקוד של אלון בפלמ"ח וכיום מפקד המישמר האזרחי, משרה שאותה סידר לו אלון עוד כאשר היה המערך בשילטון, ניצב מולה כהן, נכנס למכונית השרד המשטרית שלו. קודם לכן, לפני המצלמות, סיפר מולה על אחוות הלוחמים של הפלמ"ח. אחרי שנכנס כהן למכונית פנה אליו חייל, עטוף דובוק, נושא עוזי, וקופא בלילה הגלילי הקר: "אפשר לנסוע איתך עד לכביש?" שאל החייל. "אני לא נוסע. לשום מקום," ענה כהן ולחץ על דוושת הבנוי.



לאחר שקיבל את ההסבר נפגש ברילב עם שימעון אבידן, אחד מראשי ההגנה, וכיום המבקר הפנימי של מערכת הביטחון.

האלוף אברהם ("ברו") אדן, נפגש עם רב-אלוף (חיל), חיים ברילב, גש בהפסקה.

איסטרטגיה גבוהה

הגישה הישירה



שתיים מוותיקות הגליל, משוחחות על הימים, שהיו אפילו לפני הפלמ"ח. מסתירה את פניה רחל רוזנברג, אם הבית של "כדורי", בו למד אלון במחזורו הראשון, שכבשה את ההקלבה בסיפוריה על אלון כילד.

מולה כהן, שאת דיבורו התקשה המנחה אורי סלע להפסיק, התיישב ליד ח"כ אריה (לובת) אליאב, שים את הקהל בסיפור על פגישתו עם אלון על סיפונה של ספינת המעפילים.

לך ולכוכבת להקת אבבא
יכולה להיות הנאה משותפת...



...טלויזיה של נשיונל.

12 זגמים של טלויזיות צבעוניות ושחור לבן
גם אתה יכול להינות מטלויזיה מעולה, בעלת
קליטה טובה ותמונה חדה. אם רק תשמע בקול
אבבא ותרכוש לעצמך
טלויזיה של נשיונל.
המגוון העצום של
טלויזיות צבעוניות
ושחור לבן של נשיונל,
מבטיח לך, כי הבחירה
תהיה קלה.



לדעת להקת אבבא, להקת הפופ המצליחה ביותר
מאז החיפושיות, יש רק טלויזיה ניידת אחת
בעולם כולו המבטיחה תמונה חדה באמת וצליל
עשיר וצלול. נשיונל.

אחרי הכל, כשמסיירים
בכל רחבי העולם
מוכרחים טלויזיה ניידת
שאפשר לסמוך עליה
בכל מקום ובכל מצב...

שמע בקול אבבא... קנה נשיונל.

 **National**

צעד קדימה אל המחר.

National Panasonic and Technics are the brandnames of Matsushita Electric

התנחלות

הקרניים של קרני שומרון

כדאי מאד

היות איריאליסט

בארץ ישראל השלמה

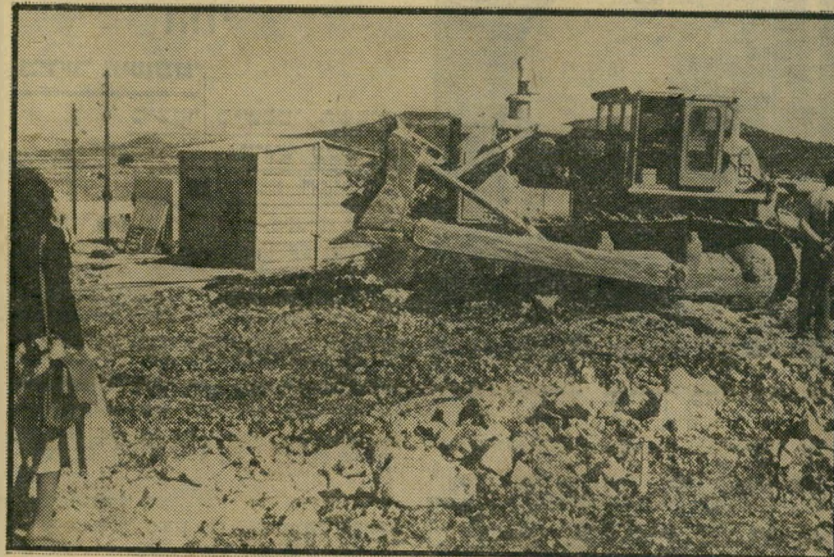
המודעה שפורסמה בעיתונות היתה גדולה ועלחה בכסף רב. במודעה הבולטת הוזמנו חסידי ההתנחלות בארץ-ישראל להצטרף להתנחלות קרני-שומרון, ולסייע בכך למדיניות עיבוי הישובים ביהודה ור בשומרון, שעליה הצהירה באותו שבוע, ממשלת ישראל. המודעה הבטיחה למאה המישפחות, ש- אותן הזמינה להצטרף, חברה דינמית ו- אוריה דתית ורגועה. עשרות אנשים טילפנו באותו שבוע למזכירות קרני-שומרון. הם הוזמנו על-

בית-הספר, ובשעות הלימודים הם חובי- שים כיפה. אחרי הלימודים הם רשאים להסיר אותה. תושבי קרני-שומרון עובדים ברובם ב- תל-אביב, בני-ברק ובפתח-תיקוה, מקו- מות מגוריהם הקודמים. אחד התושבים הוא בעל הצרכניה במקום, המספקת את צרכי התושבים. אחר מנהל את הסופר- מרקט באלון-מורה. חלק מהנשים משמ- שות במקום כמורות וכגננות.

המגמה של קרני שומרון היא לקבל למקום גם מישפחות חילוניות, המוכנות לשמור על ציביון הדתי של המקום. התושבים מתגוררים במיכנים טרומיים. זוג ללא ילדים גר במיכנה בן חדר אחד. זוג עם ילד עד שלושה - בשני חדרים. זוג עם ארבעה עד שמונה ילדים מקבל ארבעה חדרים. חדר המגורים משמש בדרך- כלל גם כחדר-השינה של ההורים ומהווה יחידה אחת ביחד עם המיטבת. ככל המיכ- נים מותקן מזג-אוויר.



יחידות-דיור בקרני-שומרון*
אידיאולוגיה לחוד -



הכשרת קרקע בקרני-שומרון
- עסקים לחוד -

שכר-הדירה המשולם לחברת עמידר, תמורת המגורים במיכנה הטרומי, הוא בסך 500 לירות. לחודש מתיר אחיד, ללא תלות במספר החדרים. גם המי-הלימוד במעון של קרני-שומרון, המחזיק בילדים מ- 7.00 בבוקר ועד ל-2.00 אחר-הצהריים הוא בסך 500 לירות - השליש ממחירו של מעון בתוך גבולות הקו הירוק. אידיאולוגיה ריזוחית. הגרעין הי- ראשון של המתנחלים טוען כי הגיע ל- (המשך בעמוד 40)

ידי מזכיר ההתנחלות, מנחם שטנדלר חוי- בשהכיפה, לבוא לסיור היכרות במקום. כיפה לשעות דיום. ההתנחלות שר- כנת בין קלקיליה לשכם, קילומטרים את- דים לפני התנחלות אלון-מורה. במקום שוהות כרגע כמאה מישפחות, ובהן מיש- פחות המטופלות בשמונה ילדים, ושלוש רווקות. גם זוג קשיש נמצא במקום. בני- הזוג הקשישים עוסקים בייצור תוויות לבגדים.

בין מאת המישפחות הדתיות, השולחות את ילדיהן לבית-הספר הממלכתי-דתי הי- נמצא במקום, נמצאת גם מישפחה חילונית אחת מערד. ילדי המישפחה הולכים ל-

* מלפנים, בתצלום: -כתבת העולם הזה שרית ישי.

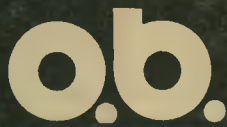
אפשרו...

...לשחות אתו... לרקוד אתו... להתעמל אתו... לרכב אתו... לשחק אתו... לרוץ אתו... לרחוץ אתו... לטייל אתו... לבלות אתו... וגם...

...לזכות בפרסים!

השתתפי

במבצע הפרסים הגדול של טמפוני או-בה



ואת עשויה לזכות באחד מ-111 הפרסים יקרי הערך:

פרס ראשון:

חופשת שבוע ברודוס

באביב - כולל טיסה!

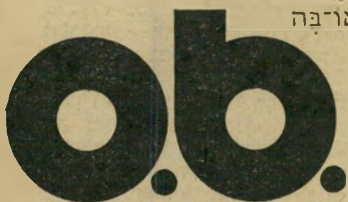
<p>10 בגדיים אפנתיים</p> <p>דייה</p>		<p>10 חולצות אפנתיות</p> <p>פמלה</p>
<p>10 מערכות למיטה (2 ציפות וסדין גדול)</p> <p>מואני</p> <p>כלי מיטה ללא גיהוץ</p>	<p>10 בקבוקי בושם איב סאן לורין</p> <p>YVES SAINT LAURENT</p>	<p>10 זוגות נעליים אפנתיות</p> <p>מרנו Merano</p>
	<p>20 אריזות שי Body Lotion + 2 סבונים</p> <p>fenjal</p>	
<p>20 אריזות שי (בושם מיני ספריי + 2 סבונים)</p> <p>YARDLEY</p>	<p>20 אריזות שי (סבון, מי קולון וטאלק)</p> <p>Maja</p> <p>מאחא</p>	

כל שעליך לעשות - גזרי:

4 מכסים של קופסאות 10 טמפוני או-בה או 2 מכסים של קופסאות 40 טמפוני או-בה או מכסה אחד של קופסאות 80 טמפוני או-בה ושלחי אל: מבצע או-בה, ת.ד. 2115, חיפה בציון: שמך, כתובתך ויגלך. המעטפות שתענה עד ה-25.12.78 תשתפנה בהגרלה שתערך בפקוח רואה חשבון.

אפשר לשלוח יותר ממעטפה אחת!

עובדי החברה אינם רשאים להשתתף במבצע



הטמפון הקטן שכבש את העולם.

(המשך מעמוד 35)

עם פולה מונבו, החתונה שלנו התקיימה בעיריה שבניירורק על-ידי פקדי ראש העיר... בגלל החתונה אחרתי ברבע שעה לישיבה של פועלי ציון. החברים השתוממו על האיחור. הסברתי להם: איחורתי כי זה עכשיו התחנתה..."

"יחד, זרוע בורונ, שפה לשפה, לב לב, כמיטת העלומים שדך שהיתה כליך קדושה לך..."

תיאור לקוני זה של נישואי ביומנו, אינו עומד ביחס כלשהו לתחושותיו לפולה. מיד אחרי גיוסו לגדוד העברי, הוא מתחיל להציף אותה במכתבים נרגשים. ב-6 באוגוסט 1918, כתב לה בניגוריון: "פולה יקרה! עשית לי תעלול יפה - שנתקעת יותר מדי עמוק בלבי, במעמקי המעמקים של הווייתי, וכלום זוהי אשמתי כשאני רוצה להחזיק אותך לא רק בלבי, אלא גם בזרועותי ובחיקי; כשאני רוצה



בינו ולא בקוּשטא: מקובל לפרסם תצלום זה כתצלום של בניגוריון בתקופת לימודיו בקוּשטא. אך הבמאי דוד גרינברג מצא את הנגטיב של התצלום בארכיון התצלומים של הצלם מימי ראשית הישוב. הוא הוא אליהו סוסקין, בירו.

להסתכל לא רק בתמונתך, אלא בכ עצמך, לחבק אותך וללחוץ אותך ללבי ולנשק אותך, לנשק באהבה העצורה והתנוקה כליך הרבה זמן..."

כימעט שנה נמצא כבר עם חיילי הגדוד העברי בארץ, הוא כותב לפולה, מיו ב-15 באפריל 1919: "הזוכרת את הרגעים הי ספורים בבוקר, כשהייתי בא אצלך, תוך העבודה שביכתה לי, וכמה פעמים מצאתי אותך שנה אחרי לילית-עבודה נטילי-שינה ועורתי אותך בנשיקותי ובהיבוק זרועותיך החשופות, ועיניך התחננו שר אישאר עוד קצת, ויותר מעניין צעק ליבי: הישאר, הישאר, ושינו ספרנו את הרגעים הספורים, שחלפי כה מהר, וכמה שימחה ואושר אצלו לנו. פוליה יקרה, כמה הייתי נותן עכשיו בעד רגע כזה, בעד שניה אחת, בעד מבט חטוף אחד! שוב, כנער קטן, כנער שוטה, מרגיש אני כאילו מאז-הב אני כך בפעם הראשונה, ואני מחפש שיפתותיך, זרועותיך ואני רוצה ללחוץ אותך אלי, לחבק אותך בידיים לוחשות, לעמוד על-ידי מיטתך, לרכון אליך, לדבוק בך ולהתמכר לזרועותיך ולשכוח הכל מלבדך. כמו או להיות מאושר מאהבתך הקרובה. יחד, זרוע בורונ, שפה לשפה, לב לב, כמיטת-העלומים שלך שהיתה כליך קדושה לי..."

בניגוריון, במכתביו לפולה, מוכיר הרי בה מאד צילומים, ולא מצאנו את כל התצלומים עליהם כתב. מצאתי על חלק מהתצלומים שהיו, כתובת של סטודיו ל-צילום בניירורק. החלטתי לפנות אליהם, ולמרבית הפליאה, הגיעה משם תשובה

• דויד ופולה בניגוריון מעודם לא נישאו אי נישואים דתיים.

במדינה

מים בערבות של 5000 ל"י. **רצח ככוונה תחילה:** בפני הרכב שבראשו השופט בנימין כהן, וחבריו ה שופטים אליהו וינוגרד ומשה טלגם. הנאשם: עבד סלום, צעיר מוסלמי מ יפו, מיוצג על-ידי מאיר זיו.

התובעת: דבורה ברלינגר. סלום נאשם ברצח אחותו הצעירה כומה. היא היתה מפגרת במובן גופני ופשי. ומשהתגלה לאחיה כי היא נמצאת בחודש החמישי להריונה, לקחה לרופא גינקולוג. זה העיד כי הסביר שמאוחר לעשות הפ לה. לדברי התביעה חנק עבד את אחותו במו ידיו וקבר אותה בבור בבית-הקבר רות המוסלמי ביפו. לדברי הנאשם, ש העיד כעד הגנה ראשון, הוא כלל לא תיכ נן לרצחה. כל כוונתו היתה להפחידה כדי שתפיל. ואולם משהחלה מתחצפת ומק ללה, היכה אותה, ופיתאום הרגיש כי הפסיקה לנשום.

רצח ככוונה תחילה: בפני הרכב שבראשו השופט דב ליון, וחבריו השופ טים ישראל גלעדי ונחמיה בר. הנאשמים:

• ישראל גרון (בן 35), בעל משחטה מרחובות, מיוצג על-ידי נתן קנת.

• צבאח חסון אברעמרה (בן 26), בדואי מבאר-שבע ועובד במשחטה של גרון, מיוצג על-ידי משה אהרון.

• חליל איברהים אברעמאר (בן 23), בדואי מבאר-שבע, מיוצג על-ידי אהוד שלישי.

• עלי עיד אברעמרה (בן 26) תושב עזה ועובד במשחטה. מיוצג על-ידי אבר הם ברקת.

התובעת: עדנה ארבל.

במישפט קשה ומורכב זה נאשם בעל המשחטה היהודי גרון, כי יחד עם צבאח תיכנן שכירתו של ערבי בשם עבד אל-מוזעים, כדי שירצח את בעל המוסך מ

(המשך מעמוד 39) מקום מטעמים אידיאולוגיים, אך אידיאר לוגיה לחוד ועסקים לחוד. בירור קצר עם כמה חברים במקום מעלה כי משתלם מאוד להיות אידיאליסט על חשבון ארץ-ישראל השלמה.

כימעט כל מתנחלי קרני-שומרון מחזיקים בדיעות בתל-אביב, בבני-ברק, בפתח-תיקוה ובמקומות אחרים בארץ. איש מהם, ללא יוצא מהכלל, לא מכר את ביתו. כולם משכירים את הבית, חלקם בדולר רים, בעודם משלמים תמורת מגוריהם בקרני-שומרון 500 לירות לחודש.

שושי הגנת, שבעלה הוא מנהל הסר פרמרקט, הגיבה בתדהמה כשנשאלה אם מכרה את ביתה שבעיר: "אני יודעת מה יהיה מחיר? אמרה, וסיפרה כי שכר הדירה, שהיא ובעלה מקבלים עבור הדיר רה בבני-ברק, דיו כדי לפרנס מישפחה במקום כמו קרני-שומרון. אך בני-הזוג עובדים שניהם, ומקבלים שתי משכורות, נוסף על שכר-הדירה. בקרוב הם עומדים לעבור בידוד עם שאר חברי ההתנחלות למיבנים של קבע. טרקטוריסט ישראלי ופועלים ערביים מקלקילה כבר מכשירים עבורם את הקרקע. את מיבניהקבע ירכי שו בתשלומים נוחים, ובמשכנתא גבוהה ולטווח רחוק.

בקרני-שומרון עומדים להקים בקרוב ארבעה מיפעליתעשייה, רשימת בעלי-המיפעלים העומדים בתור כדי לקבל זכ יון להקים את מיפעלם בהתנחלות. ארר כה - ולא מטעמים אידיאולוגיים בלבד. המרחק בין תל-אביב לקרני-שומרון הוא 50 דקות נסיעה. כיום כימעט בלתי-אפשרי למצוא מקומות למיבניתעשייה במרכז הארץ. גם מחירי המגרשים המוצעים למיבניתעשייה מרקיעים שחקים. בקרני-שומרון ינתן לבנות מיפעליתעשייה במ חירים אפסיים, ובתשלומים, ומאחר וה מקום קרוב יותר מכל איזור-פיתוח אחר למרכז הארץ, רבים עליו הקופצים.

בינתיים גדלה והולכת רשימת המישפ חות הגרשמות להתנחלות קרני-שומרון. מזכיר ההתנחלות מודה כי לא כולם באים למקום מטעמים אידיאולוגיים. ועדת-הקב לה שתקבל את המישפחות המצטרפות, אחרי מיון קפדני, לא תשים את הדגש על אידיאולוגיה, ואילו בקרב האוכלוסייה נפוץ לאחרונה מונח חדש, על מישקל המור נח האמריקאי: Business with Pleasure.

המונח הוא:

Business with Settlement.

הווי

בידור מישפטי

מיצעד מישפטי השבוע

מוגש כשירות

דתיכונים, המושבת

מיסדרונות בתי-המישפט מלאים בימים אלה תיכונים מאונס. רובם סובבים סחור סחור ומחפשים מישפט מעניין.

חלק מהם מגיעים בסופו של דבר אל מיב חר מישפטי השבוע, אבל חלק נתקע ב מישפטים משעממים וחסרי-השיבות. לשם עזרה לחזקים בדרכי המישפט אנו מגי שים בזה סקירה של מיבחר המשפטים הנערכים השבוע בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

אינוס קבוצתי: בפני השופט אהרון אולסקר.

הנאשמים:

• גבריאל חשש (בן 25), מנהל עבודה במיפעל מתכת. מיוצג על-ידי אברהם אורן.

• מאיר פדל (בן 24), סוכן גלידה. מיוצג על-ידי צבי לידסקי.

• אריה האב (בן 20), פועל מתכת. מיוצג על-ידי אסתר דורון.

• צדוק ברציון, שוטר לשעבר, מיוצג על-ידי עוררדין שטר.

התובעת: דורה פלפל.

בקשה שהגישה התביעה להחזיק את הנאשמים במעצר עד לסיום המישפט, טענו הסניגורים כי לא היה כל משפט, אינוס. כי הנערות שהשתתפו במין הק בוצתי הן אומנם קטינות, אולם בעלות נסיון מיני מגוון ועשיר. כי הן רגילות במין פרוע ואורגיות, ולא התנגדו כלל. אי לכך ביקשו מהשופטים לא להחזיק את מרשיהם במעצר, אלא לשחררם. ה שופט נעתר להם ושיחרר את כל הנאש



השופט בנימין כהן רצה אחות צעירה

רחובות, מאיר אולאי, לדברי התביעה שילם גרון לרוצה השכיר 15,000 ל"י. הסיבה לרצח היתה סחיטות שחטס הקורר בן את גרון וצבאח. מאז חודש מאי 1978, טוענת התביעה, נהג אולאי לסחוט סכר מים גדולים מצבאח, בהשתמשו, בין היתר, בעובדה שצבאח נהג לקיים בקביעות יח סים עם אשת מעבידו, גרון.

הבדואים פיתו את הקורבן לבוא עימם, הבטיחם לו פגישה עם סוחר חשיש. הם תיאמו את מעשיהם. חברו מקום לר צח, וב-16 במאי 1978 חילו הבדואים לקורבו, והביאוהו למקום הרצח. שם הת נפלו עליו ודקרוהו באולרים מתקפלים. משיניה לברות, פצוץ ווב דם, ירה בו הרוצח השכיר שתי יריות מטווח. אחר כך נטלו את הגופה, הכניסוה למכוניתו של הקורבן, שפכו עליה בנוזל הציתוה. במעשה הרצח הממשי לא השתתף גרין כלל. הוא היה רחוק משם, בביתו. אולם לדברי התביעה הוא אשר שכר את ה רוצח ושילם לו, וכן עזר בפרטי התיכונן.

הסידרה הטלוויזיונית המותחת ביותר מתנהלת מאחורי המצלמה הקרב על אלי

קה, שאותה שיפצה ושהפכה ארמון ממש, משמשת כאחד ממוקדי הבידור והמיפגש לירושלמים ובעיקר לעובדי הטלוויזיה.

גורל,

הטיול לרומניה



פני חודשים אחדים פגשה דינה את אלי שאלתיאל, אדם פגוע דמות מוכרת היטב בירושלים. קיסמו של אלי אינו דווקא בחיצוניותו. אולם ההיסטוריון הצעיר, החוטא לעיתים בכתבת ביקורת למוספים הסיפורתיים, הקסים את דינה, כפי שהקסים מאוחר יותר את כרמית, בן אישיותו. העובדה שאלי הוא אלמן, (אשתו נפטרה לפני ארבע שנים) ואב לבן, אורי בן 8, שאותו הוא מגדל בעצמו, רק הוסיפה, לגבי דינה, לקיסמו של אלי. "בן עיקר אהבתי את אורי, ואת היחס של אלי לאורי", סיפרה דינה. "אורי הוא ילד מקסים והצורה שבה מטפל אלי באורי נהר דרת". גם כרמית מציינת את היחס בין האב לבנו: "אלי מטפל באורי כמו אבא ואמא גם יחד."

הרומן בין דינה לאלי התפרסם במהירות. הם נראו בכל מקום ביחד, לעיתים עם אורי ולעיתים בלעדיו. דינה נראתה פורחת ומאושרת. והיה ברור לה וכל ידידיה כי החתונה קרבה. כאשר יצאה דינה, לפני שבועות ספורים, לטיול קצר ברומניה, הביא אותה אלי לנמל התעופה, והשניים נפרדו כוזג אוהבים. יום אחרי שחזרה דינה מרומניה, לקח אותה אלי לשיחה. באותה שיחה סיפר לה על מה שהתרחש בזמן היעדרה מן הארץ.

בזמן זה התרחש הרבה. כשהיתה דינה

היה עונה על הטלפון, היה מקלל אותו קול נשי בשפת הרחוב, עורך השוואות בין דינה לבין כרמית, ומציע לו להסיק את המסקנה מהשוואה ולחזור אל דינה. אך השיחות שהגיעו לביתה של כרמית היו גסות עוד יותר, וכרמית כונתה בהם בשמות גנאי והואשמה ב"גניבתו של אלי". כמובן — אלי וכרמית אינם חושדים ידידותיה. החושבות כי הן נוקמות את נקמתה של חברתן. באחת השיחות, בת אמצע הלילה, הזדהתה המדברת. היתה זו ורד ברמן, ששאלה את אלי: "כיצד יכולת לעשות את זה? הלא דינה היא פי אלף יותר בן אדם ויותר חתיכה מכרמית. תר"א שערך תצטרע על כך."



עוזרת-הפקה כהנוביץ וברמן "היא לקחה אותו ממנה"

במוצאי השבת האחרונה שאלו עצמם רבבות צופי הטלוויזיה אותה השאלה: "מה קרה לכרמית גיא?" כרמית, הידועה ככחת הקרייניות הטובות בטלוויזיה, קראה את מהדורת מבט כי כרמית מתחילה וכושלת. היא התבלבלה. חזרה על עצמה ולא היתה יכולה להסתיר את מבוכתה.

כרמית עצמה הסבירה אחר-כך, כי ה"מכשיר המקרין את הטקסט מול פני ה"קרין היה מקולקל וזו הסיבה לקריאתה הגרועה. אולם לא היה אדם בטלוויזיה, שלא הגיב על כך: "הפרשה עם דינה כהנוביץ גרמה לכרמית להיות מתוחה ונרגשת".

פרשת המשולש הגניחתי שהייתה הפעם

בטלוויזיה, פרשת כרמית גיא, דינה כהנוביץ ואלי שאלתיאל, היא הנושא היחיד די שמדברים עליו היום בכינויין ה"טלוויזיה ובבתי-הקפה של ירושלים. הידיעה על נישואיה הצפויים של כרמית, לצעיר ירושלמי בשם אלי שאלתיאל (העולם הזה 2151), היכתה בתדהמה כל מי שמכיר את כרמית, ועוד יותר, את מי שמכיר את דינה כהנוביץ. עוזרת תחקיר בתכנית עלי כותרת. כיוון שמי שהכיר את דינה ידע, כי היא החברה של אלי שאלתיאל, והיו גם שסיפרו כי שמעו ממנה, שהיא ואלי עומי דים להינשא.

בטלוויזיה נוצרו שני מחנות: בי ראשותיו של המחנה הראשון עומדות ידי דותיה של דינה, בעיקר המפיקה בפועל של עלי כותרת ורד ברמן והקריינית שרי רוז, שהיא טענה וידידה טובה של דינה, אשר טענה כי כרמית חטפה את אלי "בצורה גיבונית", מידיה של דינה. ואילו בראשותו של המחנה האחר, עומדת הקריינית דליה מזור, אשר טענה כי: "איש לא חטף אף אחד. אלי גמר זמן עם דינה, הכיר את כרמית, השניים אוהבים ומאושרים".

עד כאן הסיפור הוא מעשיה רכילותיות שרבים כמותה בכל תחנה. אולם הוא קיבל ממדים מגופפים, כאשר אל ביתו של אלי, ומאוחר יותר גם אל ביתה של כרמית, החלו להגיע בשעות הקטנות של הלילה שיחות טלפוניות, שבעליהן לא טרחו ברוב המיקרים להודות. כשאלו

כאשר, לפני 15 חודשים, נכנס עמנואל אל שפר לכהונה מאמן נבחרת הכדורגל של ישראל הצהיר, כי מטרתו הראשונה במעלה, היא להביא לכך שהנבחרת תשחק כדורגל תחפטי ותתוח. "לא איכפת לי אם נפסיד 3:2, או 4:3, אך העיקר ש"נשחק טוב ונחזיר את הקהל למיגרשים ונגרום לכך שהנבחרת תהיה מקור משי כה לאהדי הכדורגל כמו לפני שנים רבות."

שפר אומנם אמר, אבל במציאות עשה את ההוא סיגל לניבחרת ישראל סיגנון מישחק הגנתי המבוסס על הפת"ת עת היריב בגיחות פתע ובמקום להביא את הקהל חזרה למשחקי הנבחרת, ה"ר חיק את המעט, שעוד שמר אמונים לניבחרת הלאומית.

כך קרה, שעם סיומו של המישחק הבינלאומי בין נבחרות ישראל ובלגיה, לא היה כעצם הניצחון הישראלי 0:1, כדי להרשים את אוהדי הכדורגל שבאו לאיצטדיון בלומפילד ורבים מהם ליוו בו שריקות בוז את המאמן הלאומי ושחקניו. הם לא הגיבו כפי שהגיבו, ביגלל התוצאה. שהיתה מחמיאה כשלעצמה, אלא ביגלל התוצאה העלובה בה חזר.

המאמן שפר, הידוע במיזוג החם, לא יכול לעכל את תגובת הקהל כלפיו וב"שידור חי ברדיו אמר: "ביגלל הקהל השוביניסטי הזה אני שוקל אפשרות להפ"סיק לאמן כדורגל, בגילי איני מוכן ש"יצעקו לעברי: בן זונה". שפר הגיב כפי שהגיב, אבל מסקנות לא הפיק, והוא ממשיך להדריך את הנבחרת על פי דרך כתי, כאשר השאלה הגדולה היא — עד מתי יצליח הוולך שולל את קברניטי ההתאחדות לכדורגל בישראל?

חלון ראווה. כאשר מונה עמנואל שפר לתפקיד המאמן הלאומי, התחייב שלא לע"סוק במיפעל להלבושה שבבעלותו ולהתמסר אך ורק לאימון הנבחרת. אולם במציאות פני הדברים שונים. שפר עסוק ימים ולי לות במיפעלו המצליח ואל הדרכת הניבחרת מתמייחס כאל האטורה. ראשי ה"התאחדות לכדורגל השלימו עם המצב שנוצר. המאמן שפר הבטיח עם כניסתו לתפקיד המאמן הלאומי, כי בכל מיקרה שבו לא יהיו הבדלי איכות גדולים בין שחקן ותיק לשחקן צעיר, יעדיף את ה"צעיר, אולם למרות זאת, הוא מציב בהר"כב הבכיר של הנבחרת את קפטן הפור על כפ"רסבא (מקום מגוריו של המאמן) יצחק שום, אשר לדעת רבים נגמר לו הסוס וצעירים טובים ממנו יושבים על הספסל.

שפר הבטיח עם כניסתו לתפקיד, כדורגל תחפטי, והוא החזיר בניבחרת שיטה הגנתית. כמ"כ הבטיח כי יעבוד לאורך זמן עם צוות שחקנים מצומצם ופחות את יותר קבוע, אך ב"15 חודשים עבודתו הפך את הנבחרת הלאומית לשחקנית רכבת. שחקן בא ואחר הולך וחוזר חלילה. עש"רות שחקנים התאמנו כבר במדי הנבחרת מאז ה"1 בספטמבר 1977.

נוסף לכל האמור, לא מצא גם המאמן הלאומי, שפה משותפת עם עסקני ההת"אחדות לכדורגל. כאשר הוחלט על מינוי מנהל לניבחרת (אברהם בנדורי) הוא הת"נגד לכך ואיים להתפטר ובמקום זאת החזיר לתפקיד המנהל את עובד ההתאחדות, יוסף דגן, אשר שגה קודם לכן הפסיק את עבודתו בניבחרת ביגלל... שפר, המאמן טוען, שבשחקנים בהתאחדות לכדורגל מחכים לכשלונו, למרות שאלה מתערימים בעבודתו פחות מאשר בעבודת כל המאמן הלאומי אחר בעבר. שפר מנצל כל הזדמנות כדי לנחש את מרבית מאמני הכדורגל בישראל וטוען, שהמאמנים ב"קבוצות אינם יודעים כיצד לעבוד עם שחקנים. שפר מחזיר אווירה רעה ב"כדורגל הישראלי.

ב"15 חודשי עבודתו עם הנבחרת הלאומית הספיק עמנואל שפר לעשות כ"י כך הרבה דברים רעים לכדורגל הישראלי, אך לא מעשה טוב אחד. לא בכדי יש הטוענים, כי למרות שלכדורגל הישראלי יש כיום מיבחר של שחקנים ישרוניים ומציטיניים, עלולה ניבחרת

שררנית גיא

"לא נכון!"

בחוץ-לארץ ניפגשו כרמית ואלי אצל ידידיים. כעבור יומיים החליטו להתחתן. "אלי אמר לי שהוא סיים את הפרשה עם דינה עוד לפני שהכרנו", טענת כרמית, "ואני מאמינה לו. אבל לי על דינה, היא ילדה נחמדה, שאולי השלתה את עצמה, אבל מה אשמים אלי ואני? אנחנו נתחתן על אפס ועל חמתם של כולם. אני לא יודעת בדיוק מתי, את זה אלי יחליט."

דינה עצמה לא הסכימה להמייחס לפר"שה ואילו אלי אמר: "אני לא רוצה להר"סיף על זה מילה."

בעוד רבנים מאשימים את כרמית בהת"גשאות ובגינונים של כוכבת, דינה היא אחת הדמויות האהודות בירושלים. כ"שהייתה דינה תלמידה בבצלאל זכרו אותה רבים כצעירה מינאטורית ומלאה. אולם ל"דינה קרה מה שקרה לברוונז המכוער. ב"משך השנים היא אומנם לא גבהה, אך רותה מאוד והיום היא אשה חטובה, מושכת ושופעת נשיות. רבים מוקסמים מאי"שיותה. דינה היא צעירה מלאת מרץ, המוקפת תמיד בידידים וידידות רבים. די"רתה במרכז ירושלים, חורבה ערבית עתי"הפסד 2:0 לניבחרת אורגוואי בפתיחת מישחקי הגביע העולמי, איבד שפר את עשתונותיו ואיפשר לשני ה"שניים" מרדכי שפיגלר וג'ורא שפיגלר להנהיג את ה"ניבחרת בשני מישחקי התיקו נגד שבדיה ואיטליה (1:1 ו-0:0). על פי הבנתם, כשהוא קוצר בסופו של דבר את פרי ההישגים, אב"ל גם אם לשפר היה חלק ניכר בהישגי הנבחרת ב"1970, אין להתעלם מכך שמאז ועד 1977, לא תרם דבר ממשי לכדורגל ולא הדביק את התקדמותו של הכדורגל העולמי. יתרה מזאת — אחרי שסיים ב"1970 את תפקידו כמאמן לאומי,

ישראל לעמוד בפני שוקת שבורה עם סיום עבודתו של עמנואל שפר. המאמן הוא אומנם איש עסקים ממולח ומצליח אך אינו מאמן כדורגל המתאים להנהיג את חלון הראווה של הכדורגל הישראלי. "שני" מפעם לפעם, כאשר מקשים על עמנואל שפר ומציגים בפניו שאלות מביכות, הוא מעלה על נס את הישגיו במישחקי הגביע העולמי במכסיקו 1970. האם הוא ראשי לנוח על זרי ה"דפנה? העובדות שונות בתכלית. ראשית, אין איש שינסה להתכחש להישגי 1970, אבל יודעי דבר מספרים ב"1978, כי לאחר

חתם על הסכם אימון עם קבוצת בית"ר ירושלים, אך אחרי כמה חודשי עבודה, שבהם נכשל בצורה בולטת, סיים את תפקידו. מאז לא אימן שפר קבוצה כלשהי וכאשר מעיפים מבט לעבר תקופות עבודתו השונות, פי כמה על הישגיו האפסיים. למרות כל האמור, מתנהג עמנואל שפר לפחות כמי שהמציא את הכדורגל. הוא פוסל בליגולוג עמיתים למיקצוע, מבטל עסקנים המשקיעים את זמנם ומירצם לטור"בת ענף הכדורגל וחוזר על הפזמון ה"קבוע: "נתנו לי לעבוד בשקט..."

(המשך מעמוד 31)

עם איסור שבא במיוחד לתל-אביב. נסענו לרחובות וסרנו שם לבית-קפה. אנו ורעי יונתני. איסור בא. ערב ונשיתו החטופה לחו"ל, להציע תגובה לשיטנתם המשותפת של "למרחב" ו"הבוקר". המגוללת על מפא"י נסיונות להתקשר עם היטלר בימי מלחמת-העולם לשם הצלת היישוב מי פלישה.

יום ראשון, 10.7.55

איסור שחזר מחו"ל בא לפי בקשתי, דיווח על הרפתקאותיו בפאריס, ונמלכתי בו כדת מה ייעשה בהבוקר, שפירסם היום את אשר גנז ביום ו' / אכן במהדורה מקר צרת ומאופקת — לא פגע בשירות (הברי שחזר הכללי) כשלעצמו אבל התריע על היות מכשיר ממלכתי זה משועבד כליל לתעלולי מפא"י.

טלפנתי אחר-כך לעורך דבר כיצד להי גיב ובהצוה. לאחר שחזר איסור לתל-אביב והשתתף בעריכת הפרשה, קרא (חיים) שורר באוזני טלפוניית את הנוסח שחיבר.

יום שני, 3.10.55

איסור, שחזר אתמול מנסיעתו לארגנטינה — שם נודמן בדיוק בשעת המהפכה הגדולה של מיגור פרוץ — בא לשוחח בעניין מיוחד שבמיוחד. נקודת המוצא הוא אותו שר שהגיע מושינגטון: "אנו מתפלאים לשתיתכם" — לעת כזו. אמרתו מקור הגיעתנו ידיעה ערב התי-קפתנו על האיי.ו.ס. כי נאצר התכוון לי-התקף את ישראל. אבל עלה בידי בייוד להניאו מביצוע זממו. שואל איסור: "לשם מה מוסרים לנו דברים אלה ממקור כה פנימי וכה מוסמך במנגנון השילטון של ארצות-הברית? בשום פנים לא סתם כספי פור מעניין."

הוא מסיק כי כוונתם לרמוז לנו כי לדידם ידינו חופשיות ותבוא עלינו ברכה אם נפעל נועזות. ושוב הוא שואל: "מדוע לא נופו בנו אף במלה אחת על הארץ יונס? לא מפני שביצע זה היה מוצדק מבחינה מוסרית, אלא משום שהיה רצוי לארצות-הברית מהצד המדיני. ומשום מה? משום שכבר אז היתה ידועה לארצות-הברית המתקת הסוד בין נאצר לבין הרור סים ולכן שמחו לעשיית שפטים בו."

עכשיו ברור לאיסור כי ארצות-הברית מעוניינת במיגורו של נאצר ובחורבן מישר טרו. אבל לעת עתה אינה מעזה לנקוט כנגדו באמצעים שנקטה בהפלת ממשלתו השמאלנית של ג'קוב ארבונו ב-1954 (בגואטמלה וב) הפלת ממשלתו השמאלנית של מוחמד מיוצאק ב-1953 (בפרס — ואפשר אין אמצעים כאלה ברשותה לגבי מצריים. ולכן כדאי לה שמלאכתה תעשה בידי ישראל. אמנם אין לנו לעצמנו כל עניין לשמש שבט מוסר ארצות-הברית כלפי מצריים. אבל יש לנו חשבון שלנו עם נאצר ודווקא אם נמהר לסלקו יתבלט יותר האופי העצמאי של פעולתנו — נקודה זו נשארה בלתי מוסבחת.

קיצורו של דבר, איסור מציע, בכל חומר הרצינות ובכל כוח המחץ שהוא מסוגל להם במאמץ של שיכנוע, לבצע עכשיו את תוכנית כיבוש הרצועה. לשעבר, כשי דרשו זאת בן-גוריון ודיין, הוא היה בעצה אחת עימדי נגד המיבצע. הנימוקים היו שניים — חששנו בצדק לתגובת מועצת-הביטחון והמצצמות — הפעלת ההצהרת המשולשת וכ' — ולא ידענו מה נעשה בפליטים — יותר נכון ידענו כי זו תהיה פורענות אשר לא נגמור בה.

כיום נשתנה המצב וצפו גורמים חדשים המכריעים לטובה. עת לעשות. ראשית, גילוי הנפט בקירבת הרצועה. אסור להפ קיר נכס זה לסכנת התקפה וחורבן, הגנתי מחייבת השתלטות על הרצועה. כל שכן אם גם בה ייתכנו מקורות של נפט. שיקול זה בלבד די. להכריע כנגד פורענות הפליטים. שנית, בגידת מצריים ב- מערב. עובדה זו מחסלת את סכנת התי-ערבות המוויינת של המצצמות נגדנו. אבל אם יוחלט לפעול יש לפעול מייד, יען כל יום יקר. אם לא נגודו את הברזל בעודו חם — זאת אומרת, אם לא נהלום בנאצר כל עוד ההתממרות עליו ברחבי דעת-הקהל המערבית בשיאה — יש להי שוש כי נחמיק את השעה; עלול להתחיל תהליך של התפיסות, שסימניו הראשוני נים מבצבצים כבר בעיתונות, ואז יאבד אותו הרכק הגוה למיבצע כוה מצידנו, שכיום עודנו קיים.

התרשמתי מאד מטיעון זה עד שנקפני לבי: על שום מה לא התעוררה במחוי יומה כזאת? אמנם זה כבר אני הוגה

באפשרות של כיבוש הרצועה ותוהה על הצטרפות נסיבות שתאפשר אותה; מדוע איפוא, לא עלה על דעתי כי הנה הגיעה שעת הכושר? עם זאת הרגשתי כי הרצאי תו של איסור לא מיצתה את כל השיקר לים...

לא יכולתי שלא להשתף משהו בשקלה וטריה שעורר איסור בהצעתו. הפור נפל על תקוע. תגובתו היתה קולעת יותר מדי למרחוק. מה בצע בכיבוש הרצועה עם איסור שבא במיוחד לתל-אביב. נסענו בלבד? זה מניח עיקר הבעיות התלויות בינינו לבין מצריים ללא פיתרון — יתר על כן, הן נשארות או כמצב יותר חמור מעכשיו. כדאית פעולה נועזת אם נהיה תכונים להמשיך במלחמה עד להכתבת תנאים — או עד לקום מיסטר חדש על חורבות מימשל נאצר והכת הצבאית. שיהא מוכן להסיק מסקנות מרחיקות: לכרות שלום ולחסל את התרם וההסגר.

..איתו מוסד סדר..

יום שדשי, 4.10.55

התעוררתי תוך מחשבות ולבטים על הבעיה שהעמידני בפניה איסור. יותר ש-היררתתי, פחות ראיתי את הדבר מעשי וכדאי. אי הביטחון כי אותם רמזים שנמ-סרו לנו מאחורי הפרגוד של אותו מוסד סדר (סי-איי-א) ששקפים באמת את שי-קול דעתם של הבית (הלבן) והמחלקה (מחלקת המדינה) ואם נפעל לפיהם לא נקדיח תבשילנו ללא תקנה...

יום רביעי, 19.10.55

בבית בא אלי איסור ובידו תזכיר נרחב ויסודי על מלחמת מנע שהוא מחייבה בתוקף מוחלט... "הזקן" מתוח מאד וכל הגיגיו כנראה במלחמה הקרובה.

יום שדשי, 27.12.55

אחר כך בבית. איסור: בן-גוריון נכנע (בעניין "כינרת") ודיין עשה על דעת עצמו.

יום רביעי, 28.12.55

לשיחה איסור איתי — "השליטני" — אמר משה שרת לאיסור: על זה השיב איסור (?): זה בדיוק היה הלך רוחו (של בן-גוריון) אך כאן (ב"כינרת") פרץ לגמ-רי, נראה שלא תפס היקף העניין; משה דיין (אמר) בסגל הפיקודי: ממשלה זו לא תכריז מלחמה. אך נגיע לכך על-ידי חקריות.

שבת, 31.12.55

איסור על עניינים אחרים. (לדבריו) ברור כי פני בן-גוריון למ"מ (למלחמת מנע), לכן עליו (איסור) לנסוע לאלן דאלס ****.

יום ששי, 6.1.56

איסור לקראת נסיעתו (לארצות-הברית) — למסור (שם) לגולדה, איך יבוא השליח (האמריקאי לתיווך ישראל-מצריים) מה שהוא (איסור) יסביר לאח (אלן דאלס).

יום חמישי, 19.1.56

איסור מרוצה משיחתו עם האח. אף מילה על טרי.

יום שדשי, 12.6

אחר הצהריים ישיבה ממושכת ורכת עניין של "הוועד הערבי העליון": דיבון, פלמון, הראל, הרכבי, ראש המדברים היה ג'וש שחזר ממסעו הירצה ארוכות וחשויר בות. נתהדק הקשר עם (אדיב) שישקלי (הגולה) ונקבעו מסמרות לגבי שיתוף פעור לה איתו לאחר שיחזור — אם יחזור! — לשילטון בסוריה. התוהו קווים להתקשרות תנו עם ארצות-הברית על רקע זה.

עמיתי איסור בושינגטון פנו אלינו בי הצעת טיכוס עצה משותף לגדיעת גאון עונו של נאצר ואין תוכנית הסורית יאה לפיתרון המו"מ איתם. אישרתי התקשרות נסיונית עם קבוצה מצרית מסויימת. הובהרו סיכויים ממשיים לפעולה משותפת עם מפלגת "האומה" בסודאן, שאחד ממני היגיה עומד לבקר בארץ לשם שיחות יותר מעמיקות.

* יוסף ("ג'י") תקוע — לשעבר נציג ישראל באו"ם.
** כינויו של בן-גוריון.
*** הכוונה למיבצע כינרת, שבוצע על-ידי צה"ל שבועיים קודם לכן, וחובל בי-סיכויי הפגישה עם עבדאל-נאצר.
**** אחיו של שרת-החץ האמריקאי, פוסטר דאלס, ומי שהיה ממונה על הסיי-איי-א.

מיהו האיש

המצולם ביותר

בישראל, הנמצא

בכל מקום

והמציץ מאחרי

גבם של

כל גדולי המדינה

רואים אותו בטלוויזיה כימעט מדי יום ביומו. בכל פעם שיש אירוע פור-ליטי, או אחר, הוא מחייך מאחורי גבם של המצולמים. בכל אסיפת בחירות, בכל כינוס מיפגתי, בכל פעם שראש-הממשלה, ולא חשוב איזה ראש-ממשלה, מופיע, אפי-שר להכתין בשערו המקורול, במשקפי הקרן העבים שלו ובמצחו הגבוה, כשהוא מציץ מאחורי הגב של המראיין, מנענע בראשו, בהסכמה או שלא בהסכמה, ושולח מבט תמהוני לעבר מרכז המצלמה. לעיתים יש לו גם הופעות סולו. ה-

הידוע, "וזה מספיק" הוא אפילו מסרב לגלות את גילו: "אני נולדתי בוויילנה, ואני בעשור השישי שלי. המישפחה שלי היתה דבר יקר. מישפחה מסורתית. כל המישפחה נספתה בשואה מלבדי ומלבד אחותי, החיה היום בקליוולנד בארצות-הברית." לזכרה של המישפחה שינה שמואלי את שמו — מרוזנברג לשמואלי, על שם אביו המנוח, שמואל. כשהגיע שמואלי לארץ הוא התגורר בראשון-לציון, החל לעבוד כפקיד בהס-

האיש
מתאחרי
הגב

תדרות העובדים הלאומיים ולכתוב לעיתון המשקיף. "הייתי חבר באצ"ל, חבר נאמן, יותר מכל אלה שהיום מספרים שהיו באצ"ל, אם כי לא הייתי לוחם פעיל." הוא מודה. "הכוח שלי איננו בידי אלא בלשון שלי ובעט שלי, לא רק זו הכר תבת כרונות, אלא גם זו שכתבה מאמרים לעיתונים."

עם קום המדינה התפרק המשקיף. חרות הקימה לה עיתון אחר, שנשא את שמה. אחר כך התאחד העיתון חרות עם העיתון הבוקר, של הציונים הכלליים, ובתקופה מסויימת יצא לאור עיתון משותף היום, שמואלי התמנה לכתב חרות בכנסת. "ירשתי את שלום רוזנפלד, שעבר לי- מעריב. היום רוזנפלד הוא עורך מעריב ואני חצי פנסיונר," אמר שמואלי. כשעבר להתגורר בירושלים, ככתב פרלמנטרי, הוא פגש במטילדה, אשה נאה, בת לעדה הי-יוונית, שהשניים נישאו. "קשה לי להיות איתו," מודה מטילדה, "הוא איש טוב, ואם לא היה באפשרותו להגיב על כל דבר, להפגין בגלל כל דבר, ולמחות נגד כל מה שלא מוצא חן בעיניו — חייו לא היו חיים."

לשמואלי ולמטילדה בן בשם דויד. הבן למד עד לפני שבוע בפנימייה הצבאית. "רציני שיהיה חייל וישכח מבית-ר," מסר פר שמואלי. "הכוונה שלי לא לבית-ר ולחרות, אלא לבית-ר ירושלים. הקבוצה הזאת היא ממש האוויר והמים של דווי-די."

מצלמה קולטת אותו, כשהוא מפגין בי רחוב, כשעל גופו או בידיו כרזות גדולות כתובות בכתב-יד. באסיפות סוערות קור-לטת אותו תמיד המצלמה כשהוא צועק, מוחה, מתווכח עם שוטרים. נדחף על-ידיים, שולח אגרוף קמוץ.

האיש המצולם ביותר בארץ הוא יהודי ירושלמי איש יצחק שמואלי, עיתונאי לשעבר, ביש מפלגת חרות, או כפי ש-הוא מגדיר את עצמו: "אני שייך למיפי" לגה קטנה של אנשים שאיכפת להם, איכ-פת להם כל דבר."

כשהתכנס מרכז חרות האחרון הוא הפי-ריע, כימעט כמו כולם, לגאומים שהגנו על בגין, והפריעו בקריאות-תמיכה לנואמים שתקפו את בגין. כל מי שהיה באולם הכיר אותו, והוא לא הפסיק לפזר הערות ועקר צות בשה נדיב, עד שמישהו צעק לו: "שמואלי, הטלוויזיה הפיקה לצלם, אתה יכול לשבת בשקט."

ושמואלי ישב בשקט. הכל מכירים אותו, ומעט מאד מכירים אותו באמת. רק בני מישפחתו הקרובים ביותר יודעים, כי יש לו גם שם פרטי, יצחק, ורק אשה אחת, רעייתו מטילדה, שמואלי, הוא מספר, "האזהבים שלי ור-שמואלי שלי. כולם קוראים לי שמואלי." שמואלי שומר על הפרטיות שלו. הוא לא אוהב שידעו היכן הוא גר, מה גילו ובמה הוא עוסק. "מכירים אותי מההר-פנות הפוליטיות שלי," מסביר האלמוני



שמואלי מאחרי מנחם ועדוזה בגין
להגיב על כל דבר

קמפדייוויד, הוא הקים לו אויב נחרץ מבית — שמואלי החל להפגין. וכמו ש-הפגין בעד בגין, כך הפגין עתה נגדו. רבים טוענים לכן, כי אינם מכירים את דעותיו ואת השתייכותו המיפלגתית. מתנגדיו, ואלה שבונים לו, אומרים: "הוא פשוט נהנה להפגין. הוא יוצא בהפגנות נגד כל דבר." המתנגדים החריפים יותר פשוט מבטלים אותו: "שמואלי אוהב להור פיע בטלוויזיה, לכן הוא מפגין. ברגע שיפסיקו לצלם אותו הוא לא יופיע עוד עם השלטים שלו ולא יקרא קריאות מחאה. האיש הולה פרסום, ויש לו קשרים עם כתבי טלוויזיה, ישראלים וזרים. המודיעים לו היכן הם עומדים לצלם, והוא מופיע שם."

לשמואלי עצמו יש הסבר אחר לגמרי: "אני לא יושב בלטרון, וגם היום אינני נמנה על אנשי מינור השתקנים." אלבומו ההפגנות של שמואלי יכול לשמש ספר הזכרונות של הטלוויזיה הישראלית. כאשר סערו הרחוחות סביב נושא הרהיבית, התייצב שמואלי נגד טדי קולק ומירון כנבנישתי בהפגשה משלו. ופעם, כאשר היה קיסינג'ר בארץ, ארב לו שמואלי בפניות שונות, עם שלטיו, והקדים בכך פעמים רבות את גוש-אמונים וצעירי חרות. כאשר נסע בגין לארצות-הברית, היה זה

הפוליטי שלו, באיוו מיפלגה הוא תומך, והאם הוא נץ או יונה. שמואלי עצמו עורר להגביר את אייבהירותו. כאשר זכה מר-דני ("מוטי") קירשנבאום בפרס ישראל לטלוויזיה, עמד שמואלי, כמפגין יחיד, מול תיאטרון ירושלים ומחה על כך. קירשנבאום, אבי ניקוי ראש, היה שמאלני מדי עבורו. הוא אפילו העז להשמין יותר מדי את חיים לנדאו, מחרות.

כאשר הפגין מוטי אשכנזי, אחרי מיל-חמת יום-הכיפורים, מצאו הכל את שמואלי לצידו. הוא אומנם בא להפגין נגד אש-כנזי, אולם אחוות לוחמים-מפגינים הניאה אותו להיות נחמד עם אשכנזי, כך שרבים טעו לחשוב כי הוא מפגין יחד עם אש-כנזי.

אחר כך הפגין שמואלי בעד בגין. בכל מקום שבו היה בגין, שמואלי היה הולך אחריו כצל, מהנהן בראשו למשמע כל מי שפוט שיצא מפי המנהיג. אולם הוא לא הסתפק רק בכך. הוא עקב אחרי מת-נגדי בגין, כמו יצחק רבין, שימעון פרס, ויתר אנשי המערך, הפגין נגדם ותמך בבגין.

כאשר עלה סוף-סוף מנחם בגין לשיל-טון, חגג שמואלי עד בלי סוף והפך בן-בית אצל ראש-הממשלה, בבית המיועד לראש-הממשלה. אולם כשחתם על הסכם

אל למושב. ומאו קם והיה המושב רמת רזיאל.

מחרות הוא עבר להיום. היום נסגר רי-שמואלי מצא עצמו בלי עבודה ועם הרבה כעס בלב על עורכו האחרון של היום, יצחק ("איזו") רגר. בגלל רגר סגרו את העיתון, פוסק שמואלי. "הוא האשם בכך שלעיתון היו גרעונות והפסדים. היום רגר הוא העוזר של דולצ'ין בסוכנות. שם הוא מסתדר מצויני, כי בסוכנות רגילים לגרעונות, ואותי זרקו או לכלבים. השאירו אותי בלי פרנסה. אבל בעצם אני לא רוצה להשמין את חרות, את הכית שלי, או לא אספר את זה."

"אבל לא היתה לי עבודה, ומאו אין לי עבודה. יש לי חצי פנסיה מקופת-חולים של העובדים הלאומיים, שם עבדתי בחצי משרה, ומוזה אני מתפרנס. זה מספיק לי לאוכל, לבגדים ולקנות את הבריסטור-לים שעליהם אני כותב את הכרזות שלי." ביתו של שמואלי, בשכונת טלביה ב-ירושלים, מלא ספרים — "זה לא עולה כסף, אספתי אותם במשך שנים" — ויציר-רות אמנות. הרבה מאד תמונות של רבנים, מראות של מחנות-ריכוז, הכותל המערבי וציורי המרד. "אני קונה ציורים לא לפי

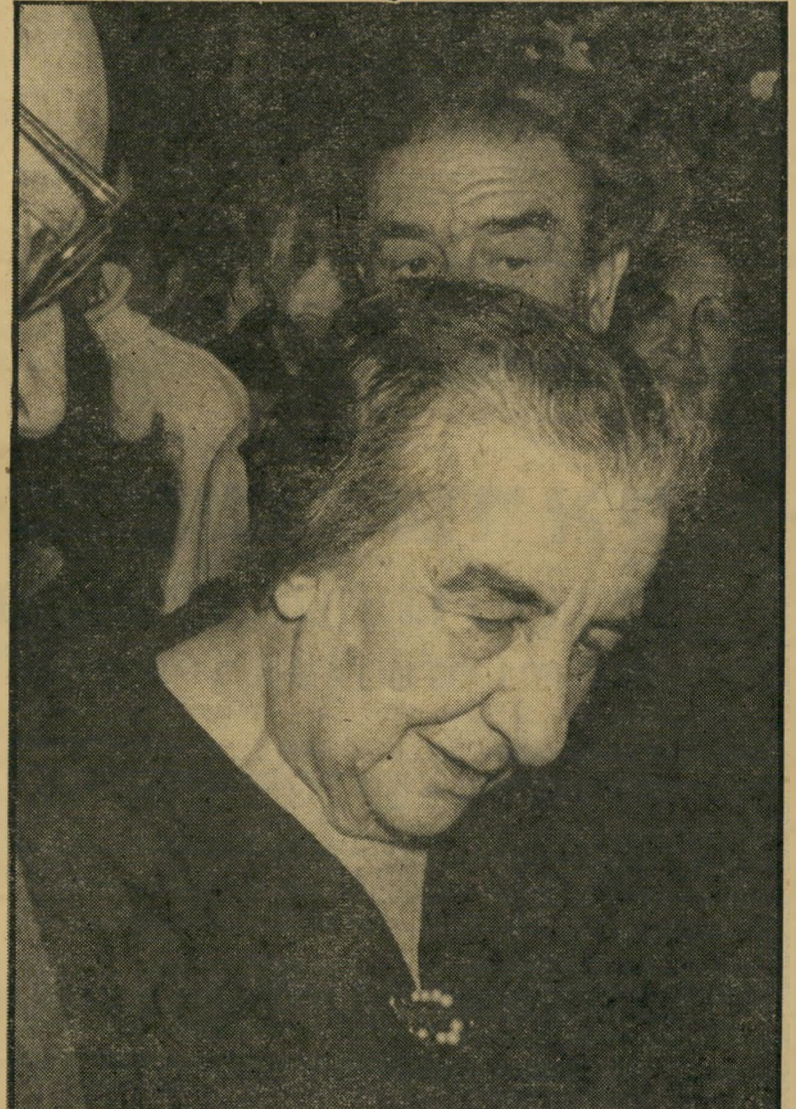
שמואלי, שהתגלה כאדם קשוח וכנביא-הועם הנצחי של תנועת-החרות, הוא איש רך לב כאשר הוא מדבר על בנו או עם בנו. "בא אלי מי קינד", הוא אומר לו ב-עברית מתובלת באידיש, "אתה רוצה ש-אבא יעשה לך כוס תה? לא טוב לשתות דברים קרים בחורף."

נזיפה

למזכיר האו"ם

בשנת 1950 התמנה שמואלי ככתב-חרות לאומות-המאוחדות. נסענו אז שלושה שבועות באוניה. מספרת מטילרה, "וזה החופש היחיד שהיה אי פעם לשמור אלי בחיים." שמואלי מודה כיום, כי ב-ראש סדר העדיפויות שלו היתה משימה אחרת, לא עיתונאית כלל, מטעם הממור-נים: לגייס כספים לתנועת-החרות, ורק אחר כך לכתוב לעיתון שלה.

"לזה אני לא מוצלח", מודה הוא, "לכן נכשלת בתור עיתונאי. אולם אי אפשר ללא שערוריה שמואלית טיפוסית. כאשר חזר מי שהיה מזכיר האו"ם, דאג האמר-שלד, מביקור בישראל, ונדודע ברבים כי



שמואלי מאחרי גולדה מאיר
להפגין בגלל כל דבר

הוא סרב להחתים את דרכונו בחותמת ישראלית וסרב לנסוע לירושלים, לא יכול היה שמואלי להתאפק עוד. במסיבת עיתור-נאים שערך האמרשלד, שבה השתתפו 500 כתבים זרים בניו-יורק, נזף שמואלי במור-כיר האו"ם. למחרת הופיעה בניו-יורק טיימס ידיעה על התקרית ושמואלי שומר את העיתון עד היום.

מחאה נגד הטלוויזיה

בעיות הפרנסה של שמואלי פוגעות גם ביעילותו כמפגין. "אין לי כסף לקנות מכונת, או קורה הרבה פעמים שאני מאחר להפגנות", מגלה האיש שהפ-גנות החזירו אותו אל מורשת אבותיו, "באתרונה נעשיתי דתי יותר, ומוזה חמש שנים אני מניח תפילין." והדת הולכת אצלו, כמובן, עם הלאומיות. בית-הכנסת שבו הוא מתפלל הוא בית-הכנסת על-שם עוליה-הגדום בירושלים.

כשחזר לישראל היה שמואלי ממקמי מושב בהרי ירושלים. הוא רצה כי יקראו למקום על שם דויד רזיאל, מפקד האצ"ל, שנהרג לפני קום המדינה בעיראק. הסוכ-נות התנגדה לכך. שמואלי לקח עימו למשרדי הסוכנות את חברו מאצ"ל, יחזי קאל בן-חור (אלטמן), ויחדיו פנו אל הפקיד האחראי על השמות. כאשר עמד אותו פקיד בסרובו, שלף אלטמן תתי-מקלע טון ודרך אותו. "אמרת לי פקיד כי אלטמן הוא משוגע ועצבני", מגלה היום שמואלי את הסוד, "והוא אישר מייד את השם רוזי



שמואלי (מימין) מאחרי מנחם וחסיה בגין (משמאל אליהו בן-אלישר)
למחות נגד כל דבר

(המשך מעמוד 43)

שמואלי שהמתין לו בנמלה-התעופה בן-גוריון. ביחס לבגין, אישיותו של שמואלי מפורצלת. הוא עורר את החשד שלי, לאחר שנים כה רבות שבהן האמנתי בו, כאשר פרש מממשלת הליכוד הלאומי. אז לא העותי להפגין נגד בגין, חשבתי שאולי אני טועה. אבל היום, אחרי קמפ-דייוויד, עברתי את מחסום הדרדראץ' בהתייחסות לבגין. אם היתה גולדה חותמת על הסכם כזה, היינו מרימים את בית-ארלוורוב!"

אבי אבות

המפולת



לפי מואלי כועס על בגין, כמו שילד כועס על מבוגר שהכזיב: "מה שהוא ניסה לעשות לנו בעניין פרופסור שוה? מה בכלל שוה שוה? איך הוא מעז להרציע לחבר את יום-השואה עם תשעה באב? ודווקא בדרך הזו. מי נתן לו את הזכות להעלות הצעה כזו על דל שפתינו. איזו כלכלה יש במדינה, שהשרים העלו לעצמם את המשכורת?"

אולם לא רק על מנחם בגין גיבש לעצמו שמואלי דעות מוצקות. על כל הי אישים שבהם הוא תמך, ולמען עלייתם לשלטון הוא נלחם במשך שנים רבות. בלהט שמואלי אופייני, יש לו הגדרות פרטיות משלו:

שר-החקלאות, אריק שרון: "טרמפיסט, אין לו שורשיות מדינית."

שר הבינוי, גדעון פת: "אפס, פסיק, עריק ויורד. לא הריח אבק-שריפה ולא נגע בפארבלום."

שר-הביטחון, עזר וייצמן: "פלייבוי, אלוף האוויריה שהפך לצנחן. לך שמיים לך הארץ תשאר כותרת לילדינו במקום בשבילנו. דוברו של סאדאת."

שר-החוץ, משה דיין: "סר הביטחון, אבי אבות המפולת."

שר-הבריאות, אליעזר שוסטק: "כשפעם



שמואלי עם מוטי אשכנזי (1974)



שמואלי עם באטה קארספד

"כוחי בלשוני ובעט"

ח"כ-לשעבר, יוחנן באדר: "זרקו אותו לכלבים."
שר-בלייתיק, חיים לנדאו: "בובה!" ועל עצמו: "בגין והחברים שלו שכחו אותנו, את הוותיקים. איך זה יכול להיות שאדם כמוני יסתובב סתם ככה, ללא פעילות ממוסדת?"

היחיד שאותו עדיין לא תקף שמואלי הוא זאב ז'בוטינסקי. "אותו אני מעריץ ותמיד אעריך."

הייתי נגדו, בוויכוח פוליטי, הוא הפסיק לי את הפנסיה לכמה חודשים."
שר-המישפטים, שמואל תמיר: "שמואל תמיר שכה רבות המיר."
ראש לישכת ראש-הממשלה, יחיאל קדיי-שאי: "ציניקאי וסטיריקאי."
דובר ראש-הממשלה, שלמה (נקדי") נקדימון: "הוא בכלל לא יודע אנגלית, אז איך הוא יועץ לעיתונות?"

שר הבינוי, גדעון פת: "אפס, פסיק, עריק ויורד. לא הריח אבק-שריפה ולא נגע בפארבלום."
שר-הביטחון, עזר וייצמן: "פלייבוי, אלוף האוויריה שהפך לצנחן. לך שמיים לך הארץ תשאר כותרת לילדינו במקום בשבילנו. דוברו של סאדאת."
שר-החוץ, משה דיין: "סר הביטחון, אבי אבות המפולת."
שר-הבריאות, אליעזר שוסטק: "כשפעם

שבועון "לאשה" ו"קלסיפופ" ארגון ארועי בידור בע"מ

מציגים

מופע השנה - דיסקו ישראל

התחרות לבחירת אלוף ישראל - במסגרת אליפות העולם בריקוד הדיסקו
2 הופעות בלבד ברחבי הארץ • הבטח לך מקום ורכוש כבר עתה כרטיסי!

אליפות אזור המרכז בתל-אביב, "בית החייל" יום רביעי 29.11.78 בשעה 9.00

כרטיסים לקהל הרחב ב"הדרן", אבן-גבירול 90, טל. 248844 ובכל המשרדים בגוש דן
אמנים אורחים שילוו את הערב: זמרת הדיסקו שרי, מנחה שוש עטרי

מופע הגמר - אליפות הארץ בריקוד הדיסקו במסגרת אליפות העולם

בתל-אביב "היכל הספורט" מוצ"ש 2.12.78 בשעה 9.00

את הערב ילוו זמרת הדיסקו שרי, בליווי להקת ריקוד ג'אז-דיסקו 78, האמן בדרן דורי בן-זאב
תנחה שוש עטרי

אלוף הדיסקו הישראלי ישתתף באליפות העולם שתיערך בלונדון ב-10.12.78, ותשודר בטלוויזיה במרבית ארצות העולם. הוצאות הטיסה והארוח על-חשבון המארגנים. לאוכה בתחרות הגמר בלונדון יוענקו פרסים ומתנות בשווי של כ-16,000 ליש"ט (למעלה מ-600,000 ל"י). כדי להשתתף בתחרות, פנה לקבלת התקנון למשרדי ההפצה הראשיים, בת"א: "הדרן", אבן גבירול 90, טל' 248844, בחיפה: "גרבר", טל' 84777 ובבאר-שבע: "מרקור", טל' 77421.

הפקה: איתן גפני. משרד ההפקה: רמברנדט 18, תל-אביב, טלפון 7-229176

צל"ג

זוועה טלוויזיונית

לזמרת ריקי גל, שהגיעה לשיא הטעם הרע בניעוניה עכוריוקול שנקראו דיסקורסידיות, בתוכנית עלי כותרת. בולגריות מבחילה ערכה ריקי, בעזרת שתי מיסכנות שנראו כבובות דביליות בשרוולים ארוכים, הצגה שהיתה פארודיה גרועה על שירו של צ'כיקה פיק, ש- נשמע כפארודיה הגרועה של שיר חסידי. המיסחירות הלאומית-דתית המתקתת של פיק ("אדושם") בצירוף הצעקנות ה- פסבדודיתית של גל ותנועותיה המגוחר- הכות, סיפקו לטלוויזיה כמה דקות מבי- כות ודוחות מאין כמהו.

מאחרי המסך

חלבי ירוש?

נראה כי הטלוויזיה עומדת להפסיד את אחד הכתבים המוכשרים, אם כי גם ה- מסעירים ביותר שלה, רפיק חלבי.



זמרת גל נענועי ירכים

הוא עומד לצאת לארצות-הברית, לעבור קורס לטלוויזיה באוניברסיטת הארווארד. לאחר שובו יהיה על חלבי לשקול שתי הצעות שהופנו אליו. האחת: לשמש כתב לענייני ירושלים והשטחים המוחזקים מט- עם אחת מרשות-הטלוויזיה האמריקאיות הגדולות. השנייה: לשמש ככתב בישר- אל של עיתון אמריקאי גדול.

הדו"ח צונזר

יושבראש ועדת-החינוך של הכנסת, ח"כ אורה נמיר, דרשה לפני כשבוע עיים לקבל לידה את הדו"ח-השבון הפ- נימי של מבקרת רשות-השידור, רומא אבישי. נציגי הרשות, שהשתתפו בישי- בת הוועדה, הבטיחו להעביר לה את ה- דו"ח.

ואומנם, כעבור ימים אחדים קיבלה נמיר לידה את שביקשה. אולם בבדיקה שערכה בדו"ח התברר כי מי שהעביר אותו, סמנכ"ל הרשות שלמה עבאדי, ערך בו צנזורה. מימצאים שאישרו טע- נות שונות, שהעלתה נמיר נגד המינהל ברשות, כגון ההשתוללות בהוצאות על המוניות ורכב, לא נמצאו בדו"ח ה- מקוצר.

מנכ"ל רשות-השידור, יצחק ליבני, טען כי לא ידע כלל כי הדו"ח צונזר, והבטיח לדאוג לכך שהחלקים החסרים יומצאו בהקדם.

"דוש" כמנכ"ל

אל שלל השמות שמעלים באחרונה כי מועמדים לתפקיד מנכ"ל רשות-השידור הצטרף, בשבוע שעבר, שם נוסף: ציירי הקאריקטורות ומי שהיה דובר המישמר האזרחי, קריאל ("דוש") גרדוש. מועמ- דותו של דוש תזכה בוודאי בהסכמתו של ראש-הממשלה, מנחם בגין, מאחר ש- דוש ידוע כאחד מקיצוני הימניים בעיתור- נות הישראלית.

כמה מאנשי הליכוד שלחו באחרונה גישורים לעבר המערך, כדי לדעת מה תהיה עמדת המערך לגבי החלפת המנכ"ל הנוכחי, יצחק ליבני. תשובות המערך היתה כי ההחלטה תיפול לפי זהות המה-

ליף שיציע הליכוד. אולם באותה שעה נשמעו קולות הדורשים להשאיר את ליבני על כנו.

בין ויצמן לדין

למרות מיכתב-הנזיפה, ששלח מנהל מחלקת-החדשות חיים יבין, לכתב ה- צבאי עמירם ניר, בעיקבות הסכסוך בין ניר ובין הכתב לענייני ערבים, אהוד יערי, ממשיכים היחסים בין יערי לניר להיות גרועים. השניים אינם מדברים איש עם רעהו.

מחלקת-החדשות כולה עוקבת אחרי ה- מאבק בין שני הכתבים, שהוא, לאמתו של דבר, מאבק בין שתי אסכולות, זו של שר-הביטחון עזר ויצמן, שאותה מייצג ניר, וידו של ויצמן, וזו של שר-החוזק משה דיין, שאותה מייצג אהוד יערי. יערי מכחיש כל קשר בינו לבין דיין, אך לם בשבוע שעבר הם סעדו בצוותא ארו- חת-צהריים.

היחסים בין ניר ויערי, העובדים, אגב, כאותו חדר במחלקת-החדשות, מעכירים את האווירה בכל המחלקה.

חדשות יקרות

בפורום חדשות שנערך בשבוע שעבר נדון עניין תקציבי מחלקות-החדשות ב- רדיו ובטלוויזיה. בעוד שהתברר כי ב- רדיו לא עברו את תקציב המחלקה, נזר- תר עודף, הרי שמחלקת-החדשות בטל- וויזיה עברה כבר את התקציב שלה ב- 4.5 מיליוני לירות.

מנכ"ל הרשות, יצחק ליבני, שיצא להגנת מחלקת-החדשות, הסביר כי חריגה



מועמר דוזה

מה יותר גרוע מדוודי

מישטרת הצפון. המיטרה הבטיחה לו שאם תהינה התפתחויות מעניינות הוא ייקרא למקום, ולכן החליט שלא לצאת עם השוטרים.

נראה כי המהומות שפרצו בדר-הנא - עשרות הפצועים מקרב התושבים וה- שוטרים וההפגנה ההמונית - לא היו



כתב ניר

די מעניינים בעיני השוטרים. כרמלי לא הוזק, והטלוויזיה הפסידה סקופ.

המזרחי בושט מדים

בחודש פברואר הקרוב עומד להשתחרר מצה"ל אלוף-מישנה יורם המזרחי. הוא יחזור לעבוד בטלוויזיה. המזרחי היה כתב הטלוויזיה בצפון הארץ, אולם כאשר קיבל ידו רבי-אלוף רפאל ("רפולי") איתן את הרמטכ"לות, התגייס המזרחי לצבא והיה קצין-הקישור של צה"ל עם המיליציות הנוצריות בדרום-לבנון.

במקומו של המזרחי נשלח או לצפת מנכ"ל פנ. עתה מחפשים במחלקת-החד- שות תפקיד אחר לפנ.

מתחיים לבג"צ

ברשות-השידור מתחיים עתה במתח רב לתוצאות הפניה לבג"צ של מנהל בית- השידור הישראלי (בש"י) - הוא הרדיו בערבית) שאול מרחיים, נגד פיטוריו. מרחיים התקבל לעבודה על-פי מיכרו, ככל המנהלים הבכירים ברשות, לתקופה בת שלוש שנים בלבד. הוועדה-המנהל של הרשות החליט שלא להאריך את תקר- פת-כהונתו. עורכי-דינו טוענים כי הסייג



כתב יערי

מי ישב בחדר ?

גדולה זו מהתקציב באה בגלל המיבצ- עים הגדולים, שאי-אפשר היה לחזותם מראש, כביקור אנוור אל-פאדאת, ומהלכי השלום שבאו בעיקבותיו.

חלבי ירוש על ציבורי

אחד הביזיונות הגדולים של השבוע האחרון קשור בראיון שערך הכתב רפיק חלבי עם סגן שר-הביטחון, תת-אלוף (מיל) מרדכי ("מוטקה") ציפורי. כא- שר ראיון חלבי את ציפורי במישכן הכנ- סת, אמר ציפורי אל תוך המיקרופון, ואל מול המצלמה: "לגבינו ערביי השטחים הם כמו התושב והגר. יש להם זכויות מלאות, הם כמו אזרחים ישראלים לכל דבר." משום מה החליט רפיק חלבי לא לשדר פניה זו של ציפורי, שבוודאי היתה גורמת לשערוריה ציבורית.

הסקופ שהוחמץ

ביוון אחר שייד לכתב-הטלוויזיה ב- חיפה, עמוס כרמלי, שהתחזק בידיו סקופ של ממש. הוא ידע את התאריך והשעה שבו עמדו שוטרים ופקידי משרד-הפנים לבצע את צו-ההריסה בכפר הערבי דיר- חנא.

אולם לכרמלי קשרים טובים מדי עם

במיכרו לגבי אורך-התקופה אינו תופס, וכי הרשות אינה יכולה לפטרו. אם יקבע בית-המשפט כך, הרי ש- פקידים בכירים רבים ברשות יוכלו להי- שאר בתפקידיהם עד לגיל פרישה, וביני- הם גם מנהל-הטלוויזיה, ארנון צוקר- מן, שמגמת הממשלה היא שלא להאריך את חוזה-העבודה שלו, המסתיים בחודש אוגוסט הקרוב.

טוביה סער יגיש

החל בשבוע זה יתחיל עורך חוקד, מו- ביה סער, להגיש גם אחת לשבועיים- שלושה את מהדורת מבט של מוצאי-שבת. מנהל מחלקת-החדשות, חיים יבין, גילה כי ההתעסקות בחוקד אינה מצדיקה משרה שלמה, והחליט להפעיל את סער בשטחים נוספים.

בינן מכחיש בחוקף כאילו הוא מייעד, בסופו של דבר, את סער לתפקיד המגיש הקבוע של השבוע יומן ארועים, ונראה כי בינן החליט בכל זאת להגיש מישדר זה בעצמו.

הצלם חבש כיפה

ציוותי הטלוויזיה הישראלית, כמו שאר ציוותי הטלוויזיה גורשו על-ידי חיילי צה"ל מהתנחלות חווארת על פי הוראה ישירה של שר-הביטחון עזר ויצמן.

אולם צלם-טלוויזיה אחד הצליח בכל- זאת להסתנן פנימה ולצלם. היה זה צלם האנטי-בי-ס בארץ, יוסי גרינברג, שהת- חפש לחבר גוש אחוניס, שם על ראשו כיפה וחתת תולצתו טלית ודאג שהציציות יבלטו החוצה, ועטף את מצלמתו בשמיכה.

טכנאים נגד קאהיר

כתב הרדיו בקאהיר היה מובטל במשך ימים אחדים. אהרון ברנע, שנשלח מט- עם הרדיו לבירה המצרית, אומנם העביר כתבות ידיעות רבות לרדיו, אולם ה- טכנאים לא הסכימו שאלה ישודרו, כיוון שנעלבו על כי לא שלחו עימו גם טכנאי. רק אחרי מאמצים רבים, ואחרי שהוב- טח טכנאים שבפעם הבאה יישלח טכנאי "עוד לפני שיישלח כתב", הסכימו הטכ- נאים להתחיל לשדר את כתבותיו וידיעו- תיו של ברנע.

מי יהיה בכנסת ?

במחלקת החדשות של הרדיו יש שוב סערה. עד כה היו למחלקה שלושה כת-



ח"כ נמיר הדו"ח צונזר

בים פרלמנטריים: רוי ברקאי וצכי לידר, ששלחו כתבות ליומנים, ועמוס גורן, שהעביר ידיעות למהדורות החד- שות.

אחרי שמונה גורן כמנהל החדשות, היה צורך בעריכת שינויים. גורן עדיין לא הו- דיע מי ימלא את מקומו, אולם הוא כבר הפסיק להודיע שלידר לא ימשיך בכתבות הפרלמנטריות.

יום הקישי

בין האזרח הרשות (7.00). שוב מתברר, בעזרת תוכנית הכלכלית הערבית, כי הבעיות של ערביי ישראל מקבילות לאלה של היהודים התוכנית תעסוק בתלונות של חלילי עבדאללה, נכה המתגורר במזרח ירושלים, נגד העירייה. עבדאללה מבקש להתפרנס ב-אמצעות דוכן מכירות והעירייה מסרבת להתיר לו זאת. תלונה אחרת, של כחאל חטיב, מהי כפר מג'ד אל-כרום, דנה במי הגשמים הנקווים ליד ביתו ויוצרים מיפגע תברואתי, מבלי שהשלטונות נוקטים אצבע. **מישחק השבוע (8.00).** מחלקת הספורט התכוננה להביא במשך כמה שבועות קטעים ממשחקיהם של בורג וגרווייטס, שנערכו ב-שבוע שעבר באיצטדיון יד אליהו. אולם הסנקציות של הטכנאים גרמו לכך, שרק מע-רכה אחת ממשחקי הטניס

יום רביעי

שאלה של זמן (שעה 5.30). התוכנית שהיתה צריכה להיות משודרת לפני שבו עיים, על ספרו של אליעזר שמאלר, אנשי בראשית, על מישפחת השומר אלכסנדר זייד וגבעות שייד אברק, תשודר

היחסים הכנימיים

במישפחת זייד

היום. היחסים בין שמאלי לבין בני מישפחת זייד אינם מהי משופרים. אך למרות זאת יודיע בתוכנית גם אחד מהם - יפתח זייד. ראש עיריית באר-שבע, אליהו ("אבו דאוד") נא ווי, יספר אגדה ערבית על שייד אברק. את עיר הקברים העתיקה, בית-שערים הסמוכה, מקום קבורתו של רבי יהודה הנשיא, יציג הארכיאור-

התאונה הביאה לגירושי הכתב * ניסים

מישעל על תקן של חנוך סמית * מיכה לימור

הרויח טיול לציריך * האיום של גולדשטיין

הכאפו השבוע

לאחרונה עבר חתול שחור בין ראובן ירון ובין ידירו הטוב בוועדה-המנהל, עורר-הדין אחרון פאפסו. לדעת פאפסו נבהל ירון לאחרונה מהביקורת עליו בעיתונים, והפך מתון מדי: "כבר היה יותר טוב עם היושביראש הקודם של הרשות, זולטר איתן", אמר פאפסו לכמה מחברי הוועדה-המנהל.

מקלטונים

כשקראה שדרנית-הספורט החדשה, שעדיין לא עלתה על המסך הקטן, חלי מרים, בהעולם הזה את הקטע על הקריין הוותיק, המנסה להפריע לה בצורת השמצות והדלפות לעיתונים, היא החליטה כי המדובר בקריין הספורט יורם ארבל. היא מיהרה להתקשר לארבל ולהרגיע אותו שאין היא חושדת בו * * * מחלקת החדשות סערה בשבוע שעבר. שניים מעובדי המחלקה, עורך מוקד **מיכיה סער** ועורכת השבוע יומן אירועים **יעה חן** דרשו לערוך דיון מיוחד בהדלפות למדור זה. "לא ייתכן כי כל מילה שנוצית כאן תופיע מייד בהעולם הזה, ולפעמים יש במדור ידיעות שאנחנו שומעים עליהן רק אחר כך." * * * חשבון-הטלפון בביתו של מנהל הרדיו, **חגי פיננסיק**, הגיע בחודשים האחרונים ל-25 אלף לירות. החשבון משולם, כמובן, על-ידי רשות-השידור * * * הכתב התלי-אביבי של הטלוויזיה, **ניסים מישעל**, התחרה בשבוע ש-עבר, ובהצלחה גדולה, בסטטיסטיקה **חנך סמית**. כחצי שעה אחרי שסגרו את הקלפיות בסיבוב השני בבחירות למועצות המקומיות, היה צריך לדווח את תוצאותיהן. בידי מישעל היו נתונים מועטים, אולם על פיהם הוא ערך ניחוש פרטי משלו. אחר-כך התברר כי הצליח * * * כתב הטלוויזיה בלונדון, **מיכה לימור**, התקשר ב-שבוע שעבר לעורך מבט, **יעקוב אחימאיר**, ושאל אותו אם הוא מעוניין בכתבה על המכירה הפומבית של 900 ששון. אחימאיר השיב בחיוב. למחרת התקשר לימור שוב אל אחימאיר. כששאל אל מניין הוא מדבר, השיב: "מציריך". "מה אתה עושה בציריך?" שאל אחימאיר את לימור. "מכין כתבה על המכירה הפומבית." התברר כי כשנתן אחימאיר את האישור ללימור, סבר כי המכירה נערכת בלונדון, ולא ידע כי על לימור יהיה לנסוע לשווייץ * * * **יושבת-ראש** ועדת-החינוך של הכנסת, **ח"כ אורה נמיר**, הודיעה למנכ"ל רשות-השידור **יצחק ליבני** כי מהיום והלאה היא תחליט אילו וכמה אנשים מרשות-השידור ישתתפו בדיוני-הוועדה שלה. כשעל הפרק תעמוד כתבה מרשות-השידור. עד כה נהגה הרשות להתייצב ב-כנסת בהרכב מוגבר, שכלל מלבד ליבני את סגנו **שמיה עבאדי**, יועצו **ארי אבנר**, היועץ המשפטי **נתן כהן** והדובר **מישה עמירוב** * * * בגלל התחונה או מפני שהיתה זקוקה לכך מהבחינה הרפואית - על כל פנים, **ברמית גיא** החליפה בשבוע שעבר את עדשותיה-המגע שלה.

האיום של גולדשטיין

לאחר שהוחלט כבר כי הכתב המדיני, **ארי מלך רב**, יישלח לסקר את הענקת פרס-נובל לשלום לראשה-הממשלה, מנחם בגין, נראה כי



כתב גולדשטיין אטולו או השבוע

הכתב **אורי גולדשטיין** יסיר את האיום שלו. גולדשטיין גיחם שאם לא הוא ייבחר כשליח הטלוויזיה לאטולו, לא יכין עוד כתבות להשבוע יומן אירועים.

ביטורין לעיתונאים

העיתונאים המסקרים את הרדיו והטלוויזיה נשאו עד כה בכיסם תעודת-כניסה לבניין הטל-וויזיה, והיו צריכים להאריכה מדי חודש. לאחרונה החליט הסמנכ"ל לענייני מינהל, **שמיה עבאדי**, להקל על העיתונאים, וגרם בכך הפתעה רבה אצל נציגי אמצעי-התיקשורת. עבאדי די החליט לתת אישורי-כניסה לשישה חודשים. כאשר ניגשו העיתונאים לקבל את האישור החצי-שנתי, הם התבקשו לחתום על טופס ובו פרטיהם האישיים, ובכללם שמות האם והאב, מיקצוע האב והמיספר האישי הצבאי שלהם. בי תחמת הטופס, שעליו נדרשו העיתונאים לחתום, נכתב: "אני מצהיר בואת כי ידוע לי שאם הי פרטים שמסרתי אינם נכונים, אחיה צפוי לפי טורין ללא פיצויים."

כמה עולים קפה ועוגה

כמה עולה ישיבה של מליאת רשות-השידור? הכרופסור **ראובן ירון** הורה לחקור זאת, ואף ציחה לחפש את האולם הוול ביותר, שבו אפשר לערוך את ישיבות המליאה.

פקידי-הרשות פנו לשלושה אולמות, וביקשו הצעות-מחיר. מלון רמדה שלום הציע את אולםו בחינם, בתנאי שכל אחד מהנוכחים יהיויב להזמין קפה ועוגה במחיר 30 לירות לאיש. האוניברסיטה העברית בירושלים, שבה עובד ירון, ושאיירחה עד כה את ישיבות הוועדה-המנהל, דרשה אלף לירות עבור האולם ו-22 לירות עבור קפה ועוגה לאדם. בית אלישבע בירושלים דרש 500 לירות עבור האולם ו-27 לירות עבור קפה ועוגה. ירון החליט לבחור במלון רמדה שלום.

הסרגיה של טאויל

מיקרה לא נעים אירע לכתב הטלוויזיה הי ערבית בצפון הארץ, **סלמן טאויל**, שהתפרסם בראיונות הרבים שערך עם המייג'ור סעד חדאד. טאויל, בן העדה הדרוית ותושב הכפר עוספייה, חי חיים שקטים ושלווים עם רעייתו, מורה בבית הספר בדלית-אל-כרמל. לפני כשלושה שבועות אירעה תאונה לצעיר, בן כפרו של טאויל, ואחר כך התברר כי במכוניתו של אותו צעיר היתה גם אשתו של טאויל. בלחץ זקני העדה הדרוית ובני מישפחתו, נאלץ בשבוע שעבר סלמן טאויל להתגרש מאש-תו.



שאלה של זמן: אביאזר ושמארי יום רביעי שעה 5.30

צולמה, ולכן יוצגו בתוכנית הערב מישחקי כדורגל מאנגרי ליה. **הסנדק מבראדפורד (9.30).** הקהילה המוסלמית בבראדפורד, אנגליה, חיה, הרי למת ונושמת את מוחמד פייסל חוסיין, קשיש בן 73 ממוצא פאקיסטאני, שהיה בין חמשת המהגרים הפאקיסטאניים שהגיעו לבראדפורד לפני ארבי עים שנה. יש המכנים אותי בשם "הקיסר", האחרים בשם "הסנדק". אולם אפילו מתנגדי-דיריב-חשאי המכנים אותו ב-שמו, ללא תוארים, חייבים לו דבר מה, כמו כל בני קהילת פאקיסטאן בבראדפורד. זכיה כוחו העצום.

עלי כותרת (11.10). עורר-הדין אהרון פאפו, חבר הוועד המנהל של רשות-השיידור, מחפש עיוותים בכל תוכ-ה

עלי כותרת

הועולם הזה

גית. טענתו האחרונה מכוונת נגד יעקב ("יענקלה") אגמון מגיש עלי כותרת של היום החמישי וכנגד מראויינו מהי שבוע שעבר, הרב שמואל אבידור הכהן, על המחמאות שחלקו בעת הראיון להעולם הזה.

מרטיין לותר קינג (10.20). סוף-סוף הפרק האחרון בסידרה, שהיתה אחת הי בחירות הגרועות של מחלקת התוכניות בטלוויזיה הישרא-לית. הדגש הוא על הרצח.

לוג גדעון פרסטר ואופירה גלוסקא תשיר, כמובן, על גבי עות שייד אברק, של אלכסנדר פן ומרדכי זעירא. המתחרים בחידון יהיו שלושה יל-דים מטבעון וילד בדואי מבש-מת-טבעון.

ירידי האדם (7.00). החיות בשירות המדע. השימיר פנזה טסה לחלל, כלב הים שוהה שעה ארוכה בעומק של 600 רגל מתחת לפני המים, ועכברים נאלצים לשתות וויס-קי כדי שהאדם יוכל ללמוד כיצד להיגמל משתייה.

האחים (8.00). הפרק הכי אנטירומנטי עד כה בי סידרה זו. מריני קולין בייקר, מחליט לחזר אחרי אשתו אפי ריל, ליה גודארד, וקונה לה זר שושנים אדומות. אולם ישיבת עבודה משבשת את תוכניתו. דייוויד, רוברט צ'ד-וויק, מבקש את ידה של ג'ין, קייט אומרה, והיא אומרת לא.

נקודת חן (8.50). זה מה שקורה כשלוקחים פקיי דה, שאין לה כישורים בהפי קה, ונותנים לה להפיק תוכי גית. חנה קלופפר אחראית על סידור העבודה של מגישי הי רצף בטלוויזיה, אולם מישוה נתן לה להפיק שתי תוכניות קצרות, שהפכו לבוינון: לקי-ראת שידור, שהיתה יכולה להי יות תוכנית מרתקת, שהי לי-קלופפר מגיע כל התומר אותו אין הטלוויזיה נותנת לעיתרי נאים, ונקודת חן בהגשת אורי דביר, שנעשית גרועה משבוע לשבוע.



יו"ר ירון 19א9 או איתן

יום שישי

● הצריף של תמרי (3.00). הפרק הרביעי מבין תריסר פרקי הנובות של אריק סמית. נראה כי יהיה על מנהל לתחילת התוכנית לילדים, אסתר טופר, להוריד את הסידור רה לפני סיומה. אל הטלוויזיה מגיעים מיכתבים מילדים רבים, הדורשים להוריד את הסידרה, שהיא לדעתם, "ילדות ומי שעממת". תחילה חשבו בטל-וויזיה, כי מיכתבים אלה הם מחאה על כך שהאיש השווה מיליונים הורד וכי יום השי-דור של טעם בין כוכבי הטי-תק מהיום הששי, אולם עתה מתחילים להבין כי הטענות הן נגד התוכנית עצמה.

● הסרט הערבי (6.02). איש עדיין לא הצליח לקבל מידיו של סלים פתאל, מנהל מחלקת התוכניות של הטל-וויזיה הערבית, את שמו של הסרט המוקרן מדי יום ששי בשעה זו. פתאל ממשיך להתעקש, כי אינו יודע איזה סרט יוקרן עד לרגע האחרון, והתעקשות זו אינה במקומה. תלוינות בנושא זה, למנהל הטל-וויזיה בערבית, יוסף בראל, אינן עוזרות, שהרי בראל אינו מדבר עם פתאל ואינו מוכן להיכנס לעימותים עימו בנושא שהוא שולל, לדעתו.

● השבוע יומן אירני עים (9.20). סקר שנערך



גלגלים : הרסון ורמיק
שעה 9.20

עלידי רשות השידור גילה, כי באחרונה ירדה הפופולאר

השבוע נמצא

בידיה

ריות של תוכנית החדשות הנו. נראה כי יעל הן מתחילה לבין בו את הקרדיט שניתן לה על-ידי הצופים, כאשר החלה לעי-רוך את המגאזין, והדבר בולט במיוחד במערכת החדשות עצי-מה. בעוד שקודם לכן היו ה-כתבים מוכנים להיגר, כד-לערוך כתבה ליעל, הם מר-בים להתחמק כאשר הם מת-בקשים לערוך כתבה ליומן.

● גלגלים (9.20). נראה כי לא רבים מאלה שהחזיקו מעמד בשבוע שעבר, וראו את הפרק הראשון והארוך של גל-גלים עד תומם, ימשיכו לצי-פות בו גם השבוע, ולמען אלה כמה מילים: אריקה, לי-רמיק, מספרת לבעלה אדם, רוק הדסון, על אהבתה לנהג המרוצים. היא עוזבת את ה-בית ונוסעת לאירופה עם ה-נהג. אדם המום, אולם שוקע בעבודה ומנסה לשכוח אותה.

שבת

● חידושים והמצאות (6.30). הכוכב נוגה הוא אחד הכוכבים הבעייתיים ביותר אצל חוקרי החלל. למרות שמידור תיו וצורתו הם כאלה כשל כדור הארץ — הוא גם הקרוב ביותר לארץ — מגיע חומו ל-500 מעלות צלזיוס, כפליים מהחום השורר בתנור והאוויר שלו הוא תערובת של דו-חמצן ומוצת הפחמן ושל כימיקלים שונים מהסוג הנמצא בתוך סו-ללה. את המחקר על הנוגה החלה ארצות-הברית כששיגרה בשנת 1974, את החללית מא-רינר. שחקרה את מזג-האוויר סביב הנוגה. כעבור שנה של-חו הרוסים חללית שהתקרבה

החלליות

נישרפות בנוגה

אל נוגה, צילמה ושדרה תמרי נות מפני השטח שלו, ששיכ-נעו את החוקרים כי תנאי ה-קרקע של נוגה דומים לאלה של קרקעית הים בכדור ה-ארץ. עתה נמצא בעיצומו מיב-צע החלל פיוניר — לוויין ו-אוטובוס-חלל אמריקאים הול-כים וקרבים אל הכוכב. הם יגיעו אליו החודש ובעזרת יהלום מודד-אור ורדארים יע-בירו לכדור הארץ, כך מקווים החוקרים, נתונים חיוניים נר-ספים להכרת הכוכב הלוהט.

● הזעקה (10.15). סרט נוסף בסידרת המתה המצויינת תרילר (רעד). ג'ני פר פיל, השחקנית מריאן דיי-מונד, נרצחה. כל העדויות מצביעות על כך שבעלה, ברי-נרד, איש-עסקים אמריקאי, ה-שחקן כריסטופר ג'ונס, הוא הרוצח. בערב הרצח משתתף ברנרד במסיבה לרגל איתור בין החברה שלו לבין חברה



הזעקה : ג'ונס
שעה 10.15

אחרת, בבעלותו של אדם בשם טאליוור, השחקן ריצ'ארד טוד. במהלך המסיבה מתנפלת צע-רה בלונדינית, השחקנית סוזן ניו, על ברנרד, מנשקת אותו ומבטיחה להתראות עימו מחר חר יותר. ברנרד נשבע כי אין הוא יודע מי היא המעריצה האלמונית. אחרי המסיבה מגי-עים שוטרים לביחו של בר-נרד, עוצרים אותו כשהוא בי-גילופין, למרות שהוא נשבע כי לא שצתה אלוהול. גופת-אשתו נמצאת אז בתא המיטען של מכוניתו. מתיו ארפ, השח-קן דינסוויל לאנדן, שנשכר כדל לדאוג לבטיחות החברה של ברנרד, מחליט שהבוס ה-חדש שלו אינו רוצה אלא קור-בן של עלילה. הוא חוקר ומג-לה את האמת.

יום ראשון

● הכל נשאר כמושי-פחה (8.30). יובל החמישים של אדית הוא הודמנות ליוצי-רי הסידרה להתעלל בה עוד ועוד, בעזרת בעלה, בתה וחי-תנה. לארצי לא הספיק הפרק כדי "לחגוג" יובל זה, והחגיגה תימשך גם בפרק הבא.

● שבוע פנים לאשה (10.00). המפיק ריצ'ארד דאבלדיי (יום כפול) טוען כי הוא מבין מס' אחד בנשים. לכן, כנראה, הפיק אנתולוגיה של שבע דרמות מוסרטות. ש-הראשונה מביניהן תוקרן ה-ערב. במחזות אלה, שכל אחד מהם בוים על-ידי במאי אחר, ומשתתפים בו שחקנים רא-שיים אחרים, „אנו רואים את האשה משבע נקודות מבט שו-רות“ כדברי דאבלדיי. „אנו לומדים לדעת שהיא לא תמיד כפי שהיא נראית. האשה יכיר-לה להיות שמחה ולהסוות עצב, להיראות בת 50 ולהיות בעלת רוח צעירה כבת 25. הילדה ואשה בת 70 יכולה להיות תמימה כל-יורה. עקרת-הבית ה-קונבנציונאלית יכולה להיות מהפכנית צעירה בנפשה. ואי-לו הפרוצה הזקנה יכולה לה-יות אשה קונבנציונאלית ואמ-

יום שני

● מכך גדול מכך קטן (8.30). לאחר שהצליח לה-רוג בתוכנית האחרונה את האמפרי בוגארט, ינסה הסופר

חוקידי
לסרט היפאני

● שחיתות בצמרת (10.20). פרק נוסף בסידרה המצויינת הבולשת חוקרת. מחלקת הדובר אינה מסוגלת לתת חומר-רקע על תוכנית זו, ועל הפרק שיוקרן הערב, כשם שאינה מסוגלת לתת חומר-רקע כימעט על שום תוכנית, קנויה או מופקת בארץ. המוקרנת בטלוויזיה, דובר רשות-השידור, חשה עמירב, מסתור מאחרי ועדה שקמה לאחרונה, אשר היתה צריכה להגיש את מסק-נותיה כבר בשבוע שעבר, ו-אשר תפקידה היה לנסח המל-צות כיצד להחיות את הדוברות



7 פנים לאשה : קיטסון, טואל ודאוננינג
יום ראשון שעה 10.00

והסרי-הציבור של רשות-השי-דור. חברי הוועדה, אריאל ווינ-שטיין וצבי ("הוי") זינדל, כבר הכינו כמה טיוטות לדו"ח ש-להם, אשר בוודאי יעורר שעי-רורייה ברשות-השידור. בין יתר המסקנות שלהם, המסקנה שמנכ"ל הרשות, יצחק ליבני, דואג לפירסומו האישי, וכי על לשכת הדובר להוציא הודעות לעיתונות המפארות את ליבני, במקום לעשות את עבודתם כי-ראוי. מסקנה אחרת היא נגד הנהלת רשות-השידור, הרוצה ממש את מחלקת הדובר, ואינה מאשרת תקנים ומנסה להביא לכך שלתפקידים מקצועיים, כמו של דוברים, יאוישו על ידי פקידות חסרות השכלה ו-ידע. ההנהלה אינה אוהבת את העתונות החושפת מדי יום כי-ימו את מחדלי הניהול שלה, ומנסה להתנקם בה דרך דוברי הטלוויזיה. מסקנה נוספת של הוועדה, אשר לא טרחה כלל לקרוא לעתונאים כדי להעיד תקציב לשכת הדובר מוצי-מילי-יון הלירות שכבר הוקצבו לה. בין היתר גילתה הוועדה כי לשכת הדובר עברה כבר בלי פחות 100 אחוז את תקציב בן 100.000 הלירות שלה שיועד לתמונת.

יום שלישי

● למישפחה (7.00). בתיה עוזאל נחמה את הנשים הצופות בתוכנית מעולה זו של מירה רביד, כיצד להכין פרי-חים מצבעים שונים העשויים מגרייניליון קרועות. המצלי-מה המסירת של התוכנית ת-ביא כתבה על דמות מעניינת: שרה אבו-פרג, בידואית צעיר-רה שהשתחררה מהמוסרות ה-מגבילים של השבט, אולם לא ניתקה ממקורותיה, ועוסקת עתה בעבודה סוציאלית בקרב הבידואים. שרה גם נותנת הר-צאות לבידואיות, במגמה להפי-כן „מודרניות יותר“. בנוסף לכן אלה גם פינת האופנה ה-קבועה של התוכנית.



גראנט : בארדינג
שעה 10.15

מהתוכניות האחרונות של סיד-רה זו, שאת מקומה תפוס ב-קרוב הסידרה המתודשת של זה הסוד שלי. אולם למרות שכבר לא מצלמים תוכניות

חברי כנסת

בתפקיד ליצינים

נוספות של 9 בריבוע מתכי-ננים מפיקה עוד תוכנית מיו-חדת אחת, שתשודר בפורים: בתוכנית זו ישבו במישפחה, ליד אנשי הצוות הקבועים, תשעה מהליצינים שבין חברים הכנסת.

● לו גראנט (10.15). אי אפשר היה בלי זה, גם בסידרה מצויינת זו, לו מס-תכך עם אלמנטו של כתב ה-טריבון, השחקנית גלוריה אולדריד, ואין לו לב להוריד אותה ממנו. האלמנה מוצאת חבה יותר מניחומים בהבעת הניתוחים של לו. אולם פרשה זו היא תדיפעמית בסידרה, קבועה יותר היא הדמות המ-יחדת של מרגרט פאנשון, בעלת העיתון שבו עובד גראנט, אותה מגלמת השחק-נית ננסי מרצ'אנד. מרצ'אנד החלה את דרכה בעולם הבי-דור כקריינית-ילדה ברדאי-מות, ברדיו המקומי בבופאלו, שם נולדה, כשהתבגרה עברה לגניוויורק, נדה בין תיאטר-אות רבים והדבר היחיד שאו-תו גילתה בעיר הגדולה היא בעלה, השחקן פאל ספרד, עי-מו היא אהבת היום. היא הופיעה בהצגות תיאטרון ובי-סרטי טלוויזיה, ביניהם הסרט הראשון, אשה קטנה, שבו הו-פיעה שחקנית ללא חולצה. ה-שחקנית הונו לא היתה מר-צ'אנד. נראה כי מרצ'אנד מו-דהה לחלוטין עם הדמות שאו-תה מהשחקת בלו גראנט.

במדינה

בתי סוהר

דילול אוניברסיטת

הפשע

במקום השלח למאסר

יעבוד העבריין למען

קורבנו — אם תתקבל

הצעת השופט חיים כהן

איך להקל על הצפיפות הנוראה השוררת בבתי-הסוהר במדינה?

הצעה מהפכנית הועלתה השבוע: לה- מיר עונשי-מאסר עד תישעה חודשים בי עבודת-חוץ.

כיום מותר להמיר כך רק עונשים עד שלושה חודשים. מי שזכה בכך ממשיך לגור בבית, אך מתייצב בכל בוקר ב- תחנת-מישטרה או במקום אחר שנקבע לו, ושם הוא עוסק עד הערב בעבודה יצרנית המתאימה לכישוריו.

אם תורחב הזכות לנדונים עד תישעה חודשי-מאסר, יהיו לכך מייד תוצאות חיר- ביות:

● הדבר ידלל את אוכלוסיית בית- הסוהר, יקל על הצפיפות שם, שהיא תתי- אנושית.

● אנשים שאינם עבריינים מועדים לא יתערבו באוכלוסייה הקבועה של בתי- הסוהר, ולא יעברו את „אוניברסיטת ה- פשע“.

● אנשים אלה לא יהיו צפויים לאונס הומוריסטואלי ולעישון סמים, שהם נחלת כימעט כל אסיר במדינה.

הממשלה נזהה. הצעה זו הוצעה על- ידי ועדת-מישנה הדנה ברפורמה של בתי- הסוהר.

התוצאה עד כה: ההצעה נגנזה על-ידי הממשלה.

זאת גילה השבוע חיים כהן, שופט בית- המישפט העליון, היושב מזה שנים רבות בראש ועדה לבדיקת דרכי-הענישה בי מדינה. כהן גילה טפח מעבודת הוועדה וועדות-המישנה שלה, בהוצאה שנוא בי אוניברסיטת תל-אביב, הסטודנטים באו אליה בהמוניהם, נתלו על החלונות וישבו במסדרון. כי חיים כהן ידוע כמרצה שנון, מלא חושי-הומור וחרף-שכל.

השופט בעל הקרחת המייוחדת-במינה דיבר במרירות מוסרית על גישת הממשלה, המתעלמת מהצעות הוועדה או גונזת אותן. בין שאר ההצעות: להנהיג בארץ עונש חדש, המבוסס על הנסיון הקיים בבריטניה — עבודה למען הכלל או למען הקורבן. לפי הצעה זו יוכל השופט, במיקרים המתאימים, לדון את העבריין לכמה חודי- שיעבודה בבית-חולים, במגן-דוד אדום או אפילו בטיפול בקורבנו, או לעבודה אחרת ששכרה ישולם לקורבן ויפצה אותו על הסבל והנזקים שנגרמו לו. כל זאת במקום מאסר — שתוצאותיו השליליות ברורות כיום לכל מומחה.

רמתיים

מעבר לסביש

כאין גשר עידי וברי

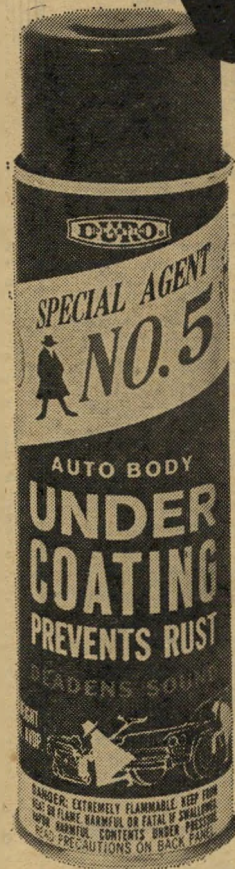
רמזורים מפכנים ידדי רמתיים

את חייהם מדי יום ביומו, בלכתם

לבית-ספר ובשובכם ממנו

תושבי הוד-השרון סיגלו לעצמם נוהג: בכל פעם שהם נוסעים בכביש המהיר המחבר את אזורם עם תל-אביב, בקטע שבין צומת-מרשה לצומת-רעננה, הם מתי- פללים שייצאו בשלום, כי הכביש החד- מסלולי הזה הוא אחד הכבישים המסוכנים ביותר בארץ, עמוס משאיות, מכוניות פרי- טיות ואוטובוסים. וכרגיל: כל אחד מגסה לעקוף את שכנו לכביש. כימעט שאין יום שבו לא נראית מכונית הפוכה בשולי הכביש, ולפני זמן מה תבע הכביש קור- בנות נוספים — אם צעירה ובנה התינוק ניספו כאשר מכוניתם התנגשה במשאית. אך דומה כי לבעיית הכביש המהיר, שכדי לעקוף אותו מצאו תושבי האיזור קיצורי-דרך מסוכנים לא פחות, תמצא בקי- רוב את פיתרונה. כביש רב-מסלולי נסלל בימים אלה, וכאשר יושלם תפחת מידת (המשך בעמוד 56)

הגיע מארה"ב



No. 5

ספרי זפת

אורגינלי

על בסיס ביטומן
תוצרת דורו ארה"ב

לציפוי

רצפת הרכב

ותחתיתו.

מונע חלודה ורקבון,
מבודד רעש

אוטם חדירת אבק ומים.
להשיג בחנויות צבעים.

יבואנים: יעקבי ובניו בע"מ, רח' החשמל 1 תל-אביב, טל. 621565. יע-4

מועדון 5 לחרבות חרשה

רח' הס 5, תל-אביב

טל. 297263

תכנית החודש

* יום ה', 30.11: הסרט הישראלי „קשר הדבש“ ודיון על הקולנוע הפוליטי הישראלי, בהשתתפות הבמאי ייעד לבנון.

* יום ה', 7.12: „בלוף“ — סאטירה דברתית בביצוע נחום שליט.

* יום ה', 14.12: רבי-שיח תוכנית השלום וכוחות השלום בישראל. משתתפים: ח"כ מאיר וילנר, ח"כ מאיר פעיל וויקטור שמיטוב (שר- הבריאות לשעבר).

* יום ה', 21.12: „ערב בלדות“ עם גליה ישי — דני כץ.

* יום ה' 28.12: הסרט „האם שמעת על הפנתרים השחורים, אדון מושה?“, דיון עם ח"כ צירלי ביטון ומני כהן.

המועדון פתוח משעה 8 בערב; התוכניות מתחילות בשעה 9 בערב בימי שני — מוסיקה, עתונות ישראלית וורה.

אמנים כחסות הפקות תיאטרון בית-חובן

„רובקס“

הגיע מאי חדש של
הצלחות הנמלאות של „רובקס“



טבעי שלובשים דלתא

קבלת מודעות
לכל העיתונים
במחירי המערכת



פירסום אידיאל

אבן גבירול 110 תל-אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חנייה חופשית

טבת „מורלה“

קיים רק קטלוג אחד של מורלה
היזהרו מחיקויים.

„רובקס“

הגיע מאי חדש של הצלחות
הנפלאות של „רובקס“

הנושא המסקרן ביותר את כל מי ש עושה באחרונה סרטים בארץ, הוא גורל קרן 12 המיליונים, שאושרה עקרונית על- ידי ועדת-הכספים של הכנסת עוד בחודש אפריל, ואשר עומדת סוף-סוף להתחיל לפעול.

ביום השישי האחרון, גובש כימעט בר תקנון, פעולתה של הקרן, אחרי שנערך בו כמה שינויים נוספים. עתה צריך רק להמתין לסיום המשאומתן עם שני הר שופטים היחידים שיפעלו במסגרת הקרן, ולניסוח המישפטי המדויק של היועץ המישפטי, ואז אפשר יהיה לפרסם את התקנון בעיתון ולהזמין את הפרוייקטים הראשונים.

בינתים מסתבר שחל שינוי כלשהו בר מעמד השופטים. הם אומנם ימשיכו להיות בעלי זכות בעדית על כל תכנית שתוגש להם (עכשיו כבר ברור שיידרש הסרט מפורט), תקציב מדויק, שם של בלמי מועד, תקציר, תיקוף (שלם), אולם במקום שופטים ייכוננו רפרנטים וזאת משום שיטל עליהם לא רק לבחור את הראויים לפרס, אלא גם לעקוב אחריהם במשך כל ההפקה, כדי לדאוג, שאכן אותה רוח איכותית שזיכה אותם בכסף, תישמר גם במוצר הסופי ולא רק על הנייר.

שינוי נוסף הוא הסרת ההגבלה בגודל התמיכה. עד כה דובר על מתן מיליון לירות לסרט (השקעה שהופכת למענק אם הסרט אינו מכסה הוצאותיו) היום, מותר לרפרנט העוקב אחר ההפקה, להמליץ על הגדלת התמיכה, כדי להוציא סרטים מבר טיחים ממזוקה כפייתה.

זכות הוותיק. בישיבה האחרונה, בר המלצתו של ח"כ עדי אמוראי, הוחלט לקבל לדיון כל סרט שהשקטו החלה מאז אפריל 1978, כדי שטושי הסרט לא ייצאו מקופחים מן הסחבת הביורוקרטית שעיקר בה את הקרן עד היום. כלומר, סרט שי נעשה כבר, במסגרת הזמן הזה, יכול עדיין לפנות לקרן, ולקוות שזו תכסה חלק מחובותיו.

כל הכספים מן הקרן אינם באים במ קום ההלוואות והחזר המסים של מישרד התעשייה, המיסחר והתיירות המהווים עיר דוד נפרד. אולם, מצד שני, לא תסכים הקרן להעניק פרסים נוספים, למי ש כבר קיבל פרטי עידוד, משמעותיים, כמו למשל הפרסים על הסרטים (700,000 ל"י) מן המועצה לתרבות, מי שיוותר על פרס זה יוכל לפנות לקרן.

מי שמתקומם נגד שיטת השיפוט, יכול להתנחם בעובדה שהשופטים מוגן לשנה בילבד, וכל מי שנדהה על ידו יכול לפנות שוב בשנה הבאה. אולם מסתבר שמעל השופטים, עומדת הנהלה. זו אינה מתערבת, אבל יש לה זכות וטו. ומאחר שהרוב המכריע בה פוליטיקאים, אין צורך לנחש למה בדיוק הם עלולים להתנגד. אליה וקוץ בה.

שבוע הסרט הצרפתי

יהיו יחסי ישראל-צרפת כאשר יהיו, דבר אחד יש לומר לזכות השגרירות הר צרפתית בתל-אביב. יש לה תודעת קול- נוע גדולה יותר מכל נציגות וזה אחרת בישראל, שלא לדבר על תודעת הקולנוע של המימסד הישראלי.

יחס זה לאומנות השביעית מתבטא בר כמה צורות. ראשית, מרכז תרבות-צרפת מצוייד בארכיון סרטים ניכבד ומגוון להפליא, המציע מיבחר עשיר מתוצרת הקולנוע הצרפתי, הרבה מכפי שמציעה ההפקה המיסחרית בארץ. שנית, הסרטים הללו מוצגים דרך קבע במרכז-התרבות לקהל הרחב, ולמרות השוביניזם הצרפתי המפורסם, מצויידים הסרטים בתרגום אנגלי בסוף הסרט, כך שגם אלה שאינם דוברים את שפתו של מולייר יוכלו ליהנות מן הסרטים. שלישית, ולא פחות חשוב, השגרירות ומרכז התרבות מארגנים מדי פעם בפעם שבועות של הקולנוע הצרפתי, מביאים סרטים שאחרת איש לא היה מציג אותם בישראל. מצד טרפים במאי או שניים שמסביר לאמצעי התקשורת בארץ, מה בדיוק קורה בעולם הסרטים הפריסאי.

(המשך בעמוד 50)



הצייד

ביעור



מקסים מורוזק — שער בצליפה

תראה משעממת מה גם שאינה עושה מעשה גבורה. אולם כל מי שמוכן לראות בסרט, יותר מאשר אמצעי לספר סיפור, כל מי שרוצה לצורת התמונה על המסך, ולצליל הבוקע מתוך הרמקולים, כל מי שמאמין שהקולנוע הוא שפה, שבה אפשר להביע כל רעיון שבועולם, אם יודעים כיצד להשתמש בה, חייב לעצמו לראות סרט זה.

שומר היערות (צפון, תל-אביב, ברית-המועצות) — קל מאד לסכם סרט זה: סיפור שתי פגישותיו של קצין רוסי עם צייד מונגולי. התקופה — תחילת המאה. הרקע, יערות-היער והשממות האיינסופיות של סיביר. הקצין נשלח לשם כדי להכין מפות של האזור, ואילו הצייד המונגולי חי שם את כל חייו.

כל מי שזוכר את הזיקוקין-די-ניור הקולנועיים של הבמאי אקירה קורסאווה בסרטים כמו, "שבעת הסמוראים", "יו גימבו" או "סאנאורו" מוטב שיזהר. סרטו החדש הוא האיטי, המוצנע והמופנם מבין כל הסרטים שצפה עד היום. הסרט כולו הוא סידרה ארוכה של מסעות. אין בו גיבורים או נבלים, אין בו אפילו עימות של ממש בין הדמויות הר שונות. סרט על אנשים מול הטבע ואנשים המשתלבים בתוכו. משום כך, מה שחשוב בראש ובראשונה בסרט זה, הוא הרגשת המרחב, הקולות המתנשאים מתוך מדבר ריק, או יער עבות, קרני השמש המבהיקות מבעד לענפי העצים, והתחושה שהעולם כולו; הצמחיה הנוף, החיות, והאנשים, הם יצירה אחת מופלאה ואחידה.

ייתכן שכל זה נשמע מסובך, שכן קורסאווה ניסה להביא כאן את הקולנוע למימד של הירהור פילוסופי על מהות החיים, ואין זה מן הדברים שצופה הקולנוע המצוי מחפש על הבד. ייתכן שדמותו של דרסו אוזלה, הצייד המונגולי



הפרחחים

בכרך



דפרידה, מיאו-מיאו וצאוואר

הפרחחים. בסצינה שבה הם מנסים להושיע, בדרכם, אסירה משוחררת מתברגת, שהיא אולי השתקפות שלהם. סצינה זו, אולי בזכות ז'אן מורו המצטרפת לצמד ג'ראר דפארדיה ופאטריק צאוואר ומגלמת את דמות האשה, היא גם המר-גשת ביותר בסרט כולו.

הפרחחים (הוד, תל-אביב, צר-פת) — כשיצא סרט זה לאור בצרפת, לפני כארבע שנים, זיעזעו שם את הצופים במנות האלימות העצומות שבו. ואילו היום, ניראים קטעים נכבדים מן הסרט שיגרתיים למדי, אין בהם דבר שיכול להסעיר באמת את הרחות, וזה רק מוכיח עד כמה התחסנה האנושות, בפרק זמן כה קצר. זהו עיסוק של שני פרחחים, הגונבים מכוניות, שודדים כסף, פורצים לדירות, אונסים נערות, וכל זה כאמצעי להע- ביר את הזמן ולהשיג את ההרגשה המופלאה עליה הם מדברים: "האם לא טוב לנו כך" שואל כל הזמן האחד מהם את השני.

כוונתו של ברטראן בליאה, במאי הסרט, היתה לדבר על אובדן ערכים, על העובדה שכאשר "טוב לנו" או "לא טוב לנו" הוא השיקול היחיד להתנהגות האדם, הדברים האיומים ביותר יכולים להתרחש אצל האנשים הרגילים ביותר. בליאה דואג לצייר את שני הפרחחים כביורגים מן השורה ואינו מנסה לחבב אותם יותר על המידה. מצד שני הם נראים כשויות תמימות מול אדם בעל תודעת פשע אמיתית, שהאכזריות טבועה בדמו ואינה משמשת רק כאמצעי נואש לבידור.

נוסף לכך, מצביע הסרט על סופם האפשרי של שני

והנוקיון

בזירה



וינקלר — מתאבק בראי עקום

שבחרה לחיות לצידו. כל עוד זורק ריינר המצאות קומיות, בשלבים הראשונים של הסרט, ואינו לוקח את עצמו ברצינות, אפשר להתייחס לסרט כאל בדותא משעשעת ולא מוזיקה. אבל ברגע שצעות אמיתות גדולות על עסקי השעשועים ועל המתעסקים בהם, והמלוודמה קורצת מאחורי הפינה, מתחיל העניין להללות ולחזור על עצמו, ללא הצדקה.

האחד והיחיד (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — קארל ריינר, שכתב וביים סרט זה, ידוע בדרך- כלל כאיש שנון, שותף לשעבר של מל ברוקס, וכמי שעשה סרטים כמו, "הו אלהים", בעלי הומור אמריקני אופייני. כאן התבקש כנראה לספק את קרש-הקפיצה המתאים לכוכב טלוויזיה פופולארי מאד מעבר לאוקיאנוס, הנרי וינקלר, אל המסך הגדול. אבל אם המוצר נתפר על-פי מידותיו של המזמין, נראה שהמידות הללו קטנות למדי.

וינקלר מגלם דמותו של צעיר המשוכנע שהוא אחד ויחיד במינו, אישיות כארזומטית שאין דוגמתה, אדם שעתידי לרשת את כל גדולי הבמה והבד. תשואות הקהל הן המזון האהוב עליו, ושום דבר אינו יכול לעמוד בפני ה"אני" המנופח שלו.

כל מה שהוא מצליח לקצור, בעזרת החוצפה ושיחורור הבלמים הנפשיים שלו, זה אשה שמבחינה כנראה באדם הרגיש והנעים שמתחת לחיצוניות הרברבנית (צריך לומר שוינקלר מטיב להסתיר רובד זה). מכאן והלאה המלאכה קשה יותר. הוגו הצעיר יוצא לכבוש את ברודווי, אלא שברודווי עדיין איננה בשלה לכיבוש, ואין אמרגן שייתעלף מרוב התפעלות, למראה הגאון. בלית-ברירה, הוא עושה קאריירה כמתאבק המקצועי המצחיק ביותר בשטח, עשה שאשתו נאלצת להשלים עם העובדה שהשקס העיקרי של בעלה, הוא דווקא בראוותנותו ובלעדיה, אין הוא האיש



(המשך מעמוד 49)

אהבת אדם. ואכן, החל מיום השישי הקרוב, עומד להיערך, במרכז התרבות הצרפתי, שבוע נוסף כזה, שבו כלולים שמונה סרטים. שהבטחה הצגתם בארץ, של לפחות שלושה מהם, במועד מאוחר יותר, גם מחוץ למיסגרת הסברתית. הקוראים הקבועים של מדור זה ישמחו בוודאי להזדמנות לראות, סוף-סוף, כמה מן הסרטים שדווח עליהם מפסטיבלים שונים. לדוגמא, אחת שרה, השנייה לא, סירטה של אניאס וארדה (האושר, קליי או חמש עד שבע), שזכה בפרס בפסטיבל טאורמיניה, והיה אחד הצימוקים של פסטיבל ניוירורק בשנה שעברה. זהו אחד הסרטים המפוקחים והנבונים ביותר שנעשו על מעמדה המשתנה של הד

בסרט מתוארות שתי ירדות, שאחת מהן פונה לזימרה השנייה הפוכת עקב רת-בית, אך כל אחת בדרכה, שואפת להגיע לעצמאות ריגשית ופיסית גם יחד, בחברה שבה האשה היא בדרך כלל פור על-יוצא של יחסיה עם גבר. הסיפור נפרס על פני 14 שנים, שלוש ארצות (צרפת, הולנד ופרס) ומכיל כל אותם השינויים שהמון, והמקום הגיאוגרפי, משר פיעים על שתי הגיבורות. להבדיל ממרבית הסרטים בנושא זה, משוחרר סירטה של וארדה, כמעט לחלו



נאטאלי נר, ב"אונס האהבה" של יאניק בלון
אונס כתולדה של אלימות החברה

הסרט מהווה שינוי קיצוני בסיגנון, עבור הבמאי ברנר קייסאן, שזכה לפני שנתיים בפרס עבור סרט נסיוני מוזר בשם האישי הישן, שכולו הוקדש לדמותו של סטר דנט שמנתק בהדרגה את קשריו עם ה עולם החיצוני. הפעם, נראה שבחר לעצ מו אווירה הרבה יותר נינוחה והכרה הרבה יותר מגוונת.

הרווק והאלמן. ולבסוף, הפקה מיס-חרית לכאורה, אך עם זאת, בעלת עקרי צות שרומזות ליותר מסתם בדיחה, רובין דייוויס, הבמאי, הוא בנו של אחד ה מפיצים הגדולים של הקולנוע הצרפתי, ומשום כך, היה לו קל לארגן את שלושת שחקניו הראשיים, ברנרד בליאה, ז'אק דופילו ואלידה ואלי, שמגישים גירסה יוצאת דופן של הזיקנה, שבה הרישעות, הקינאה והשחצנות תופסים מקום מרכזי. דופילו הוא רווק זקן שמזמין את ידידו האלמן, בליאה להתגורר עמו, ומשתמש בו, כשזה מקבל את ההזמנה, כקיר להטי חת עלבונות וכממלא מקום עקרת-בית, עד שהוא מעורר בבליאה את כל התחושות הרדומות של שינאה ונקמה. הסרט ייצג את צרפת, לפני שנים אחדות בפסטיבל ה סרטים בקאן.

כאמור, שבוע הסרט הצרפתי נערך במרכז תרבות צרפת, בתל-אביב, ולמי ש מתעניין בקולנוע, כדאי לבקר, ולו בגלל הסיבה הפשוטה, שמעטים סיכויי לראות חמישה מתוך סרטים אלה, במקום אחר וחבל להחמיצם.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב — רוקמת התחרה, שומר העיר, אשה לא נשואה.
ירושלים — חייל בכחול.

תל אביב

*** **רוקמת התחרה** (מוזיאון צרפתי-שווייטי) — כל אהבתה של ספרית קטנה אינה מספיקה כדי לגשר מעל ה תהום המספריה בינה לבין סטודנט למד עי-הרות, תהום מעמדית ואינטלקטואלית גם יחד. סרט רגיש ומפוכח ביותר, משחק מרשים של איובל הופר.

ירושלים

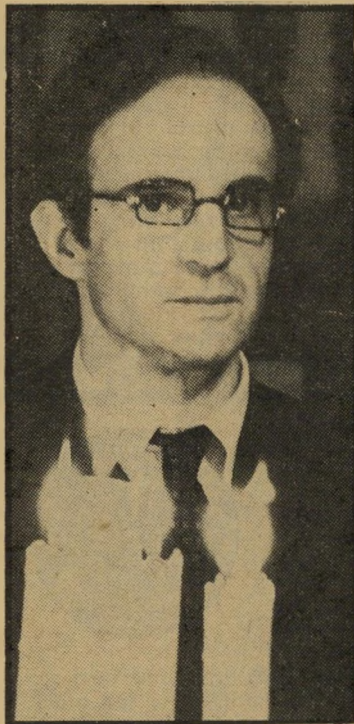
*** **חייל בכחול** (בנייני האומה, ארצות-הברית) — כיבוש המערב כרצח עם, ולא כמאבק חלוצי, כפי שנהוג היה לראות פעם במערבונים. הבמאי רלף נל-סון אינו חוסך בוועות, במטרה לזעזע את הצופים, עם קנדיס ברגן ופיטר שטראוס.

חיפה

*** **הזפר** (אמפיטיאטרון, ארצות-הברית) — עימות בין שלושה דורות של כפילים אימיצים — אחד בגימלאות, אחד בפסיגה ואחד בשער.

עויות). סיפור זה על התערבות לבנים בחיי אפריקה-השחורה, מציג תמונה קו-דרת כל-כך של פעילות מישרד-החוץ ה צרפתי שם, עד שאין אלא להתייחס ב כבוד ובהערצה לכך שאותו משרד משר מש כאכסניה להצגתו בארץ. הדמיון בין עלילת הסרט לפרשת לומומבה אינו מיקר רי, מה עוד שהאיש שכתב את הסיפור, ג'ורג' קונשוו, שהה בתחילת שנות ה ששים, כדיפלוט צרפתי באפריקה, והיה קרוב ללבטים הכואבים הראשונים של היבשת המתעוררת. הסרט יוצג בקרוב גם בבתי-הקולנוע בארץ.

סרט נוסף שהפצתו היבטחה (כמובן) הוא סירטו החדש של פרנסואה טריפו



טריפו ב"הדר הירוק"
השחקן הוא הבמאי

החדר הירוק, בהשראת סיפור של הנרי גיימס. גם על סרט זה נכתב כבר במדור. צריך אולי רק להוסיף שטריפו, ככמה מידידיו, הלוצי הגל-החדש, מגלה באת רונה חיבה יתרה לסופר האמריקני שהרי בה לטייל באירופה. תחילה היה זה שאב רול, שהעביר כמה מסיפוריו למסך ה טלוויזיה, אחר-כך ריווט שכלל סיפור של גיימס בסלון וג'ולי יוצאות לשיט ועתה מצטרף גם טריפו לאופנה.

הסרט השלישי שנרכש להפצה בישראל, מבין סרטי השבוע, הוא מאתב כיס, רומן בין צעיר בן 17 לאשה המבוגרת ממנו.



מישד גאלאברוי ופייליפ נוארה ואיובל הופר
השופט והרוצח

בכתב. מיסמך זה היה מקור למחקר משר תף של הוגה הדיעות הצרפתי מישל פוקו ותלמידיו, מחקר ששימש את הבמאי רנה אליו, כדי להציג נתח של חיי כפר צרפתי ביוק מדהים, וכדי לרמוז על מעמד קי הנפש האנושית ועל יחסיות המושג גים הנדושים של שפוי או מטורף. (הצל מת הישראלית נורית אביב היתה שותפה לעשיית סרט זה, ולסירטה של אניאס וארדה).

נושא דומה, ביסופל קצת שונה, מביא במאי, בשם ברטראן טאברניה, הנחשב היום לאחד היוצרים החשובים בצרפת (אף אחד מסרטיו עוד לא הוצג בישראל). ברצח והשופט, מתרכז גם טאברניה ב סיפור אמיתי, על איכר שניסה לרצוח את אהובתו ולהתאבד. הוא נכשל במזימתו. אהובתו נשארת בחיים, ואילו הוא מאושר פז בבית-חולים, שם מצילים גם את חייו, אבל שני כדורי אקדה נשארים נעוצים בגולגולתו. אחרי שהוא משתחרר, מבצע האיש סידרה של רציחות, וכאשר מביאים אותו לכס-המשפט, הוא טוען ש"רצח אחד יכול להוביל לעמוד התליה, אבל כל-כך הרבה רציחות, יכרי לות להוביל רק לבית-משוגעים". הסרט, שזכה לכמה פרסים בצרפת, יהווה הזדמנות ראשונה לישראלים, לראות את מישל גאלאברוי, קומיקאי המוכר בדרך-כלל כ מוקיון עור של לואי דה-פינס, בתפקיד הרוצח, עבורו קיבל את פרס הסיוור (ה אוסקר הצרפתי) במולדתו.

טין, מסיסמות והטפות צרות עין. איתה אהבת אדם עמוקה שהיתה מעלתה העיקרית בסרטים קודמים, היא המנחה אותה גם כאן, והחוש האסתטי שהפך בזמנו את "האושר" להיט בישראל (ושבעיני חלק מן המבקרים נחשב מוגזם) בולט גם כאן במידה ניכרת.

סרט אחר, גם הוא על מעמדה של האשה בחברה המודרנית, הפעם מצוייר בקווים בוטים יותר, מביאה במאית אה רת, בשם יאניק בלון (שתלוה בעצמה את הצגות סירטה בארץ). שמו של הסרט הוא אונס האהבה, והוא עוקב אחר תגובותיה של אשה, שנאנסה על-ידי ארבע גברים ומנסה לחיות עם תגובותיה, ועם אלה של החברה, שמרביתן אדישות, למעשה שלו היא גפלה קורבן. מסקנתה של הגברת בלון, כי מה שקרה לגיבורה הוא חלק בלתי נפרד מן האלימות בתי קופתנו, עשויה להיראות פחות מדי ראי דיקלית לכמה מן הפעילות של הליגה לשיחרור האשה.

מוקיון עור. על "אני פייר ריבניר, שרצחתי את אמי, אחי ואחותי..." נכתב במדור כאשר הוצג הסרט בפסטיבל קאן. אין ספק שזהו אחד המחקרים הקולנועיים עיים המרתקים ביותר על טבע האדם. זהו שיחורר מעשה רצח שקרה במאה ה-19 כאשר בן כפר בור, גם ועם הארץ, רצח את אמו, אחיו ואחותו, מפני שירדו לחיי אכזר. משנתפס, נתבקש הצעיר להסיביר את מניעיו, ולמרבח הפלא, האיש שנחשב מפגר בשיכלו וקשה ביטוי, לא זו בלבד שהצליח לצייר תמונה מלאה ומעמיקה של קורותיו, אלא גם להביאם



הכוכב החדש של הזמר הישראלי
הוא נכדו של קצין בכיר בצבא
הבריטי ונצר למישפחה ספרדית עתיקה

השורשים

של

דייוויד ברוזה

הוא עומד על הבמה עם הגיטרה שלו. קולו חזק, גם ידיו חזקות. הוא פורט על מיתרי הגיטרה בכוח, ובו בזמן, מתופף על גוף הגיטרה. אנשים יושבים ומקשיבים לו. השלאגרים שלו מעטים, אחד ואולי שניים. שיר

אהבה בדואי, שבו הוא מתחלק עם יעל לוי ועם יצחק, («צ'רצ'יל») קלפטר, שגם הלחין אותו, ויהיה טוב, שכתב יהונתן גפן. את מרבית השירים בערב היחיד שלו, שר ברוזה בספרדית. מרביתם נכתבו על-



בכתבה ענקית מאת העיתונאי מיכאל אור, הד, ובכתבות נוספות. ומאז דייוויד על הסוס. בשלב זה הוא מופיע בצותאלה ובקרי בוצים, שר באחד מהפכים של הכוהימה (יש טוענים כי המקום הפך ידוע בזכות היפעותיו שם), ועובד עם יהונתן גפן על תוכנית חדשה בשם טלון עכשיו. יש לו דיעות פוליטיות משלו. כך הוא מספר, ואת מה שיש לו לאמר, יאמר בשירים אותם כותב יהונתן, שאת חלקם דייוויד עצמו הלחין.

ידי פאקו איבנו. הקהל שלו יושב באולם צווחאלה ומאזין, למרות שרובו ככולו אינו מבין מה שר הזמר בעל הידיים החזקות והקול הרך. אך קהלו של דייוויד ברוזה אינו צריך להבין, הוא מרגיש ודי בכך, כדי שיהפוך תגלית השנה של עור לם הזמר העברי.

חיפוש

השורשים



דייוויד ברוזה הוא זמר בעל רקע מישפחתי מעניין במיוחד. מצד אביו הוא נצר למישפחה ברוזה ששורשיה בספרד, ומצד אמו הוא נצר למישפחה ציונית ידועה. דייוויד ואחותו טליה נולדו בישראל. כשהיה בן 11 החליטו הוריו, איש העסקים לסלי ברוזה והזמרת שרונה אהרון, לעקור לספרד לצורך עסקים. שרונה, ש בשנות החמישים היתה מפורסמת לא פחות ממשונה דמארי, היתה הזמרת הישראלית הראשונה שהופיעה מחוץ לגבולות הארץ בשירים עבריים. אגב, היא אחת משתי בנותיו של מייג'ור פינחס אהרון, מראשי ההסתדרות הציונית ומי שהיה הקצין הארצישראלי הראשון בבית גדה היהודית של הצבא הבריטי, במילי חמת-העולם השנייה. כשהגיעה מישפחת ברוזה לספרד, התחיל אבי המישפחה בייסודים אחר שורשיו. בעזרת חבר פורר פסור גודע לו כי הערך ברוזה מצוי באינדי ציקלופדיה הספרדית. שם, באינדיציקלופדיה, הסתבר לאב כי פירושו השם ברוזה הוא מטאטא, וכי ככל הנראה היו אבות הי מישפחה כפריים שעסקו ביצירת מטאטאים ממחטי עץ אורן, שאותם היו אוספים ביער. בעיקבות גילוי הערך, גילה

דייוויד בא, שר והצטרף לצוות ההצגה. יהונתן גפן החליט לקחת את הזמר ה צעיר תחת חסותו ולספר לכל מי שרק מוכן לשמוע, כי יום אחד ברוזה יהיה כוכב. האחרון שהאמין בכך היה ברוזה עצמו. לכן, כשירד מהבמה, בפסטיבל הפופ בנועיבה, אחרי הדרגים אחדים כשקול מחיאות הכפיים הסוערות עדיין מהדהד ב אוזניו, סירב להאמין כי עשה זאת. אך הוא עשה זאת. שבוע לאחר-מכן זכה

האם והסבא
 אמו של דייוויד ברוזה, הזמרת שרונה אהרון, שהיתה מפורסמת בשנות החמישים לא פחות ממשונה דמארי, בחברת אביה, הידוע כמייג'ור אהרון. ל מייג'ור אהרון, סבו של דייוויד בת נוספת, אלונה, שהיתה רקדנית בבלט המלכותי של לונדון והמתגוררת בדירה סמוכה לדירתו.

(המשך מעמוד 50)

האב את סמל המישפחה העתיק, ושוב, בעיקבות הערך, נסעה המישפחה ליישוב קטן בשם ברונה, הנמצא ליד הגבול היפו-פורטוגלי. שם, בין קברי הנוצרים בכנרת, סיימה המקומית, גילו קבר יהודי יחיד שרבו נקברה אחת מבנות מיישפחת ברונה. דיוויד התחנך בבית-הספר האמריקאי בספרד, שם למדה גם אחותו, בבית-ספר זה רכש את השקפת עולמו הקוסמופוליטית ושם למד גם שפות אחדות. הספרדית שבפיו הרוכה ומיבטאו ספרדי טהור. ברונה מכיר את הרקע לכל שיר שהוא שר בשפה זו, ומשתף בדיעותיו את הקהל. מילחמת יום-הכיפורים והחזרה אותו ארצה. מייד אחריו הגיעה לכאן אחותו טליה ושניהם שירתו יחד בצוות הווי. כי יום למדת טליה במכון וינגייט, דיוויד בונה קאריירה כומר, וההורים נמצאים עדיין בחו"ל.

אוטוביוגרפיה

על גלגלים

דיוויד וטליה מתגוררים בבית הרורים, שבשיכון הקצינים בצפון תל-אביב, ויש להם זיקה מיוחדת לשיכון זה. שכן ייסד אותו סבו של דיוויד, מייג'ור אהרון, כשהשתחרר מהצבא הבריטי. עד לפני זמן לא רב התגורר גם הסב באותו



בצבא הבריטי והיה המפקד הארצישראלי הראשון בצבא זה. כשהשתחרר, היה ממייסדי שיכון הקצינים שנבנה בצפון תל-אביב.

שיכון, אך משמחה עליו אשתו, עבר להתגורר בדירה באחד מרחובותיה הקטנים של תל-אביב.

מייג'ור אהרון, סבו של דיוויד, הוא דמות מיוחדת במינה. הוא נולד באנגליה וקיבל את חינוכו בקמברידג' ובקולג' צ'רץ חי בגרמניה, שם התמחה בשפות. בשנת 1926 עלה פינחס אהרון לארץ-ישראל והיה לחיפה, שם לימד אנגלית בבית-הספר הריאלי ושיחק כדורגל בקבוצת מכבי. מאוחר יותר עבר לתל-אביב ולימד אנגלית בגימנסיה הרצליה. בשנת 1928 התחתן עם בת-איכרים מרחובות. שמישהי פחתה עלתה לישראל מאוסטרליה.

היה זה היים וייצמן, מי שהיה נשיאה הראשון של מדינת-ישראל, שביקש ממנו באותה תקופה לנסוע לאנגליה ולעסוק שם בעבודה ציונית, כחבר המחלקה הימדינית. באותה תקופה ייסד את תנועת ה"בונים", הוא הבין, לדבריו, כי עליו לעסוק בחינוך נוער יהודי לערכים יהודיים ולעליה, ולא בפוליטיקה. כיצד ייסד תנועת-החינוך החלוצית המפורסמת? מספר מייג'ור אהרון: "יום אחד הזמנינו אותי למעון של נוער יהודי באיסט-אנד של לונדון. זה היה בדיוק לפני חמישים שנה, בנובמבר 1928. החלטתי למצוא את הפתרון שביא את הנוער האנגלי היהודי לרחובות היהודיים.

הירציתי בפני שמונה אנשים במשך שלושת רבעי שעה, הקרובים לעצמי ולא התרשמתי טוב. היה קצת זה לא תרם שום דבר לפגישתנו, ואז קם אחד משמונת הצעירים, שמו נורמן לוריא, אחיו של ארתור לוריא ממישרד-החוץ ואמר: 'אלו הדברים הנפלאים ביותר שמשמתי אי פעם'. הוא הבטיח שאם אסכים להרצות שנית יהיה האולם מלא, וכך היה. אני



הירציתי בפני אולם גדוש וכך ייסדתי את תנועת-הבונים באנגליה, שהיא בת 50. פינחס אהרון, גבר יפה-תואר, שאין שיבעים ושש שנותיו ניכרות בו, הוא בעל חוש-הומור שלא נס ליחה. הוא מאשים את מי שהיה האחראי על התרבות בוועד-הפעולה הציוני, פרופסור ברודצקי, כי טרפד את תוכניותיו היפות לעסוק בחינוך נוער. ברודצקי פיטר את מייג'ור אהרון ממישרתו בהסתדרות הציונית, בטענה כי ההסתדרות אינה עוסקת בחינוך כי אם בפוליטיקה.

בתו, אילנה, רקדנית בלט, שהיתה חברה בבלט המלכותי הלונדוני והעוסקת במימון מושגית. מבקשת מאביה שספר על תקופה מפוארת זו. מייג'ור אהרון מהסס ואחר-כך מביא את סיפורו האוטוביוגרפי לגלגלים שבו הוא מתאר תקופה זו.

הבנה

ושלום

מייד אחרי מילחמת-העצמאות הפך מייג'ור אהרון נציגה של חברת היעושה האמריקאית פאן אמריקה בישראל. בעבודתו זו עסק עד שיצא לגימל-אית. כפנסיונר היה מייג'ור אהרון חבר פעיל במועדון רוטרי בתל-אביב. במשך תקופה ארוכה היה הנגיד הראשון של תנועת רוטרי בישראל ונשיא המועדון בתל-אביב.

כנס אזורי של הרוטרי, שהתקיים בשנת 1967 בבנייני-האומה בירושלים, השתתפו בו תנו חיו. הוא מספר: 'באופן פיתאומי בא אלי הנגיד דאו ואמר לי: 'אתה, נחון לנו, בעוד רבע שעה אתה פותח את ה'ישיבה בנושא הבנה בינלאומית. יהיו לך שני עוזרים, אחד מהודו ואחד מגרמניה המערבית'. סירבתי, אך לחצו אותי אל הקיר, נכנסתי לאולם הישיבות ואני שאלתי שאלה שגרמה לי את כל הצרות, שבהם אני שקוע עד היסוד: האם מישוה מכיר כתובת או מיספר טלפון, כי אני מחפש מוסד שבו מלמדים שלום כנושא



פינחס אהרון כתב ספר על תקופת שירותו הצבאי הראשון בצבא הבריטי, אשר הגיע לדרגה בכירה.

חילוני. אני מכיר הרבה מקומות בהם מלמדים מילחמה, או אם אפשר ללמד מילחמה למה אי אפשר ללמד שלום? ואמר לי הנגיד: 'אני אתן לך כתובת - ירושלים. ואתה תהיה יושב-ראש של ועדה שתעסוק בשלום, וכך מצאתי את עצמי תקוע עם נושא שאינני מכיר. 'הוועדה שעמדתה בראשה היתה מכובדת מאד. השתתפו בה שופטים ועורכי-דין, אך איש מהם לא ידע שום דבר על הנושא, גם אני לא ידעתי. מישוה הציע שנקור את המשמעות של המילה שלום. מישוה אמר שקיים מוסד טרונון לשלום בהר הצופים. נסעתי לשם, בניין לא מצאתי, כי הוא עדיין לא הוקם. אך מצאתי את פרופסור סטון מסידיני שבאוסטרליה, שהיה המנהל של המוסד שעוד לא קם. 'הצעתי לו לפתוח את המוסד בשני סימפוזיונים על השלום - האחד לנוער והשני לאקדמאים. הוא הסכים. אבל כשיעניין החל מתגלגל, הסתבר שכל מיני גורמים פחדו מהנושא וכל העסק עלה

מייג'ור פינחס אהרון, שעלה לישראל כחלוץ מבריטניה והיה מורה בגימנסיה הרצליה, התבקש על-ידי מי שהיה נשיאה הראשון של מדינת-ישראל, הפרופסור חיים וייצמן, לצאת לעבודה ציונית בלונדון, שם ייסד, לגמרי במיקרה, את תנועת הנוער החלוצית הבונים, שהיא בת חמישים.

על שירותו, וכך נשארתי בל בית ובלי תיקוה. לעומת זאת, מוסד טרונון הוקם אך לא יודעים מה לעשות איתו. 'לקחת על עצמי לייצג את ישראל ב'וועדה לשלום וצדק חברתי שהתקיימה בגרמניה, למרות שמישרד-החוץ לא רצה שאשתתף. שאלו אותי שם: 'מה עושה פה נציג ישראל, הרי ישראל היא מדינה אימפריאליסטית? 'לא ידעתי מה לעשות עם נושא לימוד השלום. פניתי אל מנכ"ל מישרד הי

נתפסו ללימודי-השלום, למרות שאלה התקיימו בשעה שתיים אחר-הצהריים, שהיא שעת משבר בדרך-כלל. המורה פינחס, כפי שהם מכנים אותו, לימד אותם בשיטה של שיתוף-פעולה ומישחקים, כשהתלמידים ממלאים תפקידים הנלקחים מתוך החדשות והעיתונות.

יום אחד לקח מייג'ור אהרון את התלמידים שלו לנווה-שלום, שטח בן מאה דונאמים, מול מינור השתקנים בלטרון, שנועד להיות יישוב לבני כל העמים. בינתיים יושבות במקום כמה מישפחות והמקום מהווה מקום עליה לרגל לשוחרי שלום בעולם.

המורה הפגיש את תלמידיו עם תלמידי מידים ערבים, אותו יום היה ט"ו בשבט. התלמידים נטעו עצים, התפרו בקבוצות ובזוגות, למדו להכיר זה את זה, ומאז נשמרים קשרים ידידותיים בין התלמידים הישראליים לתלמידים הערביים מהגדה.

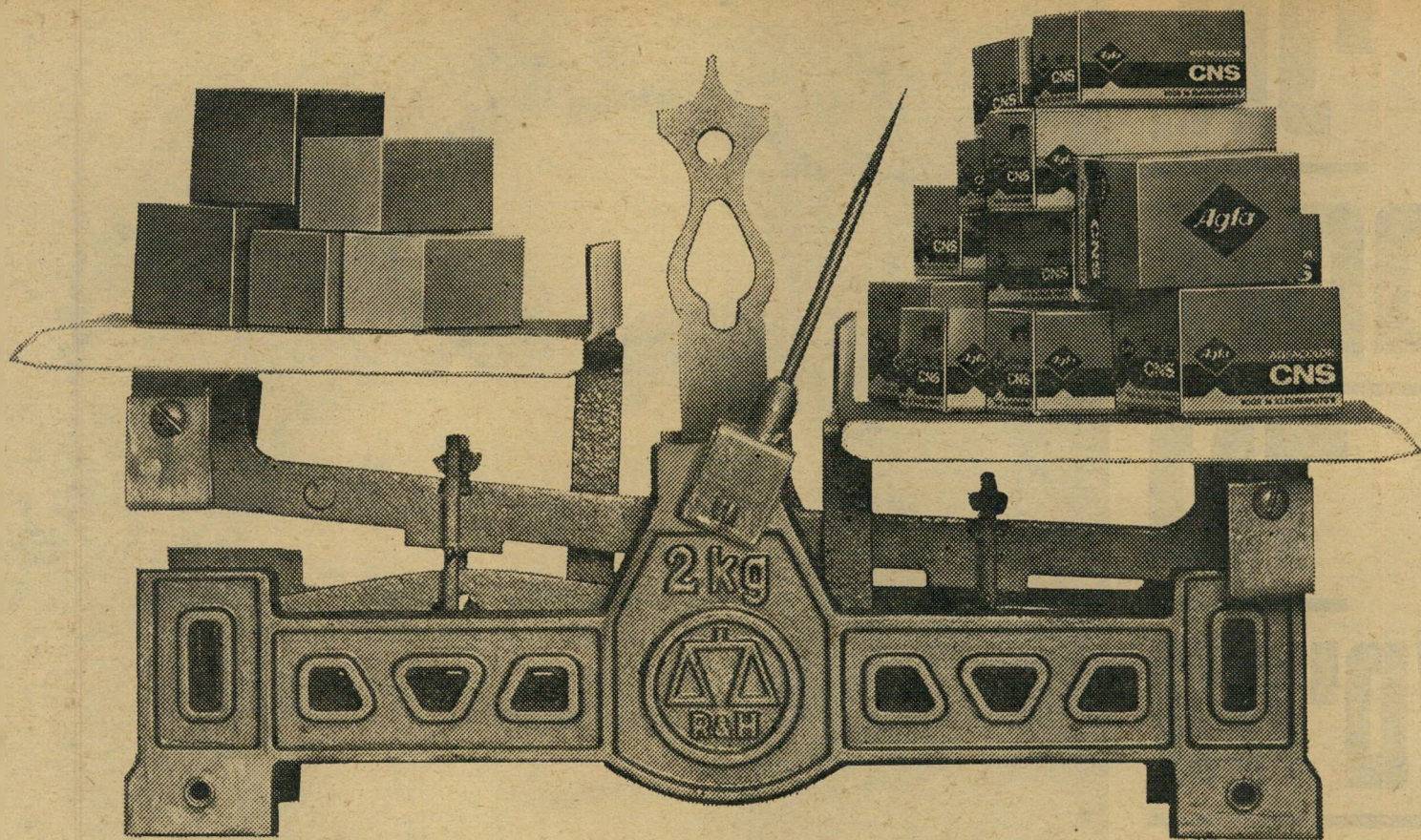
מייג'ור אהרון הפגיש את תלמידיו גם עם תלמידי תיכון מלוד הערבית. לדבריו, ניהדם גלגות עד כמה היים תלמידיו בגיטו של צפון תל-אביב, עד כמה היו חסרי ידע, גישה והבנה לילדים ערבים. הוא מספר בגאווה כי בעיקבות המיפגש נוצרו סטראטיפים כמו 'עבודה ערבית', 'ערבי מלוכלך' וכו'. מיפגש נוסף התקיים בין תלמידי הכיתה של מייג'ור אהרון לבין תלמידי קולג' ערבים מיפו. ביפו התבקש מייג'ור אהרון על-ידי מנהל הקולג' לארגן חוג ללימודי שלום בבית-ספרו. מייג'ור אהרון אופטימי. לדבריו, יתרחב נושא השלום ויתפוס מקום חשוב במיסוד רת הלימודים של מישרד החינוך. הוא מדגיש כי השלום אינו נושא פוליטי, כי אם נושא חינוכי ממדרגה ראשונה, והוא אומר בצחוק: 'העניין תפס עד כדי כך, שבמקום להיות אסון, כפי שהייתי בהתחלה בבית-הספר, כשלא ידעו איך לאכול אותי, הפכתי לנכס. הגעתי כיום למסקנה מאד רצינית - לדעתי כל בית-ספר תיכון חייב להקים חוג ללימודי שלום. אני התחלתי ללמד שלום בבית-ספר, כי אינני יכול להתחיל, לצערי, ללמד בגן-ילדים. אך שם צריכים להכין את הקרקע ללימודים מעין אלו. אני עצמי מקווה מאוד כי בקרוב אתחיל להרצות באחת האוניברסיטאות על שלום ברמה יותר אינטלקטואלית.

שרית ישי



מייג'ור אהרון לוחץ את ידו של אורח מוכבד בתקופה שבה כיהן כמנהל מישרד חברת פאן אמריקה בישראל וכאיש-ציבור.

החינוך והתרבות, אליעזר שמואלי, וניסיתי לברר אם אפשר ללמד את הנושא בבית-ספר תיכון, להפתעתי קיבלתי תשובה חיובית. כך התחיל מייג'ור אהרון, בגיל 75, ללמד לימודי שלום לילדים בני שלוש-עשרה וארבע-עשרה. גם כמחנך התגלה כצעיר ברוחו, הרבה יותר ממורים אחרים. כשהוצעה לו כיתת לימוד דרש את אולם ההתעמלות, כשהוצעו לו כיסאות הציע שכל תלמיד יישב כפי שנחל לו, מי על הרצפה ומי על הססל. התלמידים



מדוע נמכרים בישראל הרבה יותר סרטי אגפאקולור מכל סרט צילום אחר?

הסיבות הן: תבונה ונסיון

יש סרטי צילום יותר יקרים
ויש סרטי צילום יותר זולים.

אבל אנשים אינם מחפשים "מציאות" זולות
שאיכותן אינה משביעה רצון.

ואנשים גם אינם מחפשים "את היקר ביותר",
אם הוא לאו דווקא הטוב ביותר.

אנשים מחפשים איכות טובה במחיר הוגן.
לכן, אגפאקולור הוא סרט הצילום הנמכר ביותר בישראל.

מחירון לסרטי אגפאקולור
לתמונות צבעוניות
(לכל סוגי המצלמות המצויות בארץ)

סרט 36 תמונות. — 90 ל"י
סרט 24 תמונות. — 71 ל"י
סרט 20 תמונות. — 65 ל"י
סרט גלילי (Roll Film) — 62 ל"י

מעודכן ליום 1 בנובמבר 1978
לא כולל מע"מ

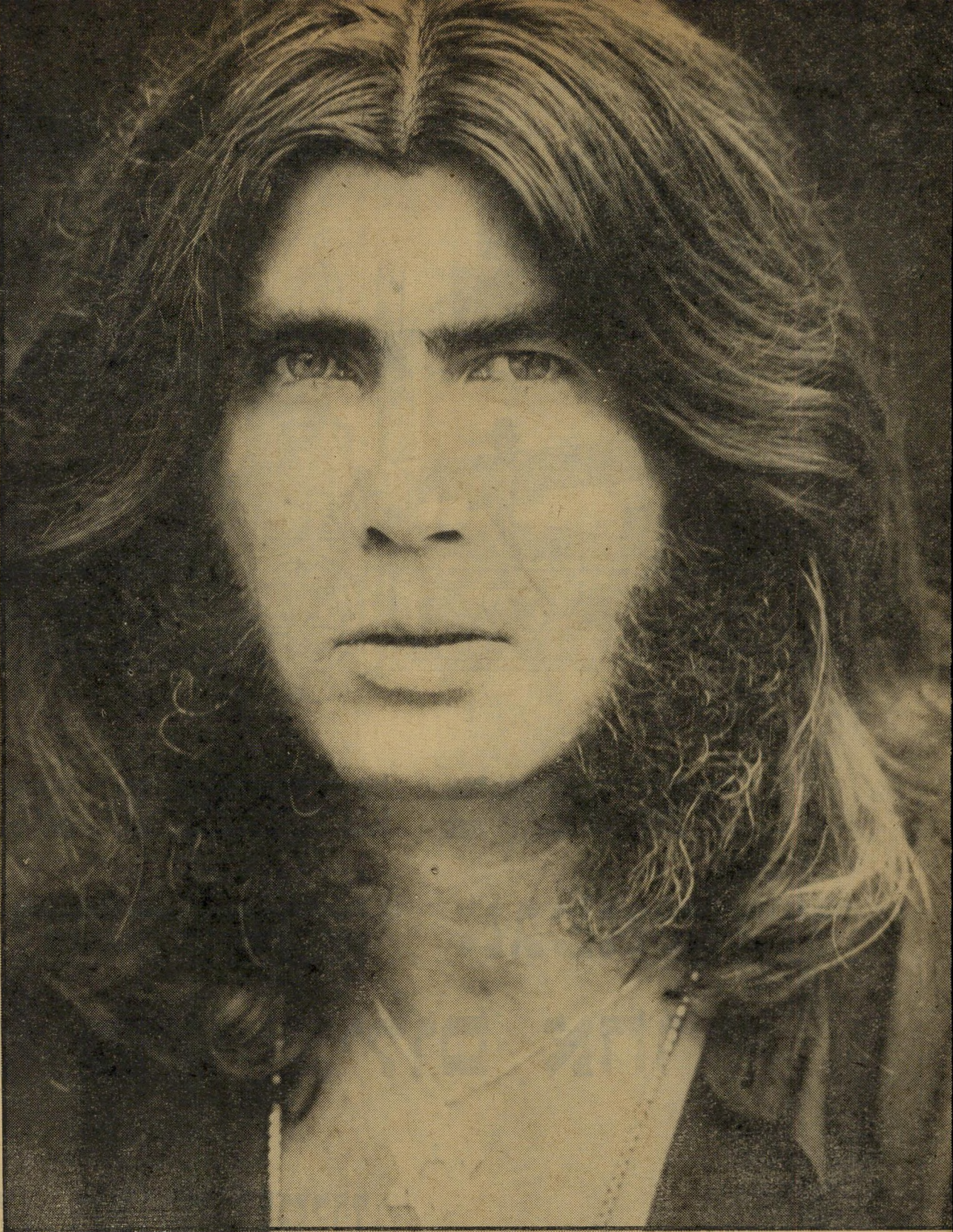
AGFACOLOR



טיב נכון. מחיר נכון. צבעים נכונים. זה מה שאנשים מעריכים.

„אני לוחם נגד סמים!“

אומר אבי עופרים, שבת-סיפוחיו האשימה אותו בשימוש בקוקאין

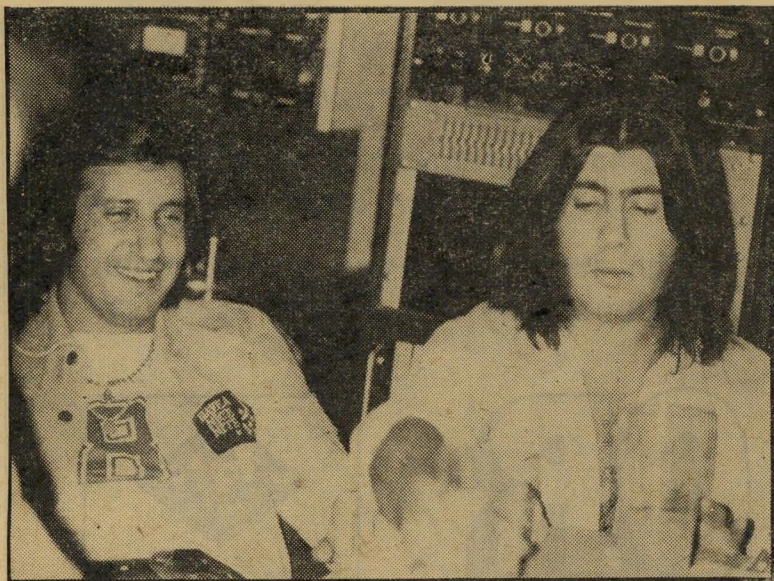


לפני שהוא נכון לדבר על הפרשה ש-קשרה אותו עם הקוקאין, הוא קצת חשי-דן וספקן. אבל לאט לאט הוא מתגבר על ההיסוס ופותח את עצמו, בראיון מיוחד עם כתב העולם הזה. „בשנים האחרונות, מספר אבי, מאז נפרדתי מאתי*, אני עובד בעיקר על-מנת לקדם ולפתח זמרים אחרים. כתבתי הרבה מוסיקה. הקמתי בית הוצאה-לאור של תווים ומוסיקה והפכתי למפיק תקליטים ומופעי זמר. „לאחרונה התרכזתי בעיקר בזמרת גר-מניה ששמה מרגוט ורנר. הייתי המדריך שלה, המלחין שלה, המפיק והמנהל האמ-נותי והעסקי שלה. אני המצאתי אותה.

* הכוונה לאשתו לשעבר, אסתר עופרים.

אבי עופרים כיום

„ארבעים שנה הייתי אסיר של עצמי!“



אבי עופרים ויגאל כשן „ילד כפוי טובה“

מודאגים מזה שכתבו שאני צפוי לשלוש שנות מאסר. או יש לי הודעה לכל אלה הדואגים לי: מוקדם להתחיל להכין חבירי לות לבית-הסוהר בשבילי. זה הכל שטור יות.“

הבית הקטן ברחוב שיינר במינכן הומה כמו תחנת רכבת. נכנסים ויוצאים ללא הרף: מוסיקאים, ידידים ישראלים, יפה-פיות גרמניות בגיל הטיפש-עשרה הנמסות ממבט או ממילה טובה שאבי שולח לעברן. שני כלבים, שני חתולים, החברה הפרטית לשעבר, שהרומן עימה נגמר, אבל היא נותרה בדירה עם ילד, וכל מיני אחרים.

„היא לא זמרת —

ולא תהיה!“

ה טלפון אינו מפסיק לצלצל. עסקים, חתיכות, השפה השולטת היא עיב-רית. למרות שניתק מישראל, קבע את מינכן לבסיסו הוא מוכר כיום וידוע בר-רחבי גרמניה הרבה יותר מאשר בישראל, עדיין חי אבי עופרים ומתנהג כישראלי לכל דבר. הסלון שלו אומנם מלא, לבד ממערכות נגינה ורמקולים, גם בתמונות וציורי איקוניגים. אבל „זאת רק הצגה“, הוא אומר, „חלק מהמישחק.“

ה הכל שמויות, כל העסק הזה עם הקוקאין, סתם סיפור שמצוץ מן האצבע.“ אומר אבי עופרים, הזמר הישראלי שבתחילת החודש עשה כותרות בעיתונים בגרמניה ובארץ כמי שמכור ל„מוות הלבן“. „שלא יהיו אי הבנות בר-עניין“ הוא חוזר ומדגיש, „אני עכשיו נגד סמים. לגמרי. אני לא מעשן עכשיו אפילו נפאס (חשיש). פעם, בארץ, הייתי מעשן. אבל זה לא בריא. בכנות — אני נורא נגד זה. אח של חברה שלי לשעבר מת מזה. אני יודע שהעיקר זה הבריאות. ובריאות, ברוך השם, יש. צריך לשמור עליה.“

בביתו, במינכן שבבוואריה, עושה אבי עופרים מאמצים להתגבר על המכה שנגר-חה עליו עם הפירסום הסנסציוני, שהציג אותו כמי שמשתמש בקוקאין. „כשקראתי על זה בעיתון, זאת הייתה בשבילי הפ-תעה בדיקו כמו בשביל שאר הקוראים. אבל אני כבר מהוסן נגד זה. קראתי כבר בעיתונים ראיונות איתי שנכתבו על-ידי אנשים שלא נפגשתי איתם בחיים. כתבו עלי כל כך הרבה חרא, שאנשים לא מא-מינים יותר. זה לא נעים. אני מקבל טל-פונים מכל מיני אנשים שמתעניינים לדעת אם זה נכון וזה לא נעים. מטלפנים אלי גם מהארץ בפאניקה. בייחוד המישפחה. הם

קונצרט. האחד הוא מרסל אברהם, רומני שירד מהארץ והשני הוא מרק ליברברג. רצייתי לעזור להם ועשיתי עימם את הסרט בוב אפילו בלי חוזה. אז קיבלתי את הר פטיש בראש.

„עשינו סיבוב הופעות בכל גרמניה ואוסטריה, איתה ועם יגאל בשן. באמצע הסיבוב התחלתי להרגיש במשהו. כנראה שהשניים האלה בילבלו לה את המוח שהם יקחו אותה לאמריקה ויעשו ממנה שם סטאר גדול. לי היו באותו זמן בעיות עם אשתי השנייה, טקסי. התחנתתי איתה בזמן שנסעתי עם יגאל בשן ללוסיאנג'לס. פתאום, מבלי לתכנן זאת מראש, נסענו ללאס וגאס ושם התחננו. היינו יחד שלוש שנים והכל היה בסדר. אבל אחרי שלוש חודשי נשואים התחילו הצרות ונפרדנו. באופן רשמי אנחנו נשואים עד היום ואנחנו ידידים מצויינים. אבל, כנראה שנשואין זה לא בשבילי.

ביגלל הבעיות עם טקסי לא הרגשתי מה שהתרחש מאחרי גב. הם קנו את העור לכת-דין, שהיתה גם המוכירה שלי, והיא נעלמה לי עם כל התיקים והמיסמכים ש היו קשורים למרגוט ורנר. גם יגאל בשן הלך איתם מאחורי גבי. ביגלל זה הוא קיבל את השטרונגול ויושב עכשיו בארץ.

„היא היתה הפרימה בלרינה של הבאלט של מינכן, עד שלפני שלוש וחצי שנים, כשהתקרבה לגיל 40, החליטה להפוך לזמרת. הכרתי אותה עוד קודם. אבל אז היא באה אלי בבקשה. היא עשתה את צעדיה הראשונים כזמרת וביקשה שאעשה את הפרודוקציה שלה.

„עד אז היא הופיעה במועדון קטן, שהכיל מאה איש. ואפילו לא ידעה להחזיק זיק מיקרופון ביד. שמעתי אותה. היא לא זמרת ואף פעם לא תהיה. אבל יש לה איכות מיוחדת בקול, משהו עמוק שמזכיר את מרלין דיטריך. הסכמתי לקחת אותה לניסיון לשלושה חודשים. שלושה חודשים עברתי איתה על שיר אחד בלבד, עד שיצאה לה הגשמה. אז החלטתי ללכת עליה ולהפוך אותה לכוכב.

„תחמנו על חוזה שלפיו אני הוא המפיק שלה, המנהל האמנותי והמנהל העסקי שלה; אני בוחר בשבילה את השירים שתשרי, יחד עימי. חיפשנו שירים ולא מצאנו שירים מתאים בשבילה. כתבתי לה לשיר שירים ונתתי לה שירים שכתבתי בשביל עצמי. היא נידנדה לי כליכך הרבה, שווי תרתי לה.

„אחרי שלמדה לשיר את השירים, הבתיחתי לה שתוך שנה היא תרוויח ביום



Dolby



טקסי, אשתו השנייה של אבי עופרים

זמרת נתבעת מרגוט ורנר „אני המצאתי אותה“

בטוח בזה כיוון שראה אותי ממרחק של שניים עד חמישה מטר. הוא סיפר שהבין שזה היה קוקאין מפני שאחריכך הייתי קשוח ועצבני.

„בטח שהייתי קשוח. קשה לעבוד עם אינפנטילים. אותו עצמו זרקתי כמה חודשים לפני שכל העסק התפוצץ. מרגוט ורנר עצמה לא העידה כלל. אבל היא סיפרה סיפור לעיתונות. היא סיפרה על זה שכאילו בנסיעה לברלין החבאתי קראין באנטנה של המכונית. היא עצמה בכלל לא היתה בנסיעה הזאת.

היתה המוכירה שלי, סטרלין פריש, על מעילה באמון, גניבת מיסמכים והוצאת דיבה. היא סיפרה עלי כל מיני סיפורים מלוכלכים לכל מיני אנשים: שאני ישן יותר מדי חתיכות.

„אחרי שהגשתי את המישפטים הם הכריזו עלי מילחמה. החליטו להרוס אותי לגמרי. צילצלו לכולם שמרגוט לא עובדת איתי יותר ושאני גמור. הבנק הפסיק לתת לי קרדיט. היו לי חובות למס הכנסה בסך של חצי מיליון מארק עוד משנת 1967. שילמתי אותם ונשארתי הייב רק 70 אלף מארק. הם עשו לי תרגיל גם במסדהכנסה וסגרו אותי כדי שלא יישאר לי כסף. כל המוסיקאים שלי הלכו יחד איתם. עם המאמא. הם נתנו להם פשוט יותר כסף וביבלבו להם את השכל. ככה זה, אתה הולך, עוזר לאנשים, נותן להם אוכל ונר

„אין חברים — רק מוצצי דם!“

ליתכן שכל הפרשה, על כל אי הניעמות שבה, היתה דרושה לאבי עופרים כדי לטלטל ולנער אותו ולעורר מחדש את כוח היצירה שבו. הוא השתנה, הפך לאדם אחר. גם המוסיקה שלו השתנתה. כיום, בגיל 41, הוא נמצא בשיאו. הוא מתכוונן לקראת חזרתו מחדש וזאת עשויה להיות הפתעה בקנה-מידה בינלאומי. הוא הקים להקה הנקראת אביס קנדי רוק, שמופיעים בה גם שני ישראלים, המתוסף אורי נדיר וג'ק שמש, לליד קנדה שחי בארץ. השר ומנגן על גיטרה. יחד עם ג'ק שמש כתב אבי את כל שירי הלהקה וחלק מהמוסיקה שלה. חברת ר.סי.איי. עור מרת להוציא לאור את התקליט בחודש ינואר 1979. אלה שהאזינו לו טוענים כי הוא מדהים בעוצמתו ובעל כל הנתונים להפוך ללהיט בינלאומי. נוסף לכך מכין אבי תקליט נוסף בו יופיע בעצמו. כותב מוסיקה לסרט גרמני, לסיידרה טלוויזיונית בת 71 פרקים ולסירטי פירסומת.

„זאת תהיה התשובה שלי“, אומר אבי. „ארכעים שנה הייתי אסיר של עצמי. עכשיו אני משתחרר. מצאתי סוף-סוף חבר — את עצמי. לא היו לי חברים. היו לי רק מוצצי-דם. ודם היה לי בשפע. אני שקט עכשיו. יש לי הפתעה בכיס. זאת לא תהיה השיבה של אבי עופרים כי בעצם אף פעם לא הייתי. תמיד דחפתי אחרים. עכשיו אני דוחף את עצמי. חוץ מזה, גם למתי לנגן במשך הזמן.“

רוב שירי התקליט החדש, שיוצאי עם להקתו, כתובים בהשפעת מה שעבר עליו בשנה האחרונה. שם התקליט, האמא, או מאמא! מרמו על שני היהודים שלקחו ממנו את מרגוט ורנר. שירים אחרים, דו משמעתיים בתמליליהם, מתייחסים למרגוט עצמה וגם לאשתו בנפרד. טקסי יש גם שיר העוסק בקוקאין. הוא נקרא איש השלג. תוכנו מספר על אמללותו של המכור לקוקאין. „אני נלחם בדרכי שלי בשימוש בסמים“, אומר אבי, „כמו דרך השיר הזה. חוץ מזה הקדשתי את ההכנסות מחמש ההופעות הראשונות של הי להקה למוכיי-הגורל המכורים לסמים.“



אבי עופרים ומרגוט ורנר בהקלטה „עליה שאינה ראויה לתגובה“

חבל. הוצאתי 450 אלף מארק והרבה זמן בשביל שני התקליטים שהכנתי עבור הילד הקטן וכפוי הטובה הזה.

„וככה יום אחד קיבלתי ממרגוט ורנר מיכתב התפטרות שלפיו אינני עוד המשפיק שלה. היו שם כל מיני הסברים. מה שטויות. היא עברה לרשות שני החברה האלה מהמאמא קונצרט.

„זה היה בדצמבר בשנה שעברה. בחודש מרס השנה הגשתי שתי תביעות. האחת נגד מרגוט ורנר, על הפרת חוזה, בה תבעתי פיצויים בסך של 800 אלף מארק (8 מיליון ל"י); והאחת נגד העורכת-דין ש-

אחד מה שהרוויחה בבאלט במשך ארבעה חודשים. הייתי בטוח שתוך שנה היא תהי פוך לכוכב ותוך שנתיים לסופרסטאר. וזה בדיוק מה שקרה.

„כשהתחילה להופיע היא לא היתה מוכרת. מכרתי אותה למופעים שונים בעיסי-קת חבילה: הסכמתי להופיע באותם מופעים בתנאי שיקחו גם אותה. בהופעה הראשונה היא קיבלה כבר 7000 מארק (70 אלף ל"י). מהר מאד היא הגיעה ל-10 אלפים מארק להופעה. כעבור שנה היא כבר קיבלה 20 אלף מארק לערב. עשיתי עימה שני סיבובים, בגרמניה, באוסטריה ובשווייץ והוצאתי לה את התקליט הראשון שנקרא בשם כל אחד בא יומו.

„לקחת ריוויק גדול עליה. הברתי והצי לחתי. נכון שהיא לא זמרת, אבל מידי הבחנתי שהיא יודעת למכור את עצמה. היא יודעת להתנועע על הבמה. להצחק, ולרכוש את אהבת הקהל. לקח כתשעה חודשים עד שהפכה מוכרת בכל גרמניה והעסק עימה התחיל לשגשג. זנחתי את כל הומרים האחרים שטיפחתי והתעסקתי רק עימה. התרכזתי רק עליה.

„היחסים בינינו היו קרובים מאוד. כי שמת חבר שלה מסרטן ליוותי אותה ל-בית-הקברות. הייתי מבקר את האמא הזקנה שלה. פתרתי לה את כל הבעיות האישיות. דחיתי את התוכניות הפרטיות שלי כדי לקדם אותה. הייתי מוביל אותה בתרצדס הפרטי שלי להופעות. לפני כל הופעה הייתי מתקין בעצמי את התאורה. אולי היא רצתה יחסים מסוג אחר. אבל אצלי עבודה זו עבודה. אני יודע שזה מקל-קל.

„קיבלתי פטיש בראש“

ת מיבוב ההופעות האחרון שלנו, לפני שנה, עשינו בשיתוף

במדינה

(המשך מעמוד 48)

הסיכון שבניעה מהודיהשרון תל-אביב. אך בכך לא תיפתרנה כל בעיות סיכון הנפש של תושבי הודיהשרון או, נכון יותר, תושבי רמתים.

ברמתים מצוי בית-ספר עממי השוכן מעברו השני של הכביש המהיר בין צומת רעננה לבין פתח-תיקוה. רוב תושבי רמתים מתגוררים מעברו האחד של הכביש, וילדיהם חוצים אותו פעמיים ביום, בדרכם לבית-הספר.

מטאטא חדש. למרות הפגנות נועזות שערכו ההורים בשנה שעברה, לא מצאה המועצה האזורית לנכון להתקין במקום רמזורים. דרישותיהם החוזרות ונשנות של ההורים, לבנות גשר עילי, נתקלו בסירוב מוחלט.

נימוק זה הובן על-ידי ההורים, אך הם דורשים כי יותקנו רמזורים במעבר החצייה שבצומת הרחובות דרר-השרון ובני גוריון. בשנה שעברה אף הוקם ועד מיוחד, בראשותו של האם שולה ברקת, שאירגן עצומות והפגנות וניסה לעורר דעת-קהל באמצעות העיתונות, אך לשווא. אמרה אחת האמהות בזעם: "עד שלא ייהרגו כאן עוד ילדים בעייתנו לא תיפתר. השאלה היא רק, מי מהילדים יהיה הקורבן שלזכרו יותקנו כאן רמזורים."

בינתיים משמשים תלמידי בית-הספר בתפקיד שוטרי-תנועה. אך הצבת ילדים בתפקיד שוטרים אינה פותרת את הבעיה. שהרי ישנם ילדים המקדימים או המאחרים ללכת לבית-ספר או לחזור הביתה, ומי ידאג לבטחונם בשעת הצטייה הכביש? הנהגים לא התחשבו עד כה בילדים השוטרים, ורבים מהם אינם נשערים מעים להוראות הזוטות. מישורת כפר-סבא נעקה אומנם להגנת הילדים, ומדי בוקר מוצב במקום שוטר, המשגיח כי הנהגים יישמעו להוראות השוטרים היקטנים. אך בכך לא די, טוענים בתוקף תושבי האיזור.

מה שמעודד את ההורים המודאגים היא העובדה, כי נבחר ראש-מועצה חדש ברמתים, שימחה מעוז שמו, והוא סגן אלוף במילואים. "אנו מקווים כי המטאטא החדש יטאטא טוב" אמרה אם מודאגת, "ואם לא יטאטא, לפחות שידאג להתקין רמזורים בצומת."

דרכי אדם

איש אשכולות מעין-גדי

קיבוצניק המכונה צ'ארלי

עושה כני עבודה

אפשרות - החל בכצור

ובנה בציונים ובאיקוף כלבים

"אם תשאלו בג'ונגלים של ברזיל מי זה ניקסון, הם לא יודעים. אבל אם תשאלו מי זה צ'ארלי - אין אחד שלא יודע." מתפאר יורם צור, המכונה צ'ארלי מעין-גדי בקיבוץ, כולם מכירים את צ'ארלי. סימן ההיכר שלו הוא שפמו הג'ינג'י, המסתלסל רחוק משני עברי פיו.

צ'ארלי (42) נולד ברמתים, לאב מאיר דיסה ולאם תוצרת-הארץ. לפני 23 שנה עבר לעין-גדי והספיק לעסוק מאז בכל עבודה אפשרית - בציר ענבים, טיפול בכלבים, הדרכת טיולים. בעשר השנים האחרונות עבד במעיינות הגופרית של הקיבוץ. "אני עושה שם הכל", סיפר, "מוכר כרטיסים, נותן עזרה ראשונה, מנקה את בתייהשימוש. צ'ארלי זה כינוי שהדי ביקו לי, ואחר כך הכנסתי אותו גם לתעודות."

וגר חתול עם כלב. לפני שהגיע ל-קיבוץ עבר צ'ארלי קורס-שיט, ועתה הוא משמש גם כמדריך שיט. גם כמדריך ספורט וגם כאחראי על הדריהאוכל. הוא ידוע כאדם המכיר כל פינה ופינה בארץ. בצבא היה סויר, ולפני שמונה שנים עשה סויר בכל העולם. "אני נסעתי לסייד בעולם רק אחרי שהכרתי את כל הארץ". התפאר צ'ארלי, הייתי בדרום אמריקה ובצפונה, במזרח הרחוק ובכל אירופה. בכל מקום שמסתובבים בחו"ל נזכרים במה שלמדנו בהיסטוריה. כשהייתי ביוון נסעתי על מסלול המרתון, כדי לראות כמה זמן זה לקח להם. גם בארץ אני נוהג לרוץ כל שנה את מסלול התבור, פעם הייתי עושה זאת באופן תחרותי, אבל היום אני כבר זקן, ואני רץ רק במסלול העממי." צ'ארלי מומחה גם בטיפוס הרים, וכל

סופר צעצוע לסופר ילד שלך בסופר הנחה!

כולם מעלים מחירים!
אנו מורידים!

10%
הנחה

המבצע
מ-15.11.78 עד 8.12.78

Fisher-Price

סופר צעצוע

כאשר את מביאה לילדך צעצוע פִּישר פּרִייס את משמחת את ליבו לא רק באותו הרגע, כי אם גם עוד ימים רבים לאחר מכן. כי צעצוע פִּישר פּרִייס בניגוד לצעצועים זולים מחזיק מעמד זמן רב ואינו מתקלקל.
אל תתפשרי! קני את הטוב ביותר עבור ילדך - פִּישר פּרִייס!

מפיצים בלעדיים בישראל:
סוכנויות קופמן, החשמונאים 105, ת"א

זה עתה הגיע
PENTHOUSE

NOVEMBER 1978 ISSUE

הפצה בלעדית
סטימצקי

איתן עמיחי
הדברת מזיקים

מומחים להדברת
**תולעי עץ, עש
וחרקי סכרים ובגדים.**

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת ד 2272
טל 790114-5-6 רש מס' עסק 481/75

ארפא בהיפנוזה

ילמד
להשתחרר ממתח
ולהתגבר על בעיות גופניות ונפשיות
טלפון 03-737634

טבת "מורלה"

קיים רק קטלוג אחד שה מורלה
היזהרו מחיקויים.

החזן של בית-הכנסת. הוא לא היסס לרגע, שכן אהב את בית-הכנסת. המקום שימש לו כבית שני ולעיתים אף נמצא בו יותר מאשר בביתו.

"עשינו חיפה". כשפרש משומר ל-פנסיה, לפני כשנתיים, התחיל ללון בבית הכנסת כימעט מדי יום. חברים לא היו לו, ובבית-הכנסת סיפר, כי אין לו איש בעור לם לחזור אליו.

משה לוי עבד גם הוא בנצח-ישראל, כשמש. לפני 20 שנים עלה לארץ מתור-כיה. על תפקידו כשמש בבית-הכנסת שמר לוי מכל משמר, ועבודתו של משומר בבית-הכנסת הדאיגה אותו. הוא פחד פן יאמרו המתפללים שאין צורך בשמש אם במילא שומר משומר על המקום, ואז יאבד הוא את משרתו ועימה הכנסה בסך 500 ל"י. סכום זה היה משמעותי ביותר עבורו. נוסף עליך קיבלו הוא ואשתו תמיכה כספית מלישכת הסעד. לוי ידע שלא יוכל לעבוד בכל עבודה שהיא, מלבד בבית-הכנסת. בגיל 75, שבע מרורים ותל-אות, חשב כי בעבודתו הקלה יעביר את שנותיו האחרונות.

מהלך חמש דקות מנצח-ישראל שוכן ביתה של מישפחת לוי, מבית-הכנסת שב-שדרות הרציון, היה לוי פוסע מדי ערב, דרך סימטות שכונת שפירא אל הדרונו ברחוב חכמי-אתונה 42.

בביתו ציפתה לו אישתו השנייה רחל, שאותה נשא לאשה לפני שש שנים, אחרי שהתאלמן מאשתו הראשונה שילדה לו שישה ילדים. סיפרה אשתו: "אני לא מדברת עיברית טוב. אני נולדתי מתי משה נולד בתורכיה". רחל לוי עלתה לארץ, גם כן לפני עשרים שנים. בעלה הקודם היה חייל בצבא התורכי ונהרג בתאונה. ארבעת ילדיהם עלו לישראל לפניה, וכיום כולם נתמכי סעד.

הילדים אינם באים לבקרה. "הכרתי את לוי בבית-הכנסת נצח-ישראל", מספרת רחל, "הייתי התפללת שם. לפני שש שנים אמרו לנו נתחתן. עשינו חופה. היינו שנינו לבד.

"גרנו בשכונת לבנדה, לא רחוק מכאן.

(המשך בעמוד 58)



חברי-קיבוץ צור על מסלול המארתון

מות חול, תפקיד שעבורו קיבל שכר של 200 ל"י לחודש. כיוון שמקום מגוריו היה רחוק מבית-הכנסת, לא יכול להגיע בשבתות. היכרותו עם בית-הכנסת נצח-ישראל החלה לפני שנים רבות. עת עבד כגהצן במיכסה ליד התחנה-המרכזית, מי אחר שהתגורר ברמת-אביב היה לו נוה להגיע לתפילת שחרית לבית-הכנסת הקרוב למקום עבודתו.

לפני כחמש שנים הוצע למשומר תפקיד

השיבעים וחמש בבית-הכנסת נצח-ישראל. מוט ברזל שהוטח בראשו, הוא שהפילו ארצה, שבועיים פירפר משומר בין החיים ובין המוות ולבסוף נפטר. הרופאים קבעו שהחבלה בראשו היא שגרמה את מותו. בו ביום עצרה המישטרה את משה לוי, אף הוא בן שיבעים וחמש, שהיה שמש בבית-הכנסת נצח-ישראל, באשמת רצח בני כוונה תחילה.

משומר שימש כחזן בבית-הכנסת, ביי-

אימת שנתקע משהו או משהו בהרים, הוא יוצא לקראתו עם קבוצת החילוף. אך עיקר כישורו של צ'ארלי מתבטא בצילום. הוא מצלם הכל - פרחים, חתיר-כות ותאונות-ידרכים. "אני יכול לדבר שעות על צילום." התוודה צ'ארלי, "יש כאלה שמצלמים רק אנשים, וכשהם רואים תאור-נה הם מקיאים. אני לא גרע מחתונות ומלוויות. פעם, כשהייתה תאונה מחרידה ליד הקיבוץ, צילמתי את ראשו המרוסק של הנפגע, ואחרי-כך הקרנתי את השי-קופית הצבעונית בחדר האוכל. זה היה מחזה יוצא מן הכלל."

לפני שמונה שנים הכיר צ'ארלי מתי-נדבת מפניגלנד, ומאו לא נפרד ממנה. היא התגיירה בינתיים, הפכה אשתו, וילדה שתי בנות בולגודיות כמות. קוראים להן שיר ופרח.

האשה של צ'ארלי עובדת בגנות. מיקי צוע שאותו למדה בפניגלנד, ומצטיינת ב-אפיית עוגות. היא מכינה את העוגות לכל חתונה או יום-הולדת בקיבוץ, והשבוע, למשל, היא טרודה בהכנת העוגות ליום-הולדתה של הבת הגדולה. צ'ארלי, לעור-מתה, מתמחה גם בגידול כלבים ובאיר-לופס. לו עצמו יש כלב בשם עוג, וחתול בשם פקה. החיים באידיליה זה עם זה. הם אוכלים בצוותא וכשמנסה כלב זר לסחוב לחתול את האוכל מגרר עוג בועם ומבריא את הגנב.

על שקיות הסוכר של בית ההארחה של הקיבוץ, מודפסת קריקטורה של צ'ארלי, שהפך כבר לסמל המיסחרי של הקיר-בוץ. ואם יגיע משהו לקיבוץ עין-גדי עליו רק לומר את השם צ'ארלי כדי שכל הדלתות תיפתחנה בפניו.

פשעים

רצח בבית-הכנסת

חזן ישיש נרצח

כבית-הכנסת, והשמש

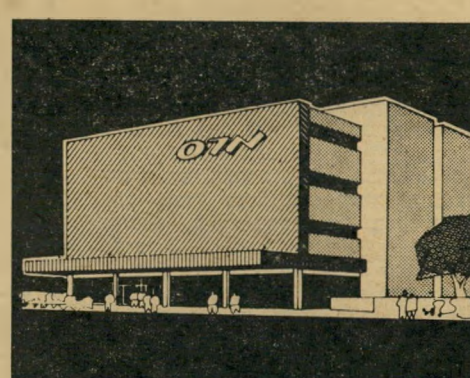
נעצר כחשוד במעשה

מתבוסס בדמו נפל עודד משומר בן

לקבל רעיונות... ולראות את החידושים האחרונים מאירופה במרכז חדרי השינה - בבית מרס!

אתה חייב לעצמך ביקור במרכז חדרי השינה ותיווכח במו עיניך מה ניתן לרכוש במחירים החל ב-18,000 ועד 85,000 ל"י.

חדרי שינה מפוארים אלה מיובאים בלעדית ע"י חב' מרס ישראל מן המפ-עלים הגדולים והאקסקלוסיביים ביותר באירופה.



בית מרס
תל-אביב, הרצל 158

- כ-100 חדרי שינה אלגנטים ואקסקלוסיביים מוצגים בשלמותם.
- יבוא בלעדי מאירופה.
- לבעלי טעם מיוחד ואלגנטי.
- יעוץ מקצועי ע"י אנשי מקצוע מעולים.
- חניה בשפע.
- מוסיקת רקע.
- מדרגות נעות.
- פתוח ברציפות מ-8.00 בבוקר עד 7.00 בערב.

במדינה

היתה חברת מערכת העיתון ששבק חיים למרחב ואף היתה שליחתו במיזם-אפריי קה. בשנת 1976 זכתה בפרס על כתבה בשם "הפש את עבודת האשה" שפרסמה בשבועון במחנה. היא היתה ממונה גם על הסברה בתנועת-העבודה הציונית. כיום היא חברת מערכת ידיעות אחרונות. **להט הופתע.** עדה גרושה ואם לשני בנים. קיבלה את ההצעה לשמש דוברת לבקשתן כחצי-שנה לפני הבחירות. היא נכנסה לעניין במרץ האופייני לה. קשיים רבים עמדו לפניה בתחילת דרכה כדוברת. "התחלתי מנקודת אפס", מספרת עדה. "מולי עמד להט. ראש-עיר מוכר, אמן של יחסי-ציבור. המועמד שלי היה בעשר השנים האחרונות שלי בחוף-לארץ. בי



אשת-הנאשם רחל לא חבינה

מיסגרת משרד-החוץ. היה עלי להציג אותו לציבור. בעיר לא ידעו מי הוא. דווקא מטרה זו אני מרגישה שהשגתי. כיום, כל אחד בעיר יודע מי זה ברנתן. לא זו בלבד שמכירים אותו, אלא שבי-חודש וחצי האחרונים לפני הבחירות, הת-נהל מירוץ צמוד בינו לבין להט. זה התבטא בעיקר בשטח, ולא בסקרים ש-נערכו.

"בזמן שלמה (ציצ"י) להט נאלץ לסיר בשכונות העיר כשהוא מלווה בכר-חורביטחון, בא אחרת לכל המקומות האלה באופן חופשי ונתקבל בלבביות רבה. תוצאות הבחירות בתל-אביב אינן משקפות את המציאות שהיתה בשטח. נכון שאיני רוצה להיות חכמה לאחר-מעשה, אבל יש לי מה להגיד בעניין. היה ידוע לי שצפון העיר הלך אחרי להט, והדרום אחרי ארתור. זו היתה גם ההערכה של הליכוד. ביום הבחירות, כשכולנו באנו לשידור ברדיו, סיפר ציצ"י שבכיסו מונח מיכתב-פרידה. למקרה שייכשל. הוא עצמו הופתע מניצחונו."

עדה, שהיתה האשה-הדוברת היחידה במערכת בחירות זו, יש כמה הסברים לגבי הכישלון. היא מספרת: "אני עושה הפרדה בין מה שקרה במישור הארצי, לבין מה שקרה במישור העירוני. במישור הארצי, הרדיו והטלוויזיה חסמו בפנינו את כלי-התיקשות. זה היה אקט בלתי-דמוקרטי, מפעל בעיקר במועדים חדשים ולא-מוכרים. השיקול של רשות השידור היה לא-צודק. גם יום-השבטון שהוכרז ביום הבחירות, לא עזר לנו. נוצרה אווירה של פיקניק. שהקטינה את מיספר המצביי-עים."

תמיכה מאוחרת. עוד נקודה כאובה היא האדישות של הציבור. העיתונות כת-בה כלי-כך הרבה על האדישות. שזה הפך מעין שטיפת-מוח. עוד גורם שלילי היה היעדר ספר-בוחרים מעודכן. ובמישור ה-עירוני: להט פחד במשך כל מערכת ה-בחירות מעימות ישיר עם ברנתן. שש פעמים הוא הוזמן למיפגש מעין זה, ושש פעמים התחמק. היו גם חריקות בעמידתה של המיפלגה מאחורי ברנתן. בקלפיות נמצאו ארבעת אלפים קולות יותר לאמת (הרשימה למועצת העיר מטעם המערך).

(המשך בעמוד 62)

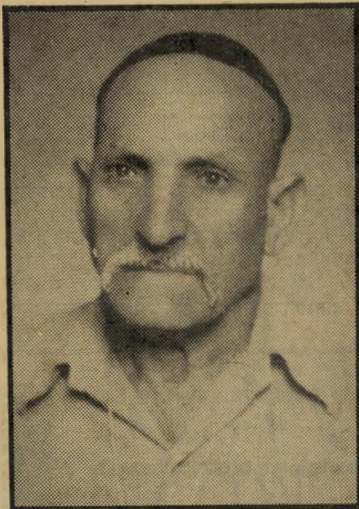
(המשך מעמוד 57)

אחרי כמה שנים גירשו אותנו. לא היה לנו כסף לשלם שכר-דירה. אף אחד לא עזר לנו. גם הילדים של משה לא עוזרים ולא מבקרים אותנו. דווקא יש להם מיק-צועות טובים. אחד אפילו עלטא-זאקען. לפני שנה וחצי עברנו לגור כאן בחדר. כאן בסדר, אבל אין כסף בשביל כלום. חשמל עולה, אכל עולה. אנחנו מקבלים סעד. אבל מה — לא מספיק."

עכשיו אמרו לי מהמיטרה שמשה בי-בית-חולים. לא יודעת מה עשה בבית-כנסת ששמו אותו בבית-חולים. מי זה עושה ככה לאנשים? אני לא יודעת איפה הוא. לא יכולה ללכת אצלו."

אחרי שמשה לוי היכה את עודד משומר במוט ברזל כפי שטוענת המיטרה, הוא לא ברח. נשאר לשבת בבית-הכנסת עד שהגיעו מכוניות האמבולנס והמיטרה. בתום החקירה הוא נשלח לביתו. הוא נעצר שוב רק משנודע על מותו של משומר.

השבוע ביקש עורך-הדיון סברין שרט, סגן בכיר ראשון לפרקליט מחוז תל-אביב, מבית-המשפט המחוזי, לעזור את משה לוי עד תום ההליכים המישפטיים נגדו. שרט גם הוסיף לבקשתו פנייה לבית-



נאשם לוי לא שפוי?

המישפט. כי ישלח את הוקן לבית-חולים לחולי-נפש, שכן הפרקליטות סבורה כי אינו מסוגל לעמוד לדיון. קיימת אפשרות כי תיקו של לוי, החשוד ברצח לא יידון כלל בבית-המישפט.

תל-אביב

האשה שמאחרי הקלעים

הדוברת של ברנתן מנקה את השוהן בתחושה מעורבת של מרירות וסיפוק

בבית ארלוזורוב בתל-אביב שורר עתה שקט מדכא. שקט זועק, אהרי התסיסה שהשתוללה בבניין בשישה החודשים ה-אחרונים לפני הבחירות לראשות העיר. במקום עשרות אנשים מתרוצצים עם פלקאטים, טלפונים מצללים, רעש ומהרי-מה. אספים היום העובדים הספורים בי-שקט את הניירות, מנקים את שולחנותיהם וכותבים מיכתב-יחידה ללידידים.

בחדרה, שהיה עמוס ניירות ועיתונים בעת מערכת הבחירות, טרודה עדה הזו, הדוברת של אשר ("ארתור") ברנתן, בני-קוי אחוץ. אחרי עבודה מאומצת של חצי-שנה, שהובילה אותה בסערה אל היום ה-גדול, הוא יום הבחירות, היא שקטה היום ומתקשה לעכל את הכישלון שנחל מועמד המערך בבחירות.

"אני בשום אופן לא מתנצלת", היא אומרת. "היתה הצבעה, ואנחנו נכשלו. אבל מה שכואב לי במיוחד, היא העובדה ש-הדבר היה בהישג-יד. לא חלמתי חלום. האמנתי בכנות, ואולי בנאיביות, שאנחנו אנצח."

היא עצמה לא יצאה נפסדת. יש לה קאריירה משביעת-רצון כעיתונאית. בעבר

דבריו של

הפרופסור

בן-עמי שרפשטיין

על סיפור

של יבי



נמרוד

אין זאת סיקורת, במובן שאנו רגילים בה. כנגד זה, אלו שבחי יבי, על השבח שנתן הוא לזולתו. ואם, בעשותי כך, אני מפסיד את ניתוח המשמעות של שירת יבי כשלעצמה, אני מרוויח את הנקודה אשר שנינו, הוא ואני, שאפים אליה יותר מכל.

אני מבקש להקדים בהערה על הדברים שהם דומים. יש עניין להיווכח עד כמה כל דבר שאנו עושים, דומה לנו. האמן, למשל, מצייר תמונות הנראות כמותו, כפי שהוא בחיצוניותו ובפנימיותו. אם הוא רוצה לצייר דמות אנושית, הוא עשוי להשתמש בעצמו כבדגם, או להיזכר מה היתה דמותו כאשר השתמש בה כבדגם. אם הוא בדרך כלל עצוב או מאושר, ההבעה שעל פניו עשויה להופיע על פני הדמויות שצייר. אם הוא ביישן, עשויות הצורות שצייר להירטע זו מזו; ויען כי הוא משקיף אל העולם מגובה מסויים, שהוא הגובה שלו, קרוב לוודאי שהדמות שצייר תופיע בגובה דומה, כלומר, ביחס דומה אל הדברים האחרים, מפני שהאמן חש שזהו הגובה הטבעי של בן אנוש. יתר על כן, האמן מניע את זרועו באורח מסויים, והתנועה שהוא עושה במכחולו דומה מאד לתנועה שהוא עושה בזרועו כאשר הוא מדבר או כאשר הוא מנסה לתפוס משהו, וכך נעשים ציוריו דומים לו, כי הם מגשימים את התנועה שעל פיה הוא מוכר לנו. המילים של יבי, המיקצבים שלו, הנושאים שלו, משקפים אותו לכא ספק; אך המלים בספרו, שהוא גלופה של כתב ידו, אפילו נראות כמותו, ועוד יותר מכך כמו גופו כאשר הוא בתנועה.

אולם, הדמיון שבין האמן ומעשה האמנות יכול להיות סמוי יותר. הבה נבחר בנושא הבדידות, שהוא כה רווח באמנות. הבדידות נולדה בתוך האמנות. אני אף מוכן להרחיק לכת ולומר שהאמנות, במשמעות של ימינו, צומחת מתוך הבדידות, מתוך המרחק הבלתי נמנע והבלתי נירצה שבין האמן ובין כל האחרים אשר הוא, כך הוא חש, היה רוצה להיות קרוב אליהם. אולם ברגע שבו אני אומר במלים או מוסר בדרך אחרת שהנני בודד, אני מניח שמישהו מאזין לי או הבחין במה שעשיתי. עצם ההצהרה שלי בדבר בדידותי עשויה לחנך אותי ממנה, לפחות לפרק זמן. האמת היא שאנו מסוגלים להיות ביחד רק מפני שאנו נפרדים, ולרחוש חיבה איש לרעהו רק מפני שאנו לבדנו וחשים שלא בשכמות איש את ריגשות רעהו.

אנו לבדנו, לפיכך, מפני שאנו ביחד, ולהיפך, אך לעולם לא לבדנו ולא ביחד כשלעצמם, בפשטות, אלא במסגרת התנאים של הנוף האנושי והבלתי אנושי, שאותו אנו מאכלסים; ואם אנו רוצים להי-טיב את היחסים שבינינו לבין עצמנו, אנו יכולים לעשות זאת רק אם נגיע למידת הריכוז והעידון המספקת כדי להיטיב את היחסים שבינינו לטבע. האם מסוגלים אנו להיות שותפים לטבע ולזכות בגמול על כך, להפוך את צחצחותם של הדברים ליותר אנושית, ואת הצחצחות האנושית ליותר דומה לדברים עצמם?

זוהי, כך אני מניח, שאלת היסוד אשר יצחק דנציגר, האמן אשר יבי יצא לשבח, שאל את עצמו, אם גם ביתר תכיפות וביתר התעמקות באמצעות רישומים ופסלים מאשר בעזרת מלים, ולבסוף, יותר באמצעות הנופים עצמם מאשר בדרכים הקונוונציונאליות יותר של האמנות. הוא חדל להיות מפסל פסלים ונהיה, לעומת זאת, לאיש המבקש לבחון ולהעריך את הטבע כפי שהוא, ועם זאת להטביע בו חותם אנושי. דומה כאילו רצה לבצע עיסקה עם הטבע. הוא היה נכון להיות תן. שליח לדבר עבירה, אם התן ייאות להיות מחסה, כלומר בית. הוא היה נכון לטפח ולהיות אומנת לעץ אלון, אם האלון ייאות לבצע את חלקו בעיסקה ולהצל עליו ועל שכמותו, אם הוא חולק עמו את תחושת המקום ואת האמונה באלוהי המקום. בשביל יצחק דנציגר, היתה תכונת הגרעיניות של אבן החול, אותה עיצב, כמו הגרעיניות של החיים עצמם, אותה קירבה ואתו ריחוק שעליהם דיברתי קודם לכן, אלה שיחסייהם ההדדיים כה שביורים, ונהפכים כה בנקל לחול.

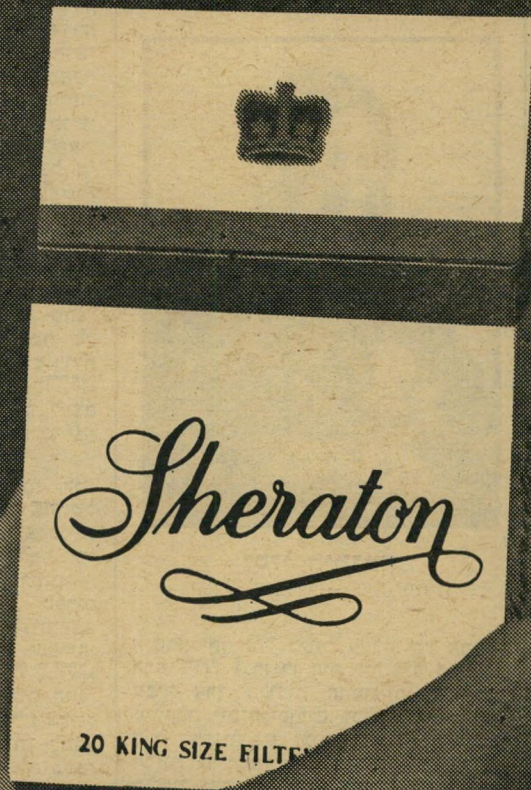
ספרו של יבי נקרא בשם נמרוד, לזכר אחד מפסליו הבלתי נש-כחים של דנציגר. בהעניקו לספרו שם זה, ובספרו את שבחי דנציגר בשיריו, אף הוא עושה עצמו מבד למרחק שבינינו ולנוף האנושי והבלתי-אנושי שהינם התנאי להתאחדות ולאחווה כפי שהן מצויות עמנו. אולי, אם נהיה זהירים, אינטימיים ואינטואיטיביים למדי, נוכל לחוש כמו בבית.

עבור ל"שרתון" ENGLISH BLEND

היא נועדה לגברים כמוך.

"שרתון" היא סיגריה עם אישיות.
התערובת המשובחת שבה הוכנה בקפדנות
מעלי וירג'יניה מובחרים. כמיטב הסיגריות האנגליות.
אם עדיין לא ניסית - קח "שרתון" עוד היום.

מוקד 51



"שרתון"
סיגרית וירג'יניה אמיתית
ENGLISH BLEND
באריזה חדשה!



מהפיכה סיפרותית שקטה הביאה גל של רבי-מכר.

שבכוחם לשנות את אורח חייה של האשה הישראלית ויחסה למין

פתיח

נשים

בחודש פברואר השנה קיבל ראש-הממשלה, **מנחם בגין**, קובץ של המלצות הוועדה למעמד האשה בישראל, שהוקמה בידי קודמו, **יצחק רבין**. בימים אלה ראה אור הדו"ח המלא של הוועדה, בכרך בן 400 עמודים. ממשלת-ישראל הקדישה חלק משתי ישיבותיה לדיון במעמד האישה בישראל, אך הנושא הוקפא עקב הצהייה של שרי המפד"ל, בדומה לנושאים אחרים שגורף מהם ריח של קידמה ויציאה מחשכת ימיה הביניים של הרבנות.

בניגוד לקיפאון המוכתב עליי השיל-טון בתחום מעמד האשה, הייתה השנה האחרונה שנת מהפך מוחלט. שתפקידה לספק את קהל צרכני התרבות. סידרה של ספרים בעלי ערך סיפורי רב החושי פים את עולם האשה מהד, בצד מחקר מיקף, שהפך לרב-מכר, המציג את נחיתותה של האשה הישראלית מאידך, הגיעו תהליך שאין לעצרו. אותם רבי-מכר, שעדיין קר עיסוקם הוא בעולם החייוני של הנשים, עשויים לכרסם כל קיפאון ממשלתי. במילים אחרות: רבבות עותקים של ספרים בנושאים אלה, מעידים שמהימנות הנשים שפקדה את העולם המערבי לא תספח על ישראל.

מצער למדי שאין בארץ סופרות שהצריחו לחשוף, ולו רק קטע, מעולמה של האשה הישראלית, למעט מספר משוררות בעלות יכולת שירית גבוהה. כדלילה רביקוביץ ויונה זורק, שהצליחו לעצב בשיריהן מצבים שיריים של שיחורר מכללי הנשיות המסורתית.

עקרות זו של סופרות ישראליות, המכרות לחקות סיגנון-כתיבה ותחושה של ספרים ממין זכר, אילצה את צרכניות התרבות להיזדקק לסיפרות מתורגמת, שיבכוחו לעזור להן לפענח את תחושותיהן. מעמדן והעולות הנגרמות להן, ספרים מחברות הזהב של **דוריס לסינג**, ופיגנט גודבאר של **ג'וזיט רוסנר**, וספריהן של **איריס מורדוך ואריקה ג'ונס**, סייעו לתהליך פתיחתה של האשה הישראלית לאמיתות עולמה ולא בקלת העול כמורה מסיני. ספר אחר, שבכוחו למלא את החלל שהותירו סופרות הכותבות בעברית, הוא של **לסלי היילדון** צלע אדם. ספר זה נותן מיפוי קפני של מעמדה הנחות של האשה הישראלית, ומצביע על פיגורה אחרי האשה המערבית.

תמונת מצב

לסלי

לסלי היילדון, ישראלית ממוצא אנגלו-סקסי, מוסמכת לפסיכולוגיה, עבדה שנים כעורכת ועיתונאית בג'ורנלס פוסט, וככתבת בלישכת טיימס-לייף בישראל. כן משך שנים ליקטה נתונים על מצבה של האשה בישראל, שאותם פירסמה בספרה * ספר מרתק, שמצליח ליצור תמונת-

* לסלי היילדון, צלע אדם — האשה בחברה הישראלית. תירגום: נעמי גל, הוצאת "עידנים", 183 עמודים (כריכה קשה).

מצב אודות האשה הישראלית, ללא כחל ושרק.

סיפורה של היילדון מפענח את שלושת גורמי היסוד בהם לכודה האשה בחברה הישראלית: "מיתוס השיחורר, מסורת הדת והמיתוס הביטחוני התמידי". לאורם מנתחת המחברת את הנורמות, הדפוסים והיחסים שבין גברים לנשים, תוך שאינה חוששת לקרוע את המסווה מעל לאשליית שיויון האשה הישראלית בחברה הסורבת, ולקעקע את אגדת שיויון האשה בחברת החלוצים בראשית המאה.

צלע אדם הינו מיסמך הסריתקדים — אם מתעלמים מספרים בעלי כוונה דומה, פרי-עטה של **שולמית אהרני**, שנועדו לשרת מטרות פוליטיות ולא את קידום האשה בישראל, הוא כתוב בכישרון, והי מחברת מעניקה לעובדות המדהימות נופך של אנושיות.

היילדון מצליחה לגחך את פולחן-הפוריות שהחברה הגברית כפתה על האשה



לסלי היילדון

הצבא הגברי — כוח מזויין

הישראלית, החל בשיר עקרה של המשוררת רחל? (בן לו היה לי! ילד קטן...)". עבור דרך הלידות ההמוניות, בעיקבות מילחמת יום-הכיפורים, וכלה במאבק של הדת הרבנית נגד זכותה של האשה למנוע הריון. היילדון אינה חוסכת שבטה מן הלשון העברית, ומדגימה: "המילה 'גבר' מתקשרת עם מושגים כמו 'גיבור' או 'גיבורה' או 'להתגבר'. כשאשה נתונה במשבר או בקושי, אומרים לה 'להתגבר' — להפוך לגבר! המשמעות הגברית של הנשק מוסתרת מפל-המשמעות של ה' מילים 'יון' ו'להזריין'; הצבא הגברי הוא 'כוח מזויין'..."

הספר בוחן את בעיות הביטחון הלאומי של ישראל מן ההיבטים של היחסים שבינו לבין, וההשלכות של יחסים מעוררים אלה על הסיפרות הישראלית. לדוגמה: היילדון מביאה מימד חדש לביטחון הסיפרות הישראלית ומפענח את ספריו של **יצחק אורפז** כך: "בעולמו של אורפז מסכנות נשים לא את ההוות בלבד אלא את החיים עצמם — הבגידה הנוראה ביותר..."

צלע אדם הוא מיסמך מזהיר, שכל עמוד ועמוד שלו מבהיר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שאם לא ייפתח בעתיד הקרוב דיאלוג ערכי בין בני שני המינים, שירי ליד הגדרות חדשות, עשויה החברה הישראלית להגיע לירי כליה. במילים אחרות: חברה שיחסה לאשה אינו הולם את האשה, או לפחות את צרכי האשה, בתקופה הדאמורה — חברה כזו אין בכוחה להתמודד עם שאר בעיותיה.

החיים כמשל

דוריס

מחברת הזהב מאת **דוריס לסינג**, שראה אור באנגלית בשנת 1962, מהווה מסע חסר-תקדים לעולם רגשותיה והווית תיה של בת-דמות המחברת, הגיבורה אנה וולף, והעולם הסובב אותה. המסע הוא חושפי וחסר-תקדים מבחינת איכותו וביספרות העולמית.

מיבחן בולט לאיכותו של הספר: העובד שהוא ראה אור עוד בטרם ימי המהפכה הפמיניסטית ומעלותיו לא נישחקו במהלכה או אחריה. מחברת הזהב הינו ספר רחב-יריעה ומורכב עד למאוד. במר כזו מצוי רומן הנושא את הכותרת "נשים משוחררות", ולידו ארבע מחברות-יומן, שניכתבו בידי מחברת, "נשים משוחררות", העוסקים בחייה הריגשיים, הפרטיים והציבוריים. במחברות (שחורה, אדומה, צהר בה וכחולה) מפרטת לסינג את השקפותיה, תיקוניה ואכזבותיה בנושאי פוליטיקה, תיקון-עולם (בחינת התיקונה הקומוניסטית שהתנפצה), יחסי גבר-אשה, מאבק האשה לשיחוררה מתלות בגבר, עיצוב אישיותה, חולשותיה, ושליטתה באינסטינקטים המיניים שלה.

מעלתו של הספר בקירבה שבין חיי לסינג וחיי אנה וולף, בבחינת החיים כמשל. זהו ספר שכוחו באמינות התיאורים והחוויות שבו, והאופן שבו מתארת הנפש-הפועלת, אנה וולף, את עולמה, לביטחון גבריה, חברותיה, עבודתה והשקפת עולמה. אם להתעלם לרגע מן הנושא הפמיניסטי, הרי שמחברת הזהב הינו מיסמך מרכזי חסר-תקדים בערכו, על האשה הישראלית של אנשי השמאל באירופה, בתקופה שבין מילחמת-העולם השנייה והוועידה ה-20 של המפלגה הקומוניסטית הסובייטית (1956), שבה הוקיע

* דוריס לסינג, "מחברת הזהב". תירגום: ג. אריון (ברידא), הוצאת "עם עובד". — הספריה לעם, 595 עמודים (כריכה רכה).



דוריס לסינג

אדם מפורק לחתיכות

ניקיטה חרושצ'וב את פשעי סטאלין וכתה, אחת ולתמיד, את כוחו של השמאל האינטלקטואלי. במסגרת זו בורחנת לסינג את עולמם המעוות של אינטיקטואלים בני המעמד הבינוני, מעבר להיבט השמאלני, הרי שמחברת הזהב היא סיפורה הפתוח של אשה מלאת רגישויות, כבוד ויושר-עצמי, בעורתם היא בוחנת את עצמה ואת אורחותיה במראות עולמה. איכות באה לכללי ביטוי בעיסוק הקפיטלי, שבו מעמתת לסינג את התהום הקיימת בין הערכים הנעלים לבין המציאות היומיומית. מחברת הזהב הוא ספר רחב-מדים, שהינו בבחינת מסע מיפוי לביקורת מעמדה הכלכלי, הגופני והריגשי של האשה באמצע המאה העשרים. לסינג קוראת לדברים בשם, בנוסח: "עכשיו ידעה כי נישאה מתוך צורך בביטחון ואיפילו במהותנות חברתית. כנה תומי היה פריים של נישואים אלה..." את השקפתה עולמה מעלה לסינג תוך שביטחון צורות כתיבה מקובלות, והיא אף מבחירה את תפקידה של הסיפרות בימינו: "תומאס מאן, אחרון הסופרים במיובן הישן, שירי רומן שימש להם לשם חיוניים פילוסופיים על החיים. זאת אומרת שתפקיד הרומן הולך ומשתנה, כמדומה: שהרומן נעשה עמדה קדומנית של העיתונאות; ישאחמרי קוראים רומנים לשם המידע על תחומי חיים שאין לנו מכירים..." מחברת הזהב מביאה לקורא הגברי מידע על תחום חיים שהוא, כך מסתבר, אינו מכיר: תחום חייה של האשה.

מסעה הסיפורי של דוריס לסינג הינו בבחינת מיון קפדני של מיכלול בעיות האשה בת דורנו, בנוסח של: "היום יש יותר לבכות שבורים משהיו אי פעם, ודווקא בגלל התקופה שאנו חיים... עולם בו גברים טוענים: לא אהבת אותי בכלל, כתיחלה. היה עליך לאהוב אותי ממוכת ראשון. אילו רק פעם אחת כהיי היתה אשה מעיפה בי מבט אחד ומתאהבת — אבל אין זה קורה לי...". או, עולם היוצר סיבוכים גלויים בגנוסח: "לא היה לה כוח הרצון לנתק את יחסיה איתו. זמן קצר לאחר הנישואים התחילה לחוש כלי פיו רחייה מינית, הרגשה שלא עלה בידה לרסנה או להסתירה. זה הכפיל את תשיר קתו אליה, וכשל כך תיעבה אותו עוד יותר..."

אחד הנושאים המזהירים שבמחברת הזהב מצוי בתיאור של לסינג את הפער האמיתי הקיים בין תחושות בני שני המינים, כאשר תחושות הגבר נחותות מאלה של האשה, או, כמאמר הספר: "הוא הולך לו והיא חושבת בפעם המאה כי בחייהם הריגשיים ניוקקים כל הנכרים הנכונים הללו לרמה נמוכה במידה רבה כלי-כך מן הרמה שהם ניוקקים לה בעבודה, כאילו אנשים אחרים הם...". או, כטיעונה של ג'וליה, אחת מהנפשות הפועלות שבספר, המבהירה: "מה מועיל שאנחנו משוחררות אם הם אינם משוחררים? אני נישבעת באלוהים, כי כל אחד ואחד מהם, אפילו הטוב שבהם, יש לו המונית הישן של נשים הגנות ולא-הגונינות..."

נושא מישיגי המצוי בספר, ואינו נופל בתשיבותו מהנושאים הבולטים יותר, הוא נושא בדידותו של בן המאה-העשרים, ובעיקר, בדידותם של כל אלה שהחליטו להיאבק על דרכם ועצמאותם הכלכלית, הריגשית והגופנית, או, כמאמר אחד מן מאהביה של אנה וולף: "בכל פעם שפותרים דלת, מוצאים אדם מפורק לחתיכות..."

מחברת הזהב הוא ספר מפליא. קלסיקה מודרנית שעמדה כבר במיבחן הזמן, ומדי הימה באמיתות שלה ובנגיעתה בשורשי החיים ובעצביהם האמיתיים של נשים וגברים כאחד. דומה שספר זה מהווה את אחת העדויות הסיפרותיות החשובות ביותר של ימינו.

דליה

אתה היוצרות הבודדות בלשון העברית. המתייחסת בעבודותיה, באורה ישיר או עקיף, למצבה של האשה בחברה הישראלית. היא המשוררת והמספרת דליה רביקוביץ. בספר סיפוריה מוזת במיש' פחה היא מביאה מסה תחת הכותרת "חיים מופלאים ואבודים", שהיא מסע ל"עולמה, לספריה ולנשיותה של הסופרת והמבקרת האמריקאית מארי מקיארתי (הקבוצה).

המסה הרגישה והמעודנת של רביקוביץ



דליה רביקוביץ חיים מופלאים ואבודים

ראתה אור בראשונה בכתב העת יוכני (בעריכת נתן זך). שהיה למעשה כתב העת הסיפורתי הישראלי היחיד, שהתייחס התייחסות רצופה לנושא סיפורת הנשים (שם פורסם גם האשה ופולחן הנעורים בסיפורת האמריקאית של לסלי פיורר, לר, לעומת כל כתביהסיפורת האחרים, שהשוניניום הגברי נושג מבין דפיהם.

תרגום

דוך בוחנת בנפשותיה הפועלות בספר זה. בדומה לאחרים, את שליטת הגוף על הי נפש בפרספקטיבה של התמודדות עם הי מוות, והצגת מצבייחיים המשולים למוות.

באחרון ספריה שתורגם לעברית, ארמון החול, אין היא סוטה ממיינהגה המתמקד בהבאת מלוא החופש של סמלים גלויים. היא לוכדת את סמליה בתוך מיסגרת סיפ רותית של סיפוריאהבה, פשוט לכאורה, המתנהלה בין מורה נשוי ואב לילדים לבין ציירת. הגיבור הזכר הינו גבר זעיריבורגני באורחותיו והליכותיו, שריגשותיו כבו אישם בנעוריו, וסיפוריאהבה הנה הינו בבחינת ניסיון כושל למצוא מחדש את זיקתאהבה האבוד. בדומה לדמויות גבר רים אחרים בספריה של מורדוך, הרי שהוא נקרע בין תחושת האשם הזעירי בורגנית וחסרת הכיסוי, לבין התנסותו באהבה המתודשת, המתרחשת יותר במר חבי האשליה מאשר במציאות הגברית שלו, שאין בכוחה לעצור בתהליך הסחף שבו הוא מצוי מנעוריו. חבל רק שה מתרגמת של ארמון החול סירסה קשת של משמעויות לשוניות באנגלית, שניתן היה להריקם לעברית.

איירים מורדוך היא מהסופרות המתוחר כמות ביותר היוצרות כיום בעולם המער רבי. בספריה היא מצליחה להסוות את עיסוקה בעקרות הגבר ובעקרות העולם הגברי, כטיפוטי רעל היא מגישה גלריה של דמויות גברים, החיים בתוכה של אשלייה שהם טווים מלכודות לנשים, בעוד שהם לוכדים את עצמם במלכודות של הזיותיהם. ואת המילכודים שלה מכניסה מורדוך במיבנים של דילמות קיומיות מוב הקות, המעוררות לעיתים חדש, שבעיות הגברים מתוארות בקוד, או בלשוניסתרם נשית, שנבצר מן הגברים להבינו.

ג'ודית

לפני קרוב שלוש שנים הביאה הסופרת אריקה ג'ונג, ספיירה הראשון פחד גבהים היה אז בשיא פירסומו, משרור ישראלי גודע, ששירתו נפוצה בארצות הברית, למסיבה שערכה סופרת אלמונית, מכוונת ממנה ובלתי נודעת, בשם 'ג'ודית רופנר', לרגל צאת ספירה מיפגש גודבאר. במסיבה אמרה ג'ונג' למשרור הישראלי: "המסכנה, היא כבר ניסתה בכמה ספרים — וזה לא הולך לה!"

אלא שאלי הסיפורת האירו פניהם לי

מיפגש גודבאר של ג'ודית רופנר, והעניקו לה את התהילה, שלה היא ראוייה בזכות ספר זה. הנפש-הפועלת המרכזית בספר היא טרזה, צעירה קאתולית נכה, הגוררת רגל, שאינה מוכנה להיכבל לגבר בשל ניוקקותה המינית, והיא מפתחת בהדרגה אורח-חיים רצוף במינהגיו רווק זכר, מינהגים שהחברה העניקה לגברים ומנעה מנשים.

מיפגש גודבאר מציג זן חדש של אשה, העוברת מטמורפוזה מינית, חברתית וכלי כלית, ומטפחת כלפי הגברים יחס שאותו נהגו הגברים להעניק כמשך דורות לנשים. טרזה בונה עולם משוחרר מעבדות מינית, עולם שבו היא יכולה להזות על גברים ולממש את הזיותיה. הספר הוא שיחזור מסעה של טרזה לעולם זה, מסע שעליו היא משלמת בחייה, אך מן הראוי להעיר, שבדומה לדמויות נשיות אחרות בסיפורת השנים האחרונות, הרי שדמותה של טרזה מצליחה להרחיב עוד במעט את האופקים שהעולם הגברי צר עבור הנשים, תוך שהיא מקדמת במעט את האפשרות של עולם עתידי, בו ייווצר שיחיון ערכי, כלכלי וימיני בין גברים לנשים.

אייזידורה

אחרי הצלחה חסרת-תקדים של רומן הביכורים שלה, פחד גבהים ** פירסמה אריקה ג'ונג ספר המשך תחת הכותרת איך להציל את חיך במו ידך ***. במה לכו היא מתארת את עולמה של הגיבורה המוכרת מספירה הראשון, איזידורה וונג — שהיא בתידמות של ג'ונג במציאות, הנוטשת את בעלה הפסיכיאטר, מגיעה לראש רשימת רבייהמכר, ומוכרת את סיפירה לחברת סרטים ומגיעה לבסוף למי צוא אהבת-אמת בחיקו האדמוני של סופר צעיר מהוליווד. וונג/ג'ונג אינה נירוטית פחות בספירה החדש מאשר בקודם. אך בנוסף לכך, היא מנהלת בספירה שיעורי תדריך לעולם-הסיפורת. האמריקאי של שנות ה-70, תוך שהיא זוכה לטעום מן

* ג'ודית רופנר, "מיפגש גודבאר", עברית: חיים גליקשטיין, ספרי אגד, 239 עמודים (כריכה רכה). ** ריקה ג'ונג, "פחד גבהים", עברית: ערית זרטל, הוצאת זמורה-ביתן-מוזס, 298 עמודים. *** אריקה ג'ונג, "איך להציל את חיך במו ידך", עברית: אליאנורה לב, הוצאת מסדה, 303 עמודים (כריכה רכה).



אריקה ג'ונג

פרשה לסבית כלימוד: חובה

הציניות של הוליווד, האורגיות של ניר, ואף לעבור פרשה-לסבית כלימודי חובה, עד שהיא מוצאת את מאהבה הצעיר הנ"ל, שבמציאות אינו אלא בנו של הסופר הנודע הווארד מאסט (אחיי גיבורי ה תהילה).

הדיועות חלוקות לגבי ספר זה של ג'ונג, באותה מידה שהיו חלוקות לגבי סיפירה הראשון. אך האמת היא שבספר זה היא מצליחה לפתוח בניתוח-עומק את עולם הלבטים והנבכים של וונג/ג'ונג. שמבחינת הזיות אינו רחוק מעולמן של מיליוני נשים מערביות אחרות. וברגע שבו היא מחליטה לממש את הזיותיה, הרי שהיא נחלצת מנישואים כושלים, מסתכנת ונוי-טלת על עצמה את האחריות ואת ה"אדו נות" לחייה, המרכיב המיני בספר זה, בדומה לקודמו, הוא נקודת הבחירה ור החלטה של האשה, הנוקפת, לדבריה, ל"מיסגרות של הזות מינית תוך ויתור על המוגנות שאותה מעניקה מיסגרת הנישור אין, את הספר נועל מהחור שירים מצויין, המהווה השלמה להשקפות שאותן מבטאת וונג/ג'ונג בסיפירה.

נשים נגד ג'ינדר גראם

בחטף

האם הסופר הגרמני הנודע ג'ינדר גראם (תוף הפח, חתול ועכבר) הינו זכר שובניסטי? חברות התנועה-לשיחור-האשה בגרמניה כינו את גראם בתואר זה, בשל סיפור החדש דג הפוטית (עומד לראות אור בקרוב בעברית), לפני שבועיים, במהלך ביקור שערך גראם באטלנטה, ארצות הברית, הוא הגיב על כך באומרו: "בתנועה לשיחורור האשה מצויות נשים רבות המעונינות להשתמש בכוח, לפחות באותו אופן שהגברים מש-תמשים בו, היו לנו מספיק גברים טיפשים שהשתמשו בכוח..." גראם הוסיף דברים בנושא אחר, שעשוי לעניין סופרים ישראלים רבים, כאי של תקף את הסיפורת האמריקאית ער שמיעטה לעסוק במילחמת ויאט-נאם. הוא אמר: "אם אינכם מתמור-דדים עם הנושא הזה, משמעו שני דברים: מחד הפסדתם את המיל-חמה, ומאידך איבדתם את היכולת להבהיר מדוע זה קרה." • ניסוח מעודן לנסיבותיה הסיפורתיים של ערית נאמן, שסיכמה סיפירה החדש של מור במילים: "ואני הייתי ממליצה על ג'ונג' עובדיה כבי-מאי, בתנאי שסיכים לגעת בפנתרה של הדסה מור..." • אמן שמתמיד בנסיבותיו להמנות את השקפת-עולמו בממד האמנות השביעית, הוא הצייר יאיר גרבוז, שהחל להקרין בגלריות ובמועדוני הסרטהטוב את סירטו החדש (סופר 8 מ"מ) חברים, שיכורים, משוגעים ואגדות • באחד מחידוניה מצא שמואל ריון ניסוח סיפורתי מורו לספר הג'ונג של אפטרון פינקלר: "ספר הכתוב בסגנון כולבוטק — ועוסק בתעשיית הבשר של שיקאגו..." •



ג'ינדר גראם

גברים טיפשים השתמשו בכוח

בובה ממוכנת

מאת דליה רביקוביץ

בלילה הזה הייתי בבה ממכנת ופניתי ימינה ושמאלה, לכל העברים, ונפלתי אפים ארצה ונשברתי לשברים ונסו לאחות את שברי ביד מאמת. ואחר כך שבתי להיות בבה מתקנת וכל מהני היה שקול וצינני, אולם אז כבר הייתי בבה מסוג שני כמו זמורה חבולה שהיא עוד אחוה בקנקנת. ואחר כך הלכתי לרקד בנשף המחולות אך הניחו אותי בחברת חתולים וכלבים ואלו כל צעדי היו מדודים וקצובים. והיה לי שער זהב והיו לי עינים פחלות והיתה לי שמלה מצבע פרחים שבן והיה לי כובע של קש עם קשוס דבדבן. 20

איירים

19 ספרים פירסמה עד כה הסופרת הב-רטיה הנודעת איירים מורדוך, ור-מתוכם ראויאר בעברית. מרבית גיבורי ריה של מורדוך מנהלים את חייהם במי שור השאלות המתנהל בין אופקי האהבה והחירות. נפשותיה חותרות לסיטואציות וצינוניות, שבהן נותנת להן המחברת לבי טא חירות ללא-גבול, אשליית חירות, מיס תורין ומוות. מורדוך נוקטת במרבית ספי ריה עמדות אקזיסטנציאליסטיות נוסח ז'י-פול סארטר. הנפשות הפועלות מצויות במירדף בעיקבות האהבה, וכאשר הן לוכדות את האהבה הרי שהן ניקרעות בינות לאלימות, סליחה או אינ-אונות, כאשר המחברת, המובילה אותן, ניחנה בכוח אינטלקטואלי רב וביכולת תיאורית לא פחותה.

אחד מספריה המתורגמים לעברית, חלומי של ברונג, עלילתו מתנהלת בשולי המות אך לא במרכז החיים. הנפשות הפועלות שם לוכדות בקוריי-עכביש של הזיות, ליקות באי-אונות, למרות השתר-קקות חסרת הגבול לאהבה לשמה. מור-

* "ורדי אהבה", עברית: מאיר ויזל-טיד, הוצאת זמורה, 253 עמודים (כריכה קשה); "חלומי של ברונג", עברית: ג. אריון (ברויא), עם עובד / ספריה לעם, 261 עמודים (כריכה רכה); "הבריחה מן הקווס", עברית: דינה בן-ציון, הוצאת בוטת, 290 עמודים (כריכה קשה); "אר-מן החול", עברית: דינה בן-ציון, בוטת, 256 עמודים (כריכה רכה).

במדינה

מישפט

בא גועל לישראל

**השופט המושך בעטי-סופרים
התפלה, אך אסר את המשך
הפצת ספרי ה"תועבה"**

"אקדובט מפורסט מקוריאה, / תרגילים משונים מבצע. / בשיא גדולתו / הוא מוצץ לאישתו / חלוי בברכיו על דדיה." חמשירים אלה ואחרים. שפורטמו בספר עברי מהודר, העלו את חמתם של אנשי מחלק המוסר במישטרת מחוז תל-אביב. בעיקבות הוצאת הספר ערכו הללו פשיטה לילית על ביתו של אהרון בר, אחד משני מחברי הספר חמשירי זימה שהוא גם בעל בית-ההוצאה תמוז, האחראי גם להפצת הספר. שוטרי מחלק המוסר החרימו כמה מאות עותקים מהספר שנמצאו בדירה, ואהרון בר הועמד לדין. כל זה התרחש בשנת 1974.

נציג המישטרה האשים את בר ואת הוצאת תמוז בהפצת חומר-תועבה.

בבית-מישפט השלום בתל-אביב נגרך תיק התביעה במשך ארבע שנים תמימות. שני שופטים שלפניהם הובאה התביעה, פסלו את עצמם מלשבת בדין. אחד מהם טען שהוא מכיר את הנתבע אהרון בר באופן אישי, ועמיתו מחק את בר מכתבי האישום והשאיר את הוצאת-הספרים כנתבעת יחידה בתיק.

המו"ל העיוור. דמותו של אהרון בר רחוקה מלהתקשר עם תועבה. בר איבד את יד שמאלו ואת מאורי-עיניו, כשעלה

(המשך מעמוד 57)
מאשר לבן-נתן כראש עיר. זה נראה ש' היו חברי מיפלגה ששמו פתק של אמת למועצה ופתק ללהט.

"חורה לי שהעיתון דבר כתב, יום אחרי הבחירות, שכישלוננו של בן-נתן היה צפוי. המפלגה היתה צריכה לעמוד מאחוריו בכל מחיר. גם ההיענות מצד חברים מר-כזיים במפלגה באה מאוחר מדי. אומנם רבים נרתמו לעבודה, אבל הם עשו זאת רק חודש וחצי לפני הבחירות, וזה לא מספיק."

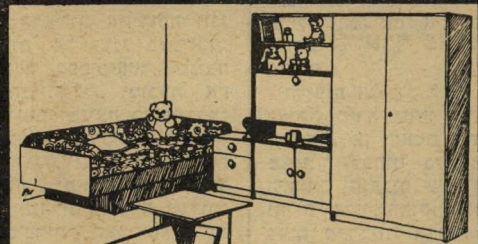
מלבד טענותיה של הוזה נגד חברי מיפ-לגתה, בפיה טענות גם נגד אנשי הלי-כוד. "הם לא בחלו בשום אמצעים כדי להשיג את מבוקשם," היא קובעת. "הם הפעילו לחץ על אנשי השכונות בדרום העיר, כדי שלא יצביעו עבורנו. בעלי-החגיות שם נבהלו מהם, ונמנעו מהצביע עה ברגע האחרון. מה שלהט עשה עם כפר-שלם, גובל ממש בשערוריה. אני אר-מרת זאת במלוא האחריות. עם אדם שיש נגדו צו-הריסה כמו ציון דהרי, ושאותו ואת שכניו כינה להט, שודדי קרקעות' והגיש את שמותיהם לשר-הפנים, הולך להט ועושה סולחה, ושוחט כבשה ועורך הילולה רבתי.

הכישלון יתום. "הוא גם הבטיח להם פיצויים שהם דורשים עבור פינוי, וזה מסתכם במיליוני לירות. דהרי דורש שמור נה מיליון לירות, והוא בוודאי גם יקבל אותם מלהט, מבלי להתחשב בקריטריונים של הפיצויים שנותנת חברת חלמיש ה-עוסקת בתחום זה. כל ההבטחות של צי'צ' מקולטות, והוא יהיה בצרות אם לא יקיים אותן.



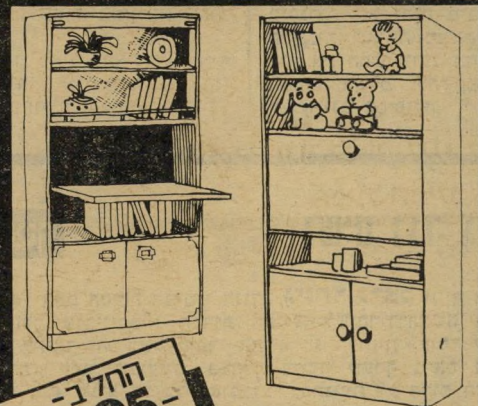
20 י"ר

חדרי ילדים "גולף"



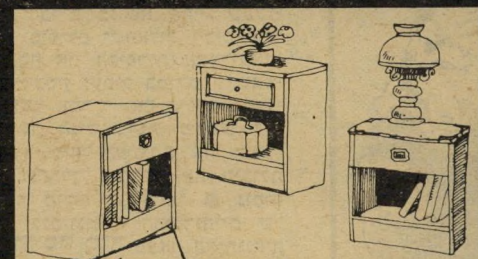
14,595.-
9,449.-

חדרי ילדים "גולף"



החל ב-
2,695.-

סקרטר (מכתבה)

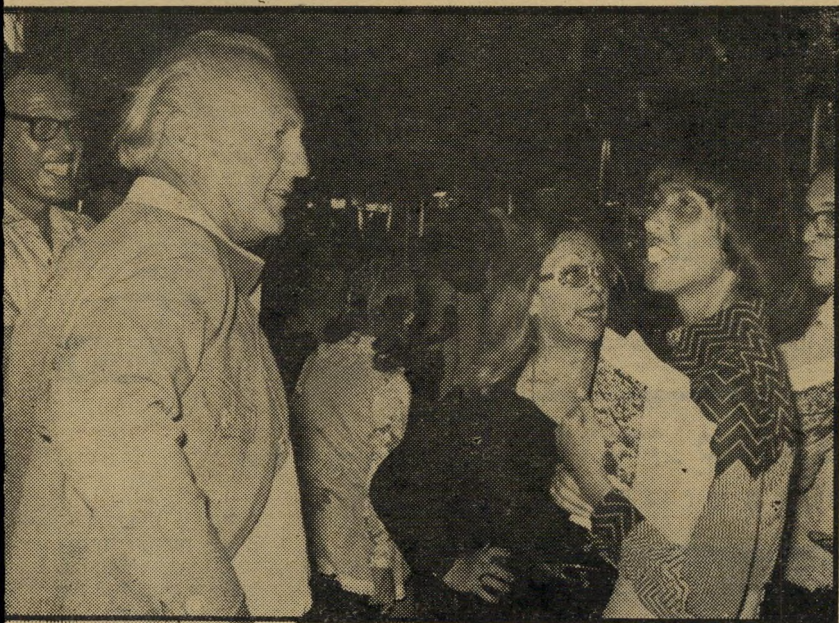


1,195.-
695.-

מבחר ארונות לילה בגוונים מרהיבים



תל אביב, רח' הרצל 158



דוברת הוזה (באמצע) עם אשר בן-נתן

על מוקש בתקופת מילחמת-ההתשה בי-סיני. אולם נכותו לא הפריעה לו להמשיך בתירגום ספרים מאנגלית*, לכתוב בעצמו ולעבור על כל כיתבי-היד שהוא מוציא לאור. הוא עושה זאת בעזרת קסטות מוקד לטות או בעזרת ידידים הקוראים באוזניו את החומר הכתוב. את מלאכת ההדפסה במכונת-הכתיבה מבצע בר בעצמו, בידו האחת.

עיקר המחלוקת המישפטית בין התביעה לבין פרקליטה של הוצאת תמוז, עורך-הדין ישעיהו הירש, נסב על שאלת הגדרתו של חומר-תועבה. הירש טוען שהספר הוא בבחינת סיפורת, ואינו בא להשחית את מוסר הציבור כפי שטענה התביעה. מהו חומר תועבה? למעשה אין בישראל כל הגדרה מפורשת בסוגיה זו. החוק הישראלי אינו מגדיר בפירוט מהו חומר-תועבה, ומתן הדרכים לקבוע אם ספר מסויים הוא בבחינת תועבה או סיפ-

"מבקר המדינה כבר מחה על להט בי-דויח שהגיש, על שאינו מקיים צווי-הרי-סה התלויים נגד כל מיני אנשים. ידוע לי גם על אנשי ליכוד שהציעו מאה ליר-רות עבור קול ללהט.

"ההשתוללות הגדולה ביותר של הליכוד היתה ביום-הבחירות עצמו. רמקולים, שילטי-ניאון מוארים (בניגוד לחוק העיר-רוני) ומכונות, עברו ברחובות וחילקו חומר ברגע האחרון. כאשר התלוננתי לפני עוזר של להט שאקרא למשטרה כדי להש-תיק את המוסיקה הרעשנית שבקעה מה-רמקולים, אמר לי: תתלונני, ובשמונה בנובמבר (יום אחרי הבחירות) ינזפו בי." אינני יודעת אם לצחוק או לבכות, אבל המסקנות עצובות מאד. מי שיצטער בסור-פו של דבר יהיו תושבי תל-אביב, אך לכל ציבור מגיע ראש-העיר שהוא ראוי לו."

מה עשה עכשיו הדוברת? היא עדיין אינה יודעת. קודם-כל תיקה חופשה ארו-כה שמגיעה לה, ואחר-כך תחליט על צעדיה הבאים.

נשמעת מרירות בטענות אלה? "בי-החלט. קשה לבלוע כישלון בשלוות-נפש." היא אומרת. "לניצחון יש הרבה אבות, אבל הכישלון יתום."

* בין השאר הוא תירגם והוציא לאור את ספר המופת האנטי-מילחמתי "ג'וני שב משדה-הקרב", שנכתב בידי דאלטון טרמבו ערב מילחמת-העולם השנייה. סרט שהופק על-יפי הסרט נאטר להקרנה בי-ש-ראל.

שיתוף אופנת!

"תיק-שכל" לכל הקונה-



חגיד
Gloverall

אנגלי אורגנילי
לצעירים
ולצעירות

בלעדו
אצל

שיצא

- דיזינגוף 128 ת"א
- זמנהוף 25 ת"א
- הילטון ירושלים



לאור כל המיטען הזה, קבע השופט גרוס: "המסקנה הראשונה שצפה ועולה כבר עם עליון שיטתי בספר היא, כי החומר המצוי בו הוא בבחינת 'תועבה לעיניים', כשהמחבר המלומד חושף ללא רחמים את מכלני שפת אבר ומביא געולה לעולם, בחינת ובה לציון גועל." על דבר אחד אין מחלוקת - השופט גרוס, שאף הוא מושך בעט-סופרים בין שאר תחביי בו, ואף פירסם פיליטונים, הוכיח שגם כוחו בעטו, בכל הנוגע למישחקי מילים וכתוב.

השופט הרשיע את הוצאת תמוז בהפצת דיבריי-תועבה, אולם בבואו לגזור את עונש, התחשב השופט בטיעונים שהעלה פרקליטה, ובהם הצביע על גודש סיפרי המין והארוטיקה המופצים בשוק באיך מפרעי, עורך-הדין הירש אף הניח על שולחן בית-המישפט גיליונות של הירחון האמריקאי פלייבו, החושף מיכמניהו של נערות-חמה, באיך פוצה-פה ומצפצף. עוב-דה זו השפיעה על השופט גרוס, והוא אמר: "...לא נראה לי שיש להפוך זה הוצאת תמוז, במיקרה זה, למעין שער-לעזאזל החייב לכפר על כל הנעשה בתחום זה..." השופט הסתפק בקנס כספי של 2,000 לירות, באיכות המישרה דרש, נוסף לכך, להורות על השמדת הספרים שהוחרמו בפשיטה מ-1974, עורך-הדין הירש ליגלג על כך, ואמר: "שישפו אותם בכיכר העיר, בהתכוונו למחזות דומים בימי הביניים ובתקופת הנאציון. השופט אף הוא הסתייג מהביטוי, אולם אישר למיש-טרה לבער את הספרים, המשך הפצת הספר לא נאסר, ובינתיים הופצה כבר מהדורתו החמישית.

פרי מיסון הישראלי

בין פרשת רצח ומיקרה-השוחד, מספר הפרקליט לאזרחים כיצד להתנהג אם ייעצרו

כל אורת הוא מועמד למעצר, אם מלו מביא אותו לנסיבות המתאימות. אך כמה אזרחים יודעים כי שחרור עציר בערובה יכול להינתן רק בהסכמת העציר עצמו? בדרך כלל, כאשר אין בידי המישטרה ראיות מספיקות כדי לבקש את הארכת מעצרו של חשוד, היא מסבירה לו שהיא אומנם תבקש את מעצרו, אך תסכים ל-שחרור בערובה, בדרך כלל קופץ האסיר על המציאה, מסכים לשחרורו ומפקיד את הערובה.

אילו היה אותו עציר מסרב לתת ערוי בה, היה על המישטרה לבקש את מעצרו ולהוכיח לשופט שיש לה סיבות טובות לכך. אם השופט לא ישתכנע, ישחרר את העציר בלא ערובה, ולא ירבה עליו הצל של מי שנעצר ושחרר בערובה.

זכויות בפיטונות. גילוי זה טמון בספרו של הד"ר דויד ליבאי, דיני מעצר ושחרור, שנופיע זה עתה.

ליבאי מבקר את החוק הקיים, שנחקק ב-1924 עליידי הנציב העליון המנדטורי, ושפילו באנגליה, הורתו, שונה והוחלף כבר מוזמן, נושאים חשובים כמו פומביות הליך המעצר, זכותו של העציר לשתוק ולא להפלייל את עצמו בעת המעצר, זכור יותיו להיפגש עם סניגורו, נידונים בספר באריכות.

מילבד היותו מרצה בכיר וראש המכון לקרימינולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, ליבאי הוא גם עורך-דין מבריק, כמו פרי מיסון האגדתי, בורר לו ליבאי מפעם לפע עם מישפטר-רצח מסובך, או מיקרה-שוחד סנסציוני וכימעט תמיד הוא מביא לזיכוינו של הנאשם.

ברשימת זכויות המפורסמים מופיע יוסי עמיאל, הידוע לאחרונה מפרשות הסמים בגרמניה, כאשר הואשם עמיאל בארץ ברצח אילן אשורב בחיפה, היה זה ליבאי שהביא לשחרורו המלא.

זכור גם מישפטו של מוחמד שניר, הצעיר מיפו שנאשם ברצח אשת-חברו, שגווייתה נמצאה בבאר. שניר זוכה אחרי דיון מישפטי מסובך וממושך.

שולם בודויד, שדקר את אשתו בכמה דקירות-סכין בביתם בראש-העין, ואחר כך הלך לכותל המערבי להתפלל, זוכה בעזרת ליבאי מחמת מחלת-נפש.

בימים אלה יזכה סניגור הממולה את מנחם מרגוש, מנהל סניף בנק המזרחי בתל-אביב, מאשמות זיוף וקשירת קשר, שבהן נאשם עם מנהל החברה למטבעות ומדליות.

רות הכוללת צדדים ארוטיים, אך אינה באה להשחית את המידות. בפסק-דינו הב-היר שופט השלום התל-אביבי יהושע גרוס, כי סוגיה זו אכן מהווה בעייה מישפטית עדינה וסבוכה, שכל הפטיקה בה מתבססת למעשה על ההלכה שקבע השופט העליון משה לנדוי, בעירעור פילי 459/69 (ד) עומר נגד מדינת ישראל).

"...אין צורך לשמוע עדות מומחים כשר הטענה היא כי ערכו החברתי של החומר טמון בערכו הסיפורתי, שכן סיפורת נכתב בשביל הציבור בכללותו," קבע השור פט לנדוי באותה פטיקה מנחה לפני עשר שנים, "בסופו של דבר על השופט לברור לעצמו, על-פי הבנתו והשכלתו, דיעה משלו. השאלה בדבר מהותו המשחיתה של החומר נתונה כל-כולה להכרעתו ה-בילעדית של בית-המישפט, שיעריך את החומר מניה-יוביה לפי קניי-המידה המקוי בלים בציבור..."

מכאן ברור שלפני השופט שדן בדיני תועבות, ניצבה משימה לא-קלה של ביקור-רת סיפורתית לשמה, זוהי אחת הסוגיות



נאשם כר פעמי געולה

הפתוחות ביותר לפרשנות, ומכאן מובנת היתה הסתייגותם של שני השופטים שישבו בדין לפניכן.

"על השופט במישפטים מסוג זה, שהם נדירים למדי, להיותו יחידי מול החומר המוצג לפניו, לעיין בו ולבודקו ללא עזרת עדים מומחים, ולחרוץ דיעה אם לעול חומר זה להשחית את מוסר הציבור. על השופט למלא תפקיד של קורא רגיל מבני הציבור, המעלעל בחומר ובוהן את טיבו, וכן תפי קיד של מעין מבקר סיפורתי ואסתטי החייב להביע דיעה גם על ערכו הסיפי רותי של החומר, כאשר גורם זה חשוב בסוגיה זו," הסביר השופט גרוס את התלבטויותיו.

גם השופט לנדוי לא קבע הלכה, אלא רק עיקרון שאותו סיכם בעירעור הפיליילי משנת '69: "אי-אפשר להגיע להגדרה ממצה של מה שנשאר אסור בסוגיה סבר כה זו, והמיבתחן העיקרי הוא כי את קו הגבול הדק בין מוסתר ואסור על בית המישפט לקבוע, על פי שיקולו ובהתאם להשקפות הנאורות הרוחות בחברה של ימינו, בזוכרו שכל ריח של הגבלה על חופש ההתבטאות - ריח של צנזורה נודף ממנה, ובמיקרי-גבול הנטייה תהיה, איפוא, להתיר ולא לאסור."

השופט הבריטי קוקבורן ניסה ב-1959, את אמות-המידה המודרניות להגדרת דבר-תועבה:

● "לדברי פירסום שכל עיקרם הוא גירוי תאוות-יצרים גסה ואשר אין בהם כל בשורה... שום השראה ושום מחשבה כי אם רק גיבול פה..."

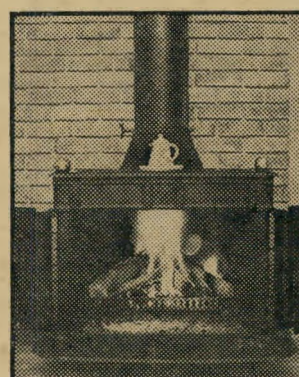
● יש להשלים עם מידה ניכרת של תיארוי-מין מגרים, אם הם מופיעים כחלק בלתי-נפרד של יצירה בעלת ערך סיפורתי או מדעי המחפה על הצד הפורנוגרפי שבה."

התועבה לפי חז"ל. לסיום הבני השופט גרוס גם מאימרי חז"ל בסוגיה, לאמר: "מאי תועבה? שתועה את בה," וגם מפרשות רש"י והראש"ו, ומדיברי הנביאים ירמיהו ויחזקאל.

חלום של מיליון

השבוע בהגלת הפיש חלום שיכול להפך למציאות פרס ראשון **מיליון לירות** שך כל הפרסים **7.212.000** ל-

גם החלום שלך יכול להפוך למציאות מפעל הפיס



אב-חום
מרכז להסקה בעץ
יקנעם 04-993688
• תנורים ואחים
• כלי אש לנקוי
• אספקת ארובות
• אספקת עצים
• תצוגה והפעלה
סניפים: מוצא ירושלים
טל: 02-522313, 7
רח' ברקת 9, 053-37774

מסע "מורלה"
קיים רק קמפוזג אחד שך "מורלה", היוזרו פחיקויים!

"רובקס"
תגיע מאי חרש של הצלחות חנפלות של "רובקס"

indonesian specialties...
DISCOVER A NEW STYLE OF DINING

Indonesia
DINING ROOM

home of the "rijst-tafel" in Israel

IN THE HOLLAND FRIENDSHIP CLUB
4 KEPEN HAYESOD - MERZLYA PIJACH
EVENINGS 8:00 - EXCEPT MONDAYS
93 81 97

BACKGROUND MUSIC - HEATED / AIR CONDITIONED
CANDLE LIGHT * RESERVATIONS SUGGESTED

לנקיין ולברק - מוצרי "בזק"



עקרת הבית
כל הדרוש לנקיין הכלים והבית -
במשפחת "בזק" של עץ הזית



עץ הזית

פ

רחל מרחלת על כל העולם

פרידות שמוחות

זוכרים את מעצבת האופנה, דולי עז-רא? ובכן, בחייה יש חידושים. מובן שהחבר הוותיק דאז, פולמי, הארכיטקט הנתניתי העשיר, כבר לא על תקן של חבר. הכל נגמר שם יפה, ונותרה ידידות גרידא. מעולם לא הייתי מאמינה שבני הזוג, שניראו לי כה מאוהבים, באילת, לפני כשלושה שבועות, פיתאום ייפרדו סתם ככה, מפני שהאהבה התקררה. אחרי שטומי רדף במכוניתו המפוארת לי אילת אחרי בחירת ליבו, כששמע שיש לה תצוגת-אופנה באילת, ושהיא יורדת לשלר שה ימים, לא דיבר הרבה והגיע כשעתים אחרתי. היא במטוס ארקיע, והוא במכונית. גיתו. שניהם התנהגו אז כמו זוג בירח דבש. בילו את הימים שאחרי התצוגה בכפר של רפי נלסון, כשהם שותים בירה ודושים חיים על סירתו של אריה רגן האילתי.

ופיתאום קמה לה דולי, התעופפה לפי רצה ולמילאנו עם מחזר עשיר אחר! כידוע, דולי אוהבת אותם עשירים ויפים. את החדש לא ראיתי, כי הוא נשאר באיטליה שלו והיא חזרה אלינו, אבל מי שיראה אותה עם עיניים שחורות ונוצצות, יבין שלא יארכו הימים עד שתבקר שוב בארצו. אפילו את שמו היא לא מוכנה לספר עדיין. נגד עיניהרע. רק בקושי הצלחתי להציל מפיה ממנה שגם הוא הילומן, ובכך אני מסיקה שהיא חוזרת שוב לעידן היהלומנים שלה.

מסיבת הפתעה שנואת

את זה שהזמרת **אילנית** (היא חנה גת) עזבה אותנו לטובת פאריס עיר האורות, כולם יודעים, וכבר נכתב על כך בכל העיתונים. אבל מסיבת-ההפתעה שערך לכבודה בעלה נחום, היא סיפור חדש. הוא החל בזה שכל החברים הקרובים של בני-הזוג החליטו לעשות חינה אמיתי לרגל הפרידה מהזמרת האהובה. נחום לקח את העניין לידיו, הזמין את האורחי חים, הורה לעזרת מה להכין, איכסן את כל המטעמים בבית השכנים ועם ערב. כבעל מסור ונאמן, אמר לאילנית שהלילה הם יוצאים לצבוע את העיר האפורה בי אדום.

התלהבה הזמרת, וכשהיתה כבר לבוי



אילנית
סוף הלילה

שה ומוכנה לצאת לעיר ולחגיגות, הופיי עו כל דורשי-שלומה וחבריה הקרובים, כור לם עם מתנות לקראת הנסיעה ועם הרבה מצבירות טוב ורצון להנעים עליה את הערב האחרון בארץ, עד שתחזור בעוד חצי-שנה.

מי לא היה שם? זוכרי רק כמה שמות מהיודעים. למשל, הזמיר-ברדן **ירדן טופל**, שבאותו היום קיבל אישור לעשיית סרט על ישראל, סרט דוקומנטרי, שאורכו יותר משעה, הסרט שבו יהיה דודו הכוכב הראי

כאבי-הלב המתוקים

או דעו לכם שבחיים הפרטיים אין לה, למחוקה בת ה-21, פחות משברים.

לענת היתה אהבה גדולה בחודשים האחרונים: שחקן הבימה **רפי תבור**, המוכר לאותם שביקרו בהצגות מיתתהום וחלום ליל קיץ. רפי הוא גם אבי-בנה של הר במאית והתסכיטאית **ערינה שביט**, למי רות שהפרש הגילים ביניהם הוא 14 שנה לטובתה, כמובן.

אחרי שהרומן בינו לבין אס-כנו הסתיים (ועדנה התחננה עם יורם, שחקן צעיר שמפגש אחריה בעשרים שנות גי-סיון-חיים), הפכה **ענת עצמון** הצעירה בת-לווייתו הקבועה של רפי. זו היתה חגיגה אמיתית. מי שלא ראה את שני היפים האלה צועדים שלו-ביוזרוע, לא ראה צמד חמוד אמיתי מימיו.

אבל גם זה נגמר, ולפני חודש נטש רפי את ענת לטובת רומן סודי, שכל מה שאני יכולה לגלות לכם עליו הוא שהצלע השנייה בו היא שחקנית צעירה ויפהפיה, שעימה מתגורר רפי בבית שקט — הרחק מהמחזן הסוער.

לא הייתי מספרת לכם את כל הסיפור העצוב הזה, אילמלא שמעתי מלחשים בר עיר, שאו-טוטו ענת עצמון נראתה שוב מאושרת, בחברת ידידה רפי תבור. הלשרי נות הארוכות בעיר הגדולה ידעו גם לספר שהשניים ניראו מאושרים יחד בהצגת תיאטרון צה"ל. או צר לי לבשר לכם, שכל הפיטפוט אינו אלא עורבא-פרח. ענת אומנם משתפת במחזה המושבה שי בימה **נדרה צ'קמון** לתיאטרון צה"ל, ורפי אכן ביקר ביום השישי בהצגה, אבל הוא היה באולם ואילו ענת על הכמה, ועלי רפי ישבה חברתו החדשה.

עצוב יותר היה מה שקרה בערב. השלושה נפגשו במסיבה באחד מפרברי תל-אביב וענת, שלא יכלה לשאת את הכאב, התנפלה על רפי בבכי ובצעקות. רפי לא איבד את עשתונותיו, וכיאה לשחקן היודע גם לאלתר על המקום, ביקש יפה סליחה מחברתו הצמודה וניגש להרגיע את הר לשעברית שלו בפניה צדדית.

סוף הפצצה של פיצי

ראותן, התייפך, הוא הנכון, הבחור צנוע ועניו ונחבא אל הכלים. וכך קם לו בוקר אחד פיצי זה, ואמר לאשתו **פיצי** שתהיה בריאה, וזהו זה. מס' פיק עם ניקור העיניים. קם, ומכר את הפלא הטכנולוגי הממונע הזה, ואל תשר אלו בכמה, הייתי רק מתה לדעת. מי יכול להרשות לעצמו לוכסוס שכזה?

מייד יצא וקנה לעצמו BMW משור-משת, שכמה רצות מאות על הכבישים ואותו הלילה, לדבריו, זה היה הראשון שבו ישן טוב ובשקט, מאז שקיבל את המכונית הזאת.



איציק פיצי
סוף המכונית

למה אני מוכרחה להיות רעה לפעמים? את השאלה הזאת אני שואלת את עצמי לא פעם בלילות, כשאני נזכרת בכל הפרטי דות, הגירושין, הבגידות הקטנות ושאר הרפתקות שעליהן סיפרתי לכם פעמים



רפי תבור
סוף טוב

רבות. התשובה מסתרת לה אולי אי שם בחיים עצמם. תשאלו למה כל ההקדמה הזו? נו, באמת לא קשה לנחש — אני פשוט הולכת להיות רעה שוב.

על **ענת עצמון** מי לא שמע? כל ילד ומבוגר, שהלכו לראות את עלילותיהם של גיבורי הסרט אסקמו ליומן, התו אהבו בה ממבט ראשון. מי לא מחה דימעה בחייה מזווית העין, כשענת נאלצת לעבור חוייה של הפלה מלאכותית, אחרי שמומו הכניס אותה להריון?

סוף הפצצה של פיצי

נכון, הרבה זמן כבר לא סיפרתי לכם על **איציק פיצי**, אבל לא חס וחלילה מפני שאין חידושים בחייו, אלא פשוט ביגלל הזנחה פושעת מצדי. או עכשיו, כדי לעדכן אתכם, נתחיל מבראשית.

בפעם האחרונה סיפרתי לכם שהוא זכה — לדבריו — בקאונו בלונדון בי מכונית אמריקאית, שיצאה ישר מסירטי גיימס בונד, ועוד אחת כזאת עם חידושים, שהיתה שייכת לשייך סעודי. נכון שהוא הסתובב בארץ וניקר לכולם את העיניים, מה שלא כל-כך מצא חן בעיניו, כי מי שמכיר את פיצי יודע שהוא לא אחד כזה

שי, יופץ ברחבי העולם. לכן היתה גם לו סיבה לחגוג. הוא הגיע, כמובן, עם בתר וזוג הכימיעטי-חוקית, **אריה**, החיילת הי שחרחרת, היפהפיה. אומנם נכון שהיו שם דיבורים כאילו השניים עומדים לפני חתונה, אבל אני לא חושבת שלמעריצותיו יש מה לדאוג, עוד חוקה הדרך עד שדודו ימצא עצמו כבול.

היתה גם הזמרת **ירדנה ארזי**, שהצי חיקה את כולם בבדיחות פוליטיות מהנות, ואיתה כמובן ידידה הצמוד מזה זמן רב, המהנדס **נתן רותם**. וכמובן עוד יפים ויפות, שדי בהם כדי לענג את העין. כולם אכלו את הפונדי שהכין נחום, רקדו ונהנו, בעם אור הבוקר נפרדו מאילנית וברוכה ובירת עלי והצלחי. נאחל לה גם אנחנו.



ענת עצמון
סוף לא טוב

תשאלו אם סופו של הסיפור העצוב הזה טוב — זה תלוי. לרפי ולשותפתו הנוכחית לחיים — טוב מאד. לענת אומנם קצת עצוב, אבל עם נתונים כמו שלה אני בטוחה שלא יעבור הרבה זמן עד שהיא תמצא לה מישהו שינחם אותה כראוי.

יד פצועה

על **חלי גולדברג**, הדוגמנית, כבר מוזמן לא כתבתי. לא היה מה. חידושים בחיי האהבה שלה אין, לכן ישתב לי בשקט וחיכיתי שיקרו לה דברים חדשים, ולבסוף זה בא. החידוש, לא, עדיין לא במישור הרומנטי, אלא במישור מעשי יותר. ולמה אני מתכוונת? אז מגיע לחלי מול טוב, היא רכשה לעצמה מכונית חדשה ונוצצת, בצבע בז, ומאז



חלי גולדברג
לא סוף התצוגה

היא לבושה כולה בז, להתאים לאוטו, כפי שהיא אומרת. היא כל-כך מאושרת שזה לא-ייאמן, מס' תובבת לה בעיר עם חיוך גדול ורחב על שפתיה.

אבל תמיד יש גם משהו שיפגום בשימי חה. הסיפור התחיל בתצוגת-אופנה שחלי השתתפה בה. מרוב סיפורים על מכוניות החדשה לא ראתה לאן היא הולכת, נפלה אפיים ארצה ונחבלה די קשה בידה, שי שתתה דם. אבל לא אחת כחלי תעשה עניין מקצת דם, לא ולא. היא פשוט החזיקה את מקום הפציעה חזק, כדי לעצור את הדם ויצאה למסלול, כשחיוך מיקצועי רחב שפוך על פניה.

מיקצועית או לא? וכמו שאמרים בשור-ביזנס ההצגה חייבת להישמש.



בעצם מה צריך ה"בנאדם" בחורף? ...

...איזה מעיל "זרוק"
חתיכה לענין, שיהיה חם גועי ושובב!
וגעלויים של "גלי"
עם סמל הצפרדע כמובן המבטיחה לכם
צעדים רבים רבים רבים...
...וחורף גועי לענין.
דרך אגב הנעלויים מתלכלכות? רחצו אותן..
כן!!! במים וסבון.
ועוד משהו קטן. שימו לב לכפתור האדום!



Gali-בלי®

והצפרדע המבטיחה לכם צעדים רבים רבים...



קרקעית הים

מסחובבת לה בארץ אשה יפה ואלגנטית שמה בישראל לאה חרמון. כל פעם שאני רואה אותה, אני מתפעלת מהמרץ ומהעדינות שלה. היא תמיד עושה דברים, ולא סתם, כי אם דברים גדולים. היא היתה אשת יחסי-ציבור, היא גם היתה מקדמת המכירות של נגב קרמיקה.

אם אתם מסתובבים ברחוב דיזנגוף ו-



לאה חרמון
בלטות + עיתון = צליחה

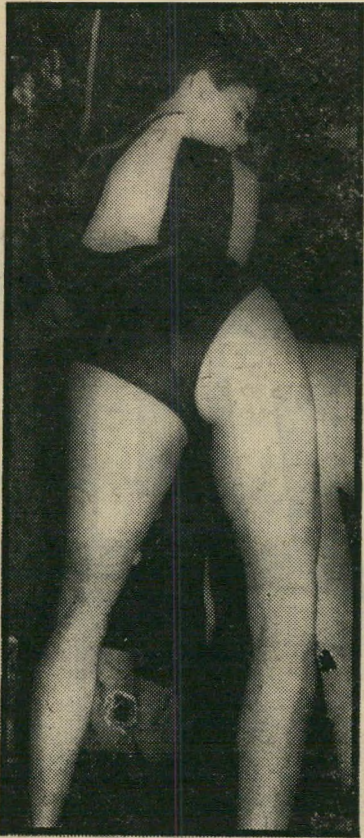
רואים את הבלטות הציבעוניות המייפות את המידרכות, רק שתדעו שזה פרויקט שלה, הארכיטקט ישראל גורביץ אומד גם יום את הרעיון, אבל על עבודות ה- ביצוע ניצחה היא. גם כיום אינה קופאת על שמריה, והיא עורכת ירחון שנקרא הים.

מה פיתאום ים? בוודאי תשאלו, כפי ששאלתי אני. ובכן, לאה חרמון, שדרר-אגב היתה נשואה בעבר החוקק לד"ר אורי אלקיים אבי בתה היפה בת ה-10 ושאת השם חרמון שאלה מחבר שהיה לה אז, אלדר חרמון, אותה לאה השוחה, צוללת ואהבת כל מה שקשור בים, הלכה יום אחד לחפש חומר עיוני על הים ולא מצאה. אז יזמה את העניין, היא נתקלה בקשיים אך נטלה על עצמה, את העריכה, הכתיבה, השיכתוב, הפירוט, ההפקה ו- בקיצור היא העיתון הים.

לדברי לאה, הדממה הוא טריפ שעליו לא חלים שום חוקי הציוויליזציה, ודרך עיתונה זה, היא רוצה להביא מה שיותר אנשים לעולם זה וללמדם כמה טוב שם, בין הדגים השוניות והאלמוגים.

לאה התעלתה על עצמה, ובתוך כל הקלחת הזאת גם נותר בליבה מקום לאה בתה החדשה, שהיא כבר לא כלי-כך חדשה — שנה וחצי עם גבר ששמו דויד קלמנס, איש-מחשבים בן 33, שאותו הכירה ב- מסע-צליחה אל קרקעית ים-סוף. לשאלתי אם הוא עוזר לה ענתה לאה שניא עושה הכל לבד, עד שהעיתון יהיה די ריווחי והיא תוכל להעסיק את צוות המובחרים.

עניין איתן



גדיה בומשן
חיפה + תל-אביב = אילת

זהו סיפור אביבי קטן על זוג צעירים יפים ומלככים שיודעים תמיד להמצא ב- מקום הנכון בזמן הנכון. הבחור הוא איתן גולן בן ה-24, לומד שנה ראשונה ניהול בתי-מלון וגר בפאריס שנים אחדות. איתן חזר לארץ לפני כחודשיים, אחרי שלמד פירסום ועבד בתחום זה במשך התקופה שחי בחו"ל, והעור כנגדו כיום היא קצוצת-שער שחרחרות, בעלת גוף חטוב ובעלת עליצות טיבעית הראויה לשבח. זוהי גליה בוטשן בת ה-21, נתנייתית שלומדת מיספטים שנה שנייה.

השניים הכירו כשגליה היתה הרוח החיה בצוות העובדים של בית-מלון באילת, והיא היתה שם במשך כל תקופת החופשה מהלימודים. רצה המקרה, ואיתן שחזר לארץ, בא לבקר באילת, שכן בימים עברו עבד באותו בית-מלון. חוץ מזה הוא אוהבים מושבע. איתן לקח לעצמו חופשה וניצל את ההזדמנות לדיג ולצלילה וגם להגיד שלום לחברים דאו.

שם, ממש בין הבמה והתיפאורות, נצמדו מבטיהם של השניים ומאו כבר חודשים לא נפרדו. למרות שאיתן חיפאי, עבר להתגורר בתל-אביב כך שלגליה תהיה הדרך קצרה אחרי שעורי המיספטים שלה. הם עדיין לא גרים יחד, אבל אני מבטיחה לכם שאם יהיו שם חידושים, אודיעם דבר.

מהלומה

על הלב

הפעם יש לי בשבילכם סיפור שכולו מלא שמות מפוצצים. נתחיל בבעל השימחה סמי הירש, מי שהיה בעלה לשעבר של דקיה מירצ'ין, אחותו של ארנון מירצ'ין, הישראלי ואם בכל השמות הללו אין די, אז אולי גם ראוי לציין את פליקה הירש המנוח, שהיה דודו של סמי ה- בלונדי. תמיד ידעתי שבבוא היום תיפול על סמי איזו שהיא מהלומה על הלב, כי הוא רגיל היה להסתובב עם אפו הקטן איי-שם במרומים, ורק מפעם לפעם ירד אל העם, וגם זה רק בלידת-בריתה.

ובכן, סיפורו העצוב מתחיל כאן. לא תאמינו, אבל קופידון פגע בו קשה, והוא התאהב באילונה אודורי, צעירה יפה ודיילת-אוויר במיקצועה. השניים יצאו כמה חודשים טובים וסמי נראה כשעיניו בורקות מאהבה ותבריו הספורים ידעו ל- ספר שכאן תהיה חתונה במאה אחוה. אבל הגורל רצה אחרת ואילונה הזאת הנחיתה על סמי מהלומה שעד היום עדיין לא התאושש ממנה, היא פשוט עזבה אותו.

באחת מיטוטיה לארצות-הברית הכירה אמריקאי אמיד, שהראה לה מה זה נקרא להיות טוב, ובכל פעם שנחתה בניו-יורק בילתה איתו, עד שיום אחד חזרה ארצה, ובלי הודעה מוקדמת בישרה לסמי חגיגות, שהיא אומנם עומדת להתחתן, אבל בפירוש לא איתו. היא עזבה את הארץ וחזרה לזרועותיו של האמיד שלה, וחיתה חיים טובים בציפיה לחתונה שתתקיים בחורף.

אבל לרוע המזל, חלתה אימא שלה, ו- אילונה חזרה ארצה לספל בה כמו כל בת יהודיה טובה. אבל לילה נשאר שם, ולא יעברו ימים רבים ואמה תחלים, כך נקוזה, במהרה, ושוב תמוס אילונה לארצה ה- חדשה, שם מחכה לה אהובה.

סיפור עצוב

להיות או לא כלי-כך

לדודו טופז קרה מקרה פיקנטי וחמד בשבוע שעבר. הבחור מסריט סרט דוקר-מנטרי דובר-גרמנית על ישראל, באורך של 90 דקות, והוא עשה זאת בקיבוץ דגניה. שם, לידו בהסרטה, עמדה אשה, בת 86, ששמה יונה בן-יעקב, מי שהיתה חברתה הטובה ביותר של המשוררת רחל, והגנתה של משנה דיין, בקיצור



דודו טופז (ידידה)
להיות + לא להיות = משהו

תוך כדי הטקסט אומר דודו את המישפט "להיות או לא להיות" בגרמנית, שיוצא בערך כך "זיין אודר נישט זיין". התבל-בלה הזקנה החביבה ועשתה שם סצנות נגד המוסר האיום של בני הנוער של היום. לקח זמן רב להרגיעה ולהסביר לה מה בדיוק אמר דודו ולמה.

הכל עשו יחד, תמיד. בילו יחד, הולידו ילדים יחד, ביקרו בחו"ל יחד, הנשים הלכו לקוסמטיקאית יחד, הגברים שיחקו כדורגל יחד, הלכו יחד למישחקי ליגה, סרטים וכו'. בקיצור, במקום מישפחה אחת מאושרת היו שם שתיים, בלי מריבות, בלי תחרויות ובלי בעיות.

אבל מה? יום בוהר אחד, אחרי כמה שנים של חברות טובה, גילו אשה א' ונגבר ב' שהם בעצם מאוהבים מאד זה בזה.

מה עושים? קשה, אבל ככה להמשיך להיות אייאפשר, חשבו וחשבו, והגיעו למסקנה שישכרו להם דירה ושם ינהלו את רומן-האהבים שלהם. ותודות לעובדה שכסף לא חסר שם, לא היתה בעיה. לקחו השניים דירה בצפון תל-אביב, הכניסו חלב וקפה למקרר, ומדי אחר-צהריים ביקרו ואהבו במקום. אבל זה עדיין לא הספיק להם. הגבר החליט שהאשה צריכה להתי-גרש, ומייד אחריה יעשה גם הוא את הצעד הגורלי וכך יוכלו לאחד את אהבתם סופית.

אמר והיא עשתה, אבל אי לו לאותו הרגע. כשמצאה את עצמה גרושה, עזב הגבר את דירת הרווקות והתחיל פוקד אותה בביתה, ליד ילדיה, ולא אמר עוד מילה על גירושיו הוא.

חיכתה האשה בסבלנות, חיכתה וחיכתה, עד שנמאס לה והיא פתחה בעיצומים.

כאן בא הבום הגדול, גבר ב' אמר שלום ונשאר נשוי לאשה ב', ואילו אשה א' נשארה בוד וגרושה.

אבל מה? היא לא אחת כזאת שתותר בקלות. ישבה וחשבה, והחליטה שאיום הוא הפתרון. איימה ואיימה, ולבסוף הלכה לאשה של ב' וסיפרה לה הכל. צחקה לה זו בפנים ואמרה: נו, אכלת אותה! לי לא איכפת. על מעלליו של בעלי אני יודעת כבר שנים. את לא היית הראשונה וגם לא האחרונה, ועם זה אני חיה כבר שנים, אז מה איכפת לי דווקא כיום?"

שתלמדו לא להאמין.

עשור

עליך

ישראל!

לא תאמינו אבל ישראל גוטסדינר, אחד מצוות רעים, חוגג בחודשים אלה את העשור לכל מה שחשוב באמת בחייו.

נתחיל בנישואיו המאושרים לשרשי, שם יש סיבה לחגוג, כי שניהם כבר מת- יקים יחדיו מעמד עשר שנים לטוב ולרע, ולהם שני ילדים, בת 5 ובן 3.

אבל זה עוד לא הכל, ישראל חוגג גם את העשור שלו עם שותפו לצמד, בני ריזנבאום. שניים אלה הופיעו יחדיו ב- תקופת השירות הצבאי בלהקת הרבנות הראשית, ומאו לא נפרדו דרכיהם.

ועוד עשור אחד ואחרון הוא התקליט החדש שום הוציאו בימים אלה — העשיי רי בשורת התקליטים ארוכי-הנגן ששניהם הוציאו במשך השנים. הפעם, התקליט שוי-נה קצת מקודמו וכולו על טהרת הדיסקו החסידי.

ישראל ובני מתכננים מסע אל תוך אמריקה בקרוב, מסע-הופעות שיתמשך לאורך זמן, כי אחרי אמריקה יש להם שבוע חופש בארץ, ואז, אירופה קוראת להם.

ומה אמרת שושי על נסיעותי הארו-כות והתכופות של בעלה? היא לוקחת הכל בקלות, העיקר שיהיה בריא ושייהנה מהחיים.

העולם הזה

מחילתה הנשים

בטלוויזיה

על בעלה

לעתיד *Le*

כדמית

גיא

